Έτος ΙΔ'

Τεύχος 310ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Χριστὸς Ἀνέστη, ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. Ξεν. Χατζησαράντου..... 337

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 338

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ πιὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου..... 343

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Μία ὑπόθεσις κατασκοπείας στὶς **Ἡνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς**, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ..... 347

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ

Ἡ πολύκροτος δίκη τῆς Μόσχας, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 354

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ Πασχαλινὸ δῶρο τοῦ Ἀστυνομικοῦ, ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Π. Κυριακοπούλου..... 357

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 360

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Δανίας κ. Ἐρζὶν Χάϊνε Γιόργκενσεν καὶ ὁ στρατηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ταϋλάνδης κ. Τορσὰκ Γομνὰκ ἐπισκέπτονται τὸν Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον.—Ἡ βράβευσις τοῦ καλυτέρου Ἀστυφύλακος ἔτους 1965 ὑπὸ τῆς λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν.—Παραχώρησις ἐκτάσεως 220.000 τετραγωνικῶν μέτρων εἰς τὸν οἰκοδομικὸν συνεταιρισμὸν ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαραλάμπους Σταμάτη..... 363

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 377

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 379

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ἕνας ἀκριβοπληρωμένος ἐραστής, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη.... 381

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 384

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 310

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Τοῦ δικηγόρου κ. **ΞΕΝΟΦ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ**

Ὁ λίθος, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐστέναζεν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μέσα σὲ ὑλικὰς μορφὰς τῆς ζωῆς, σὲ παχυλὸν καὶ ἀχαλίνωτον ἡδονισμόν, χωρὶς ὅρια καὶ χωρὶς ἐπιφυλάξεις, ἀνεζήτει τὴν εὐτυχίαν, εἶχε κυλισθῆ. Ὁ Ἅδης ἐνικήθη, ὁ Κύριος ἀνέστη, τὸ θαῦμα συνετελέσθη. Καὶ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέλαμψε τὸ θεῖον φῶς, τὸ ἀνέσπερον φῶς, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν νέαν ζωήν, τὴν ὁποίαν καθίδρυσε διὰ τῆς διδασκαλίας του ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος. Νέα ἐποχὴ ἀνέτειλε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, νέοι δρόμοι ἠνοίγοντο πρὸς τὸ πνεῦμα, νέα πίστις ἐθεμελιοῦτο εἰς τὰς ψυχάς, αἱ συνειδήσεις μετεμορφοῦντο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀγνώστου γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐπ᾽ αὐτῶν ἐφύσησε τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης. Οἱ αἰῶνες ἐπίστευσαν εἰς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς λυτρώσεως καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐπλήρωσε φωτὸς τὴν ψυχήν των, ἐξήγνισε τὰς καρδίας των, ἐλάμπρυνε τὰς συνειδήσεις των, ὡδήγησεν αὐτοὺς πρὸς τὴν κατανόησιν ἀληθειῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐκλήθησαν νὰ ἀγωνισθοῦν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἠγωνίσθησαν, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὁποίων θυσίαι ἐγένοντο καὶ θυμάτων ἑκατόμβαι ὑψώθησαν.

Τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα ἐθριάμβευσε, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις, τοὺς διωγμούς, παρὰ τὸ μαρτύριον, διότι ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς ἐλπίδος πρὸς μίαν Ἀνάστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ θρίαμβος τοῦ Ἰδεώδους θὰ ἦτο ἡ λύσις τῶν δεσμῶν. Οὐδεμία ἄλλη κατάκτησις ἐπεβλήθη ὅσον ἡ ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ ἐκπορευθεῖσα καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐφ᾽ ὅσον ὁ κόσμος βαδίζει τὸν δρόμον του, ἐφ᾽ ὅσον ὑπάρχει αἴσθημα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, τὸ Χριστὸς Ἀνέστη θὰ εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ὁποία θὰ ἐμπνέῃ καὶ θὰ συγκινῇ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Θὰ εἶναι ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τῆς ἁρμονικῆς κλίμακος, ἡ ὁποία θὰ ἀποκορυφώνῃ τὴν χαρὰν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε, ἐν μέσῳ τῶν αἰώνων, τὸ συνεχῶς ἀνυψούμενον ἀνάθαθρον τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Θὰ εἶναι ἡ πάντοτε νέα ἀφετηρία τῆς ἐπιμόχθου πορείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία θὰ γοητεύεται ἀπὸ τὸ ἄσμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ θὰ καθοδηγῆται ἀπὸ τὰς λάμψεις τοῦ ἀφθάστου μεγαλείου της...

Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι. Διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρῖμα». «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας... ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφους κεκονιαμένους, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Οὕτως καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας... ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης; διὰ τοῦτο, ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς. Καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐτῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν καὶ διώξετε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς...». «Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, καὶ ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις. Οἱ κατεσθιόντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι. Οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα». «Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε. Τὸ δὲ ἔσωθεν γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας». «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἴδασιν... Φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, καὶ αὐτοὺς ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν, οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις... Ἀποστελῶ εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι καὶ ἐκδιώξουσιν... Λέγοντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα πρὸς αὐτούς, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν καὶ ἀποστοματίζειν αὐτοῦ περὶ πλειόνων, ἐνεδρεύοντες αὐτὸν καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ». «Προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις. Οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται. Οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα». «Εἰ ζῶν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινόμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες». «Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν, κλέπτεις; ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν, μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς; ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;». «Οὗτοί εἰσι γογγυσταί, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι, καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ὠφελείας χάριν».

ε΄) Ὁμοίως ἡ χριστιανικὴ φιλολογία κατεδίκασε τὴν ἀ β ο υ λ ί α ν καὶ τὴν συντροφεύουσαν ταύτην φ υ γ ο π ο ν ί α ν.

Πρόκειται περὶ ἀτόμων μὴ ἐχόντων ἱκανότητα ἐπαρκοῦς ἐσωτερικῆς ἀντιστάσεως καὶ πλειότερον φερομένων πρὸς τὴν ἐκ περιστάσεως διαφθοράν, ἐγκληματικότητα ἢ πορνείαν (ποσοστὸν 57,7% περίπου κατὰ Στοὺμπφλ ἐπὶ 195 ὑποτρόπων ἐγκληματιῶν).

«Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ». «Καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται». «Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω. Μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι». «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω. Ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους. Τότε δέ, τοιούτους παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν». «Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν

τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν». «Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου».

στ΄) Ὁμοίως ἡ χριστιανικὴ σκέψις ἐστράφη καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν ἀνωμαλίαν τῆς κ α τ α θ υ μ ί α ς, ρέπουσαν πρὸς ἐπικίνδυνον μελαγχολίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, ἥτις συχνάκις ὠθεῖ εἴτε πρὸς τὴν νεύρωσιν καὶ τὸ φρενοκομεῖον, εἴτε πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν (ἐνδεχομένως ὁμαδικήν, οἰκογενειακὴν) καὶ τὸ νεκροταφεῖον.

«Ἀπέσταλκέ με ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν».

Πρὸς τούτους δὲ ἐπεδίωξεν ἡ θρησκεία τῆς Ἀγάπης νὰ χαρίσῃ τὸ θάρρος τῆς ζωῆς καὶ τὴν πνοὴν τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς.

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. Ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ». «Αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἦ πεπληρωμένη». «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

ζ΄) Ὡσαύτως δ' ἡ χριστιανικὴ φολολογία ἐστράφη καὶ ἐναντίον τῶν γ ε ν ε τ η ρ ί ω ν ἀ ν ω μ α λ ι ῶ ν. Τούτων ὑφίσταται μεγάλη ποικιλία καὶ ἐκτεταμένη ἡ ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπίδρασίς των.

Ὑφίστατο μάλιστα καὶ ὁλόκληρος Σχολή, ἥτις ἀνήγαγε τὴν γενετησίαν ὁρμὴν εἰς κυρίαρχον δύναμιν, καθορίζουσαν τήν τε ἀτομικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ Σχολὴ τῆς ψυχαναλύσεως, ἣν ἵδρυσεν ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητὴς τῆς νευρολογίας Σίγκμουντ Φρόϋντ, καὶ ἥτις οὐσιαστικῶς διελάλησεν ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἀποτελεῖ παίγνιον τῶν γενετησίων δυνάμεων.

Κατὰ τοῦ ἀφορήτου τούτου «πανσεξουαλισμοῦ» καὶ τῶν ἐκ τούτων ἐκπορευομένων κινδύνων ἐστράφη ἡ χριστιανικὴ φιλολογία, ἀποδοκιμάσασα τὰ ὠθοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀποκτήνωσιν «πάθη ἀτιμίας», τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τοῦτον εἰς «περιπατοῦντα κατὰ σάρκα καὶ οὐχὶ κατὰ πνεῦμα», ἤτοι εἰς ὁδοιπόρον «κατὰ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» καὶ οὐχὶ «κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς».

«Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφείλετε ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί, τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν. Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν. Εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ». «Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ. Μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ». «Διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν. Ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν». «Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλίς». «Ἔσωθεν γάρ, ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται μοιχεῖαι..., ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός». «Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις». «Οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται». «Ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ;». «Οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ». «Καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ... ἀσελγείᾳ, ἧ ἔπραξαν». «Φανερὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεια..., ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια». «Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ». «Πεπορευομένους ἐν ἀσελγείαις». «Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος καὶ ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας».

Πέραν τούτων ἡ χριστιανικὴ πνοὴ ἐντὸς τῆς ψυχικῆς περιοχῆς ἐγέννησε καὶ εἰδικὴν σχολὴν ψυχολογίας καὶ ψυχοπαθολογίας, ἐμπνεομένην ὑπὸ τοῦ μεγάλου χριστιανικοῦ «νόμου τῆς ἀγάπης». Νοοῦμεν τὴν «Σχολὴν τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας» ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Αὐστριακοῦ σοφοῦ Ἄλφρεντ Ἄντλερ. Καὶ βεβαίως ὁ Ἄντλερ καθ' ἅπασαν τὴν ζωήν του παρέμεινεν ἐντὸς τῆς αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς

περιοχῆς, οὐδέποτε ἐπιχειρήσας νὰ διασπάσῃ τὰ ὅρια τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ νὰ χωρήσῃ καὶ διεισδύσῃ εἰς τὸ διαφεῦγον τὴν θετικὴν παρατήρησιν μυστηριῶδες ὑπερκόσμιον καὶ ὑπερβατικὸν καὶ μεταφυσικὸν πεδίον. Ἀλλ' ἀντιθέτως οὗτος περιώρισε τὰς ἐρεύνας αὐτοῦ ἐντὸς τῆς γηίνης καὶ μόνον ἀνθρωπίνης ζωῆς, διαμορφώσας τὴν τόσον χρήσιμον διὰ τὴν ζωὴν ταύτην ἐπιστημονικὴν ἱεραρχίαν τῆς «Ἀτομικῆς Ψυχολογίας». Οὐχ ἧττον ὁ Ἄντλερ ἐπέτυχε τὴν συνάντησιν τῆς ἐπιστήμης μετὰ τοῦ ὑπερκοσμίου ἐπιπέδου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐν τῇ περιοχῇ ἀκριβῶς τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἐναρμονίσας τὰ διδάγματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης μετὰ τοῦ γλυκέος φωτὸς τῶν αἰωνίων τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀληθειῶν. Ἡ τοιαύτη δ' ἁρμονία διαλαλεῖται, διότι ἡ Σχολὴ τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τρέφει πίστιν εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἠθικὴν εὐθύνην τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄρα εἰς τὸν ἠθικὸν καταλογισμὸν τῆς διαγωγῆς του καὶ τέλος, διότι ἡ Σχολὴ αὕτη διακηρύσσει ὅτι δύναται νὰ θεμελιωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀνθρωπίνη κοινωνία, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τοῦ μίσους καὶ ἀπὸ τῶν παθῶν, ἀπὸ τῶν πλανῶν καὶ ἀπὸ τῶν κακιῶν τῶν ἀνθρώπων, ἄλλαις λέξεσι κοινωνία τῶν τέκνων τοῦ Ἀδάμ, παρ' ἧ θὰ ἰσχύῃ ὡς ἀνώτατος νόμος, ὁ νόμος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

IV. Ἔρευνα τῆς κοινωνικῆς περιοχῆς.

1. Γενικῶς:

Πέρα ὅμως τῶν ἐσωγενῶν σωματοψυχικῶν εἰδικῶν παραγόντων τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐχώρησε βαθέως καὶ εἰς τοὺς κοινωνικοὺς συντελεστάς, διεισδύσασα τοιουτοτρόπως εἰς τὸ ἔδαφος τῆς παθολογίας τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡρμήνευσε ποικίλας κοινωνικὰς δυστυχίας καὶ ἀθλιότητας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ διεφώτισε τὰς διαφόρους κοινωνικὰς ἀκάνθας, ἐνίας ἐκ τῶν ὁποίων ἀναλύσομεν κατωτέρω.

2. Εἰδικῶς:

α) Ἐν πρώτοις ἡ χριστιανικὴ φιλολογία διεισέδυσεν ἀφθόνως εἰς τὸν κρουνὸν τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς, τὸν ἐκπηγάζοντα ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος.

Τὸν ὁποῖον ἐθεοποίησαν αἱ νομίσασαι ὅτι ὑπηρετοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς προόδου καὶ γεννηθεῖσαι ἐκ τῶν αἰσθητικῶν ὀρέξεων ὑλιστικαὶ καὶ ἀθεϊστικαὶ διδασκαλίαι, αἱ εἰσελάσασαι εἰς τὴν νεωτέραν κοινωνίαν καὶ διαλαλήσασαι τὸ ἰδανικὸν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τῆς ὑλικῆς εὐζωΐας καὶ τῆς ὑλικῆς εὐδαιμονίας. Συστήματα αἰσθητικισμοῦ παραγνωρίσαντα τὴν ἐλευθέραν καὶ πνευματικὴν ἀρχὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐπομένως ἀρνηθέντα τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Καταλήξαντα δὲ τοιουτοτρόπως εἰς τὴν πρότασιν ὅτι «ἡ ἀνθρωπότης εἶναι μόνον τὸ παραγόμενον τῶν περὶ αὐτὴν οἰκονομικῶν περιστάσεων (παίγνιον τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων) καὶ ἐπομένως ὅτι δέον αὕτη νὰ ἀφοσιωθῇ μόνον εἰς τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, ἵνα ἀνεύρῃ τὴν εὐτυχίαν». «Οἰκονομικὴ θρησκεία», καταβιβάσασα τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἠθικὰς ἀξίας μέχρι τῆς ὕλης καὶ ἀποτροπαία εἰς ἀποτελέσματα.

Ἡ τοιαύτη δὲ θλιβερὰ ἐπίδρασις τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος κέκτηται δύο πλευράς, ἤτοι ἔνθεν μὲν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα, ἔνθεν δὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄνεσιν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀμφότερα ἀποτελοῦσι κακὸν σύμβουλον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν οὗτος δὲν συνιστᾷ ἀκεραίαν, ἐμπνεομένην ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ συγκεκροτημένην προσωπικότητα. Ψυχολογία ὑλοφροσύνης, εἰς ἣν συναντᾶται ὁ στερούμενος χρημάτων καὶ ἄρα ὑλικῶν ἀγαθῶν πένης, ὅστις θεοποιεῖ τὸν Μαμωνᾶν, διότι νομίζει ὅτι εἰς τὰ ἐλλείποντα ποθητὰ χρήματα ἔγκειται ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τοῦ πλουσίου, ὅστις μεθυσκόμενος ἐκ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἐκ τῶν δυνατοτήτων, ἃς παρέχει εἰς αὐτὸν ὁ πλοῦτος, θεοποιεῖ καὶ οὗτος μὲ τὴν σειράν του τὰ χρήματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν δύναμίν του.

Καὶ τοιουτοτρόπως κινδυνεύουσι νὰ καταρρεύσωσι καὶ ἠθικῶς, τόσον ὁ ἄθλιος πένης, ἐφ' ὅσον τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐκ τῆς πείνης καὶ ἐκ τοῦ ψύχους ἐξαγριώνει

τοῦτον καὶ δύναται νὰ καταθραύσῃ τὴν ἀρετήν του, ὅσον ὅμως ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ πλούσιος, ἐφ' ὅσον οὗτος τυφλούμενος ὑπερφρονεῖ καὶ περιφρονεῖ, ριπτόμενος εἰς τὰς ὑλικὰς διασκεδάσεις καὶ διαφθείρεται καὶ ἐκθηλύνεται καὶ τέλος κυριευόμενος ὑπὸ τῆς ἀπληστίας τοῦ συνεχοῦς κέρδους ἐκμεταλλεύεται τοὺς συνανθρώπους, καθίσταται ἠθικῶς ἀδιάφορος καὶ φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ ζῇ εὐδαίμων, καίπερ περικυκλούμενος ὑπὸ τῆς δυστυχίας τῶν πλησίον.

Εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς πτυχὰς ταύτας ἀνεφέρθη ἡ χριστιανικὴ φιλολογία, ἀφορμηθεῖσα καὶ ὑπὸ ἀφθόνων παραπομπῶν τῶν ἱερῶν χριστιανικῶν διαθηκῶν.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἀντικρύζει τις ἐν πρώτοις τὸν ἐγκληματίαν τῶν αἰώνων Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὅστις χάριν τοῦ ἀργυρίου ἐπρόδωσε τὸν Μέγαν Διδάσκαλον καὶ Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου. «Καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς. Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχάρησαν, καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι. Καὶ ἐζήτει, πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ». «Εἰσῆλθεν δὲ ὁ Σατανᾶς εἰς Ἰούδαν, τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα. Καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς, τὸ πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς. Καὶ ἐχάρησαν καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, καὶ ἐξωμολόγησε καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου». «Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, εἶπε, Τί θέλετέ μοι δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια, καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν, ἵνα αὐτὸν παραδῷ». «Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι, Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη τοῖς πτωχοῖς, εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ' ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλὰ ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν». «Ὦ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! Ἐθεώρει τὴν πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλῳ τῆς προδοσίας τὸ φίλημα. Ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῷ θυμῷ ἐδεσμεῖτο, φέρων ἀντὶ μύρου τὴν δυσώδη κακίαν. Φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὦ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος!».

Ἐν συνεχείᾳ ἀντικρύζομεν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην καταδίκην τῆς κατολισθήσεως τῶν ναῶν τοῦ Κυρίου εἰς κέντρα κερδοσκοπίας. «Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου οἶκον ἐμπορίου». «Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς. Καὶ λέγει αὐτοῖς, Γέγραπται, Ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν». «Ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς ἐστίν, Ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν».

Ὁμοίως περαιτέρω αἱ Ἱεραὶ Πηγαὶ παραπέμπουσιν εἰς τοὺς ἐκ τῆς κερδομανίας ἐκτεταμένους κινδύνους. «Καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον καὶ ἄκαρπος γίνεται». «Καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται». «Καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι». «Θεασάμενος δὲ ὁ Σίμων, ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδονται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα, λέγων, Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνει Πνεῦμα Ἅγιον. Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν. Τὸ ἀργύριόν σου οὖν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. Οὐκ ἔστί σοι μερίς, οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστι εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι, ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου. Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα». «Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, βλασφημία, ὑπερηφάνεια,

ἀφροσύνη». «Ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ..., πλεονεξίᾳ». «Ἡ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἅρπαξιν». «Ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, σπῖλοι καὶ μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν καὶ συνευωχούμενοι ὑμῖν..., καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίαις ἔχοντες».

Ἐν συνεχείᾳ αἱ χριστιανικαὶ πηγαὶ οἰκτείρουσι τοὺς «πεποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμασι», «τοὺς θησαυριστάς», τοὺς ἐμπεποτισμένους ὑπὸ τῆς ἀγωνιώδους κερδομανίας, σοβαροῦ ἐμποδίου τοῦ πλουτισμοῦ τῆς ψυχῆς: «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι. Θησαυρίζετε δὲ ὑμῶν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σής, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρός, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». «Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;». «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;». «Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς;». «Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην. Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνάκλεπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται». «Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ». «Καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς». «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν εὐκολώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν». «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω, ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;... ὁ δὲ Ἰησοῦς... εἶπεν αὐτῷ, Ἕν σοι ὑστερεῖ. Ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ. Καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν. Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος. Ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά. Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται... Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εὐκολώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν», «πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις, ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν. Οὐαὶ ὑμῖν, οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσατε. Οὐαὶ ὑμῖν, οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε. Οὐαὶ ὑμῖν, ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι». «Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας, ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ». «Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα. Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων. Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; καὶ εἶπε, Τοῦτο ποιήσω. Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου. Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου, Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά. Ἀναπαύσου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός, Ἄφρων, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ. Ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται; Οὕτος ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὑμῖν λέγω, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐνδύσησθε. Ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος..., πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην. Ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνάκλεπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται...». «Ἔτι ἕν σοι λείπει. Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ. Καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι, ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο. Ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε, Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εὐκολώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν». «Ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία».

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Τὸ πιὸ ἀπόλυτο μυστήριο ποὺ γνώρισα στὰ ἐγκλήματα μισοῦ αἰῶνος στὸν ὁποῖο ἔκανα ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ στὶς μεγαλύτερες ἡμερήσιες ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ἦταν ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἦλθε στὴν ἐπιφάνεια στὶς ἀρχὲς τοῦ 1930 καὶ τὸ ὁποῖο μὲ θῦμα ἕνα ἄγνωστο νέο, εἶναι ἄγνωστο τὸ πότε ἔγινε, τὸ ποῦ ἔγινε, τὸ ποιοὶ τὸ κάνανε καὶ τὸ γιατί τὸ κάνανε. Τὸ μόνο γνωστὸ εἶναι ὅτι κάπου σκότωσαν μὲ πιστόλι ἕνα ἄγνωστο παλληκάρι καὶ πέταξαν τὸ πτῶμα του σ᾽ ἕνα ξεροπήγαδο, κοντὰ στὸ Χαλάνδρι. Μὰ κάθε τι σχετικὸ μ᾽ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα παρέμεινε ἕνα μεγάλο, ἕνα φοβερὸ καὶ ἀπόλυτο μυστήριο.

Ἀλλ᾽ ἂς παρατήσω τοὺς προλόγους καὶ ἂς ἔλθω στὰ γεγονότα. Κανένας κἂν στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε προσέξει ὅτι μερικὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα, ποὺ μέσα σ᾽ ἕνα τσουβάλι, κάποια μέρα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1930, ἕνας χωροφύλακας τὰ κουβάλησε στὸ νεκροτομεῖο καὶ εἶπε στὸν κλητῆρα:

— Φέρνω μερικὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα. Τὰ βρήκαμε ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες σ᾽ ἕνα ξεροπήγαδο, ἔξω ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι. Θὰ εἶναι κανένας σκελετὸς ἀπὸ φοιτητή. Δὲν θὰ τὸν χρειαζότανε καὶ τὸν ἐπέταξε... Κατάλαβες τὸ παλιόπαιδο... Γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ σὲ μπελάδες νὰ κάνουμε ἀνακρίσεις... Τί τοῦ λὲς τώρα;

Θυμᾶμαι, σὰν νὰ εἶναι τώρα αὐτὸν τὸν διάλογο, γιατὶ ἤμουνα μπροστά. Παρακάλεσα τὸν φύλακα τότε τοῦ νεκροτομείου νὰ μ᾽ ἀφήσῃ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στ᾽ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα κόκκαλα, ἀλλὰ δὲν μ᾽ ἄφησε, ὄχι γι᾽ ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ βιαζότανε. Εἶχε κάποιο ραντεβουδάκι νὰ πάῃ καὶ μιὰ ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο πτῶμα στὸ νεκροτομεῖο ποὺ νὰ καθιστᾶ ἀπαραίτητη τὴν παρουσία του γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στοὺς δικούς του ἢ στὸν ἐργολάβο ποὺ ἔθαπτε τὰ πτώματα τῶν ἀπόρων, ἤθελε κι᾽ αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς, ποὺ ζοῦσε πάντα μέσα στὸ θάνατο καὶ στὴν πτωμαΐνη, νὰ βγῇ μιὰ στάλα ἔξω ἀπὸ τὴ βρώμα τῶν σάπιων ἀνθρωπίνων σαρκῶν καὶ τὴ μυρωδιὰ τῆς φορμόλης καὶ τῶν ἄλλων ἀπολυμαντικῶν γιὰ νὰ πάρῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα. Ἔτσι κι᾽ ἐγὼ δὲν ἔδωσα στὴν ἀρχὴ σημασία στὸ γεγονὸς καὶ ἔφυγα χωρὶς νὰ γράψω κἂν καὶ νὰ πῶ στοὺς συναδέλφους μου τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτὰζ στὶς ἄλλες ἐφημερίδες τὴν εἴδησι ποὺ εἶχα βγάλει. Σπουδαία ἀλήθεια εἴδησι. Ἡ ἀνεύρεσις ἀνθρώπινου σκελετοῦ ἀγνώστου. Μὰ μπορεῖ νὰ ἀνῆκε σὲ κανένα ποὺ νὰ πέθανε καὶ ἀπὸ τὰ πρὸ Χριστοῦ χρόνια. Πόσους καὶ πόσους σκελετοὺς δὲν βρίσκανε κάθε χρόνο καὶ τοὺς ἔφερναν στὸ νεκροτομεῖο...

Μὰ τὰ πράγματα δυστυχῶς δὲν ἦταν ἔτσι σ᾽ αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρεῖς μέρες ποὺ εἶδα στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο τὸ μακαρίτη φίλο μου Γρηγόρη Κάτσα, τότε ἐπιμελητὴ καὶ ὑφηγητὴ καὶ ὕστερα καθηγητὴ τῆς ἰατροδικαστικῆς καὶ τοξικολογίας, θυμᾶμαι ὅτι ξαφνιάστηκα κάπως ἀπὸ τὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦ ἔκανε.

— Τί ξέρεις, λοιπόν, ἀγαπητὲ δημοσιογράφε, γιὰ τὸ σκελετὸ ποὺ μᾶς ἔφεραν ἀπὸ τὸ Σταθμὸ Χωροφυλακῆς Χαλανδρίου;

— Τί νὰ ξέρω; ἀπήντησα. Ἤμουνα μπροστὰ ὅταν τὸν ἔφερε ὁ χωροφύλακας. Μᾶς ἔλεγε ὅτι ἦτανε κάποιου φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς καὶ ὅτι τὸν εἶχε πετάξει σ᾽ ἕνα πηγάδι, ὅταν πιὰ δὲν τὸν χρειαζότανε γιὰ τὶς σπουδές του.

— Σκελετὸς ποὺ σπούδαζε φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς καὶ τὸν πέταξε ὕστερα; Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ. Ἐδῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχουμε ἔγκλημα! Καὶ τί ἔγκλημα; Ἐγκληματάρα! Καὶ δὲν ξέρω πῶς ν᾽ ἀρχίσω καὶ ἀπὸ ποῦ ν᾽ ἀρχίσω. Σοῦ ξαμολᾶνε μερικοὶ σταθμάρχαι ἕνα σκελετὸ μέσα σ᾽ ἕνα τσουβάλι, δὲν σοῦ δίνουν καμμιὰ ἀπο-

λύτως πληροφορία γι' αὐτόν, οὔτε ποῦ βρέθηκε, οὔτε πῶς βρέθηκε, δὲν σοῦ λένε τίποτα γι' αὐτὸν μὰ ἔρχονται καὶ σοῦ ζητοῦνε ὕστερα τὴν ἔκθεσι. Βοήθησε καὶ σὺ λιγάκι...

— Πῶς νὰ βοηθήσω; ρώτησα.

—Ἴσα ποὺ νὰ στείλω ἔγγραφο μὲ τὴ βραδυπορεία τῶν ταχυδρομείων καὶ μὲ τὴν ρωμέϊκη γραφειοκρατία, θὰ περάσῃ καιρός. Πάρε τὸν σταθμάρχη στὸ τηλέφωνο, πές του ὅτι πρόκειται γιὰ σοβαρὸ ἔγκλημα καὶ παρακάλεσέ τον νὰ ἔλθῃ ἀμέσως νὰ μὲ δῇ γιὰ νὰ τοῦ πῶ γιὰ τί ἔγκλημα πρόκειται.

— Μὰ ἀλήθεια, γιὰ τί πρόκειται; ρώτησα, γιατὶ τὰ λεγόμενα τοῦ ὑφηγητοῦ εἶχαν προκαλέσει τὴν εὔλογο περιέργειά μου.

— Νά μὲ δυὸ λέξεις. Κάποτε κάποιοι σὲ κάποιο μέρος σκότωσαν ἕνα κάποιον νέον μὲ περίστροφο. Καὶ ὕστερα αὐτὸ τὸ θῦμα τους θὰ τὸ πέταξαν σὲ πηγάδι. Αὐτὸ μὲ δυὸ λέξεις εἶναι τὸ ἔγκλημα. Μὰ θέλω τὸν σταθμάρχη τὸ γρηγορώτερο γιὰ νὰ τὸν καθοδηγήσω γιὰ τὸ τί ζητάω ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν κατατοπίσω νὰ κάνῃ σχετικὲς ἔρευνες. Γιατὶ δυστυχῶς δὲν φαίνεται νὰ γνωρίζουμε τίποτε παραπάνω. Καὶ ὅμως ἔχομε ἕνα ἔγκλημα χωρὶς νὰ ἔχωμε καὶ κανένα στοιχεῖο γι' αὐτό, ὥστε νὰ μᾶς διευκολύνῃ στὶς ἔρευνες.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἐπῆρα ἀμέσως στὸ τηλέφωνο τὸν τότε σταθμάρχη Χαλανδρίου ἀνθυπασπιστὴ Διαμαντῆ, τοῦ εἶπα ὅτι τὸν θέλω γιὰ ἕνα σοβαρὸ ἔγκλημα ποὺ ἔγινε στὴν περιφέρειά του καὶ ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ συναντήσῃ τὸ ἄλλο πρωῒ στὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς», ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὰ ἦταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μικρὸ τότε ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο, ὅπου μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὸν μακαρίτη τὸν Κάτσα.

Τὸ ἄλλο πρωϊνὸ ἦλθε πολὺ πρωῒ ὁ ἀνθυπασπιστὴς Διαμαντῆς καὶ μὲ δυὸ λέξεις τὸν κατετόπισα γιὰ τὰ ὅσα λίγα μοῦ εἶπε ὁ μακαρίτης ὁ Κάτσας καὶ σὲ λίγο οἱ δυό μας βρεθήκαμε στὸ ἐργαστήριο μαζὶ μὲ τὸν ὑφηγητὴ Γρηγόρη Κάτσα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἐπίσης μακαρίτη καθηγητὴ Γιάννη Γεωργιάδη, τοὺς ὁποίους εἴδαμε νὰ ἔχουν ξαπλώσει σ' ἕνα ἀνατομικὸ τραπέζι τὰ εὑρεθέντα στὸ Χαλάνδρι ἀνθρώπινα ὀστᾶ καὶ νὰ τὰ ἐξετάζουν καὶ οἱ δυὸ μὲ πολλὴ προσοχή.

— Λοιπόν, πῶς βρέθηκαν αὐτὰ τὰ ὀστᾶ; ρώτησαν καὶ ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ ὑφηγητὴς - ἐπιμελητὴς τὸν ἀνθυπασπιστή.

—Ὁ σκελετὸς βρέθηκε τὸ πρωϊνὸ τῆς 5 Μαρτίου μέσα σ' ἕνα ξεροπήγαδο στὸ κτῆμα Παπαηλιοῦ, ἀνάμεσα στὸ Χαλάνδρι καὶ στὴν Ἁγία Παρασκευή, κοντὰ στὸν καρρόδρομο. Κάτι παιδάκια παίζανε μπάλλα καὶ ἡ μπάλλα τους ἔπεσε στὸ ξεροπήγαδο τοῦ κτήματος. Κάποιο ἀπὸ αὐτὰ δέθηκε μὲ ἕνα σχοινὶ καὶ κατέβηκε κάτω γιὰ νὰ πάρῃ τὴ μπάλλα μὰ εἶδε τὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ ἔβαλε τὶς φωνές. Οἱ ἄλλοι τὸν τράβηξαν ἀμέσως ἀπάνω χωρὶς φυσικὰ νὰ βγάλῃ τὴ μπάλλα καὶ ὅταν τὸν ρώτησαν τοὺς εἶπε γιὰ τὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα. Τὸ μάθαμε καὶ τότε βάλαμε ἕνα πηγαδᾶ καὶ κατέβηκε καὶ τὰ μάζεψε. Αὐτὸς μᾶς εἶπε ὅτι ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα ὀστᾶ εἶχαν πετάξει ἕνα σωρὸ πέτρες. Νομίσαμε κι' ἐμεῖς ὅτι τὰ κόκκαλα θὰ ἦταν σκελετὸς ποὺ σπούδαζε κάποιος φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς ἀπάνω σ' αὐτὸν καὶ ποὺ θὰ τὸν πέταξε ἐκεῖ ὅταν δὲν θὰ τοῦ χρειαζότανε... Καὶ δὲν ἐδώσαμε σημασία. Αὐτὰ εἶναι ὅλα - ὅλα ποὺ ξέρω...

— Δυστυχῶς, τὰ πράγματα δὲν εἶναι καθόλου τόσο ἁπλᾶ ὅσο τὰ νομίσατε, εἶπαν καὶ ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ ὑφηγητής. Γιατὶ ἐδῶ ἔχουμε ἔγκλημα σοβαρώτατο. Αὐτὸν τὸν νέο, γιατὶ περὶ νέου πρόκειται, τὸν ἐκτύπησαν πρῶτα ξαφνικὰ μὲ κάτι, μὲ πέτρα, μὲ ξύλο, μὲ γουδόχερο, ποιός ξέρει μὲ τί καὶ τοῦ ἐπροκάλεσαν συντριπτικὸ κάταγμα πίσω στὸ κεφάλι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ δυστυχισμένος νέος ζοῦσε ἀκόμα καὶ φοβόντουσαν μήπως ζήσῃ, τοῦ ἔδωσαν καὶ τὴν χαριστικὴ βολὴ ἐδῶ μπροστὰ στὸ κρα-

νίο, πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ μάτια του. Αὐτὸ εἶναι ὅλο κι' ὅλο. Ἔγκλημα λοιπὸν ἑκατὸ τοῖς ἑκατό.

— Καὶ ποῦ ἔγινε; ρώτησε ὁ ἀνθυπασπιστής.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δουλειὰ τοῦ ἰατροδικαστοῦ νὰ τὸ βρῇ ἢ νὰ τὸ ξέρῃ, εἶπε ὁ μακαρίτης ὁ Γεωργιάδης. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ βρῆτε ἐσεῖς ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι.

Καὶ προσέθεσε:

— Τίποτε ἄλλο δὲν βρήκατε ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ ὀστᾶ; Τίποτε ὑπολείμματα ἀπὸ ροῦχα, τίποτε παπούτσια, τίποτε τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιά του, τίποτε ἄλλα πειστήρια τέλος πάντων; Νὰ βγάλουμε κανένα συμπέρασμα; Νὰ μάθουμε τίποτε πάρα πάνω;

—Ὄχι. Μὰ δὲν δώσαμε σημασία σ' αὐτὰ τὰ ὀστᾶ στὴν ἀρχή. Τὰ περάσαμε ὅτι τὰ εἶχε φοιτητής...

— Κακῶς... Πολὺ κακῶς, κάκιστα, εἶπε ὁ καθηγητής. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ κάθε πτῶμα, τὸ κάθε ἀνθρώπινο ὀστοῦν πρέπει νὰ τὸ προσβλέπετε ὡς ἔγκλημα καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς θὰ ἀποφανθῇ ἂν πρόκειται γιὰ δολοφονία, γιὰ αὐτοκτονία ἢ γιὰ δυστύχημα.

Καὶ μετὰ τὸ πρόχειρο αὐτὸ μάθημα ἰατροδικαστικῆς καὶ ἐγκληματολογίας, ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἐξαπεστάλη εἰς τὸ Χαλάνδρι μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ βάλῃ εἰδικοὺς φρεατωρύχους νὰ μαζέψουν ὅλες τὶς πέτρες ἀπὸ τὸ ξεροπήγαδο ποὺ τὶς πέταξαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα, νὰ μαζέψουν τρίχες καὶ ὅ,τι εὕρισκαν ἀπὸ τὰ ροῦχα, τὰ παπούτσια τοῦ σκοτωμένου, νὰ ψάξουν ἀκόμα μὲ προσοχὴ μήπως βροῦν τίποτε παλιόχαρτα, κουρελόχαρτα ἀπὸ γράμματα, ἢ κανένα σημειωματάριο ἢ πορτοφόλι ὥστε νὰ βγῇ τίποτε γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος. Ἐπίσης παρεκλήθημεν καὶ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τῶν ἐφημερίδων νὰ γράψουμε ὅ,τι ξέραμε γιὰ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα. Καὶ θυμᾶμαι ὅτι πρωτογράψαμε πολὺ λίγα πράγματα γιὰ τὴ μυστηριώδη δολοφονία τοῦ ἄγνωστου νέου, σὲ ἄγνωστο μέρος, γιὰ ἄγνωστη ἀφορμὴ καὶ γιὰ τὸ πτῶμα του ποὺ πετάχτηκε ὕστερα σὲ ἕνα ξεροπήγαδο ἀνάμεσα στὸ Χαλάνδρι καὶ στὴν Ἁγία Παρασκευὴ καὶ τοῦ πετάξανε ἀπὸ πάνω ἕνα σωρὸ πέτρες. Ἐπίσης συνιστούσαμε σὲ ὅσους εἶχαν κανένα νέο χαμένο, πρὶν ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο πάνω - κάτω, νὰ προσέλθουν μήπως διαφωτίσουν τὴν ἀνάκρισι.

Καὶ μόνο μὲ τὰ παραπάνω πρόχειρα στοιχεῖα καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀναφορὰ ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως ὁ ἀνθυπασπιστὴς Διαμαντῆς ὑπέβαλε στὴν Εἰσαγγελία τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὁ τότε προϊστάμενος αὐτῆς μακαρίτης Γιῶργος Κιουρτσάκης ἤσκησε ἀμέσως ποινικὴ ἀγωγὴ «κατ' ἀγνώστων διὰ φόνον ἐκ προμελέτης ἀγνώστου νέου». Καὶ τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν ἀνέθεσε εἰς τὸν τότε ἀνακριτὴν Σαπουντζάκην.

Ἔρευνα στὸ πηγάδι δὲν ἔγινε μιά. Ἔγιναν πολλὲς καὶ μὲ πολλὴ προσοχή. Βρέθηκαν ἀρκετὲς πέτρες ποὺ σὲ μερικὰ μέρη εἶχαν σκουρήνει κάπως ἀπὸ πτωματικὰ ὑγρά. Δὲν βρέθηκαν οὔτε πορτοφόλι, οὔτε ἀτζέντα, οὔτε κανένα γράμμα, οὔτε κανένα ζουνάρι, οὔτε ἄλλο τι γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ ἀνάκρισις νὰ βρῇ τὴν ταυτότητα τοῦ σκοτωμένου, ὥστε νὰ ἔχῃ κάποιο σίγουρο στοιχεῖο γιὰ νὰ ξεκινήσῃ. Δυστυχῶς δὲν βρέθηκε τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὰ εἶχαν ἀφαιρέσει οἱ δολοφόνοι πρὶν νὰ ρίξουν τὸ πτῶμα τοῦ θύματός των στὸ ξεροπήγαδο ἢ ἂν ἦταν μέσα στὰ ροῦχα τοῦ σκοτωμένου εἶχαν σαπίσει στὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὰ λίγα βρόχινα νερὰ ποὺ θὰ εἶχαν πέσει ἐκεῖ μέσα; Ἄγνωστο. Τὰ μόνα ποὺ βρέθηκαν ἦταν ράκη ἀπὸ ἀνδρικὰ ἐξώρρουχα καὶ ἰδίως ἀπὸ ἕνα γιλέκο μαῦρο. Ὡς καὶ τὰ παπούτσια τοῦ σκοτωμένου εἶχαν ἀκόμα λυώσει καὶ δὲν βρέθηκε παρὰ ἕνα τακούνι καὶ μιὰ σόλα ἀνδρικοῦ παπουτσιοῦ ποὺ καὶ τὰ δύο αὐτὰ δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς δώσουν καμμιὰ θετικὴ πληροφορία καὶ γιὰ τὸ χρῶμα τῶν παπουτσιῶν.

Ἀπ' αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπισταμένη μελέτη ποὺ ἔκαναν στὸ κρανίο καὶ στὰ ὀστᾶ ὁ καθηγητὴς Γιάννης Γεωργιάδης καὶ ὁ ὑφηγητὴς Γρηγόρης Κάτσας, τὰ μόνα θετικὰ ποὺ ξέραμε ἦταν τὰ ἑξῆς:

Τὸ θῦμα τοῦ στυγεροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος πρέπει νὰ ἦταν ἕνας νέος, ἡλικίας μεταξὺ τῶν 18 καὶ τῶν 20 χρόνων καὶ ἀναστήματος 1,70—1,72 τοῦ μέτρου, ποὺ φοροῦσε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μαῦρα ροῦχα καὶ ἀσφαλῶς μαῦρο γιλέκο. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε δολοφονηθῆ ἀφοῦ κτυπήθηκε τὸ πρῶτο ἀπὸ πίσω μὲ πέτρα ἢ ξύλο ποὺ τοῦ ἐπροκάλεσε συντριπτικὸ κάταγμα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου καὶ εἶχε πυροβοληθῆ ἀπὸ μπροστὰ μὲ σφαῖρα περιστρόφου, ἡ ὁποία διέτρησε τὸ μετωπιαῖο ὀστοῦν εἰς τὸ μέσον. Ὁ πυροβολισμὸς θὰ ἐρρίφθη ἐκ μικρᾶς σχετικῶς ἀποστάσεως καὶ ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε ἀποκτήσει μεγάλην διεισδυτικὴν δύναμιν, ὥστε ἀφοῦ διέτρησε τὸν ἐγκέφαλον, προκαλέσασα τὸν θάνατον, νὰ δυνηθῆ νὰ διατρήση καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου. Ἡ σφαῖρα πρέπει νὰ ὑπῆρχε ἐντὸς τῆς κρανιακῆς κοιλότητος, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν προχειρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἔβγαλαν τὰ ἀνθρώπινα ὀστᾶ ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ προήρχοντο ἀπὸ σκελετὸν ποὺ θὰ μελετοῦσε ἐπάνω του κάποιος φοιτητὴς καὶ τὸν ἐπέταξε ἐπειδὴ δὲν θὰ τοῦ ἐχρειάζετο πιά, θὰ ἔπεσε κατὰ τὴν μεταφορὰν καὶ θὰ ἐχάθη. Ἡ τυχὸν ἀνεύρεσις τῆς σφαίρας θὰ μᾶς ἔδιδε πληροφορίας καὶ διὰ τὸ χρησιμοποιηθὲν περίστροφον.

Ἕνα ἄλλο ὅμως ζήτημα προέκυπτε. Ἂν, ὅπως ἐλέχθη κατ' ἀρχάς, πρῶτα ἐπλήγη ὁ νέος μὲ ξύλον ἢ μὲ πέτραν ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ ὕστερα ἐδέχθη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τὸν πυροβολισμόν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐφόνευσε. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ τὰ δύο τραύματα ἦσαν καίρια καὶ ἐγένοντο ἀμφότερα ἐν ζωῇ τοῦ θύματος. Μὰ προσωπικῶς ἐγὼ νομίζω ὅτι πρῶτα ἐπυροβολήθη ὁ ἄγνωστος νέος καὶ κατόπιν ἐδέχθη τὸ πλῆγμα «διὰ θλῶντος ὀργάνου», τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ ἐπροκάλεσε τὸ συντριπτικὸν κάταγμα καὶ αὐτὸ γιατὶ ἂν προηγεῖτο τὸ τόσον σφοδρὸν κτύπημα, ὁ νέος θὰ ἔπιπτε μπρούμυτα καὶ τότε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ πυροβοληθῆ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κρανιακοῦ ὀστοῦ. Ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῆ ὅτι, ἀφοῦ τὸν ἐκτύπησαν καὶ ἔπεσε, τὸν ἀναποδογύρισαν ἡμιθανῆ διὰ νὰ τὸν πυροβολήσουν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. Ἀλλ' αὐτὸ φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον καὶ δύσκολον. Καὶ ὁ τότε καθηγητὴς καὶ ὁ ὑφηγητὴς ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ μετὰ τὴν μεταξύ μας συζήτησιν, παρεδέχθησαν ὅτι μᾶλλον πρῶτον ἐπυροβολήθη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τὸ θῦμα καὶ ἀφοῦ κατέπεσεν αἱμόφυρτον μπρούμυτα ἐδέχθη ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ τὸ πλῆγμα διὰ θλῶντος ὀργάνου, λίθου ἢ ξύλου.

Τὸ ἔγκλημα φυσικὰ δὲν εἶχε γίνει ἐκεῖ εἰς τὸ κτῆμα Παπαηλιοῦ. Κάπου ἀλλοῦ εἶχε διαπραχθῆ καὶ μὲ αὐτοκίνητο ἢ μὲ κάρρο μετεφέρθη ὁ σκοτωμένος ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες σ' αὐτὸ τὸ ξεροπήγαδο καὶ ἐρρίφθη μέσα. Οἱ δολοφόνοι ἀπὸ πάνω τοῦ ἐπέταξαν καὶ ἕνα σωρὸ πέτρες καὶ χώματα καὶ ἔτσι τὸν ἔθαψαν πρόχειρα κατὰ ἕνα τρόπον καὶ γιὰ νὰ μὴ βγάζῃ μυρωδιὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ προσελκύσῃ τίποτε ὄρνεα ἢ τσακάλια καὶ προδοθῆ τὸ πτῶμα πρὶν λυώσουν οἱ σάρκες του καὶ ἀποσκελετοποιηθῆ διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται. Καὶ αὐτὸ δυστυχῶς τὸ ἐπέτυχαν.

Ποιός ἦταν ὁ σκοτωμένος νέος δὲν μαθεύτηκε ποτέ. Καὶ ἡ Ἀστυνομία μέσα στὴν πόλι καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ ἡ Χωροφυλακὴ γιὰ τὰ προάστια καὶ γιὰ ὅλη τὴν ἄλλη Ἑλλάδα ἔβαλαν κάτω τὰ βιβλία τῶν ἐξαφανίσεων ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1929, ἂν καὶ τὸ ἔγκλημα ἔπρεπε νὰ εἶχε διαπραχθῆ γύρω στὸ Μάη ἢ τὸν Ἰούνιο τοῦ χρόνου ἐκείνου καὶ ἔβγαλαν ὅλες τὶς ἐξαφανίσεις νέων ἀπὸ 15—25 χρόνων. Ἐξήτασαν συγκεκριμένα κάθε περίπτωσι καὶ βρῆκαν σῶο καὶ ἀκέραιο τὸν καθένα. Ἐξ αὐτοῦ διεπιστώθη ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ σκοτωμένου ἐκείνου νέου ποὺ βρέθηκε ὁ σκελετός του ἀνάμεσα στὸ Χαλάνδρι καὶ στὴν Ἁγία Παρασκευὴ δὲν παρουσιάσθηκαν ποτὲ γιὰ νὰ καταγγείλουν οὔτε ἐξαφάνισι οὔτε πιθανὴ δολοφονία. Καὶ ἔτσι τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο παρέμεινε σκοτεινό, ἀνεξιχνίαστο, σατανικὰ μυστηριῶδες ἀφοῦ θῦμα, δρᾶσται, τόπος διαπράξεως καὶ αἴτια ἔμειναν ὅλα, μὰ ἀπολύτως ὅλα, ἄγνωστα.

ΣΠ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ
Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ὀκτωβρίου 1954, ἕνας Ἀμερικανὸς μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μουστάκι κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξὶ σὲ μιὰ γωνία ἑνὸς δρόμου τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα ραντεβοῦ, ποὺ εἶχε κλείσει ἀπὸ πολὺ καιρὸ πρὶν μὲ ἕνα Ρῶσο κατάσκοπο.

Δὲν ἤξερε ποιὸν θὰ συναντοῦσε ἢ καὶ ἂν πράγματι θὰ συναντοῦσε κανένα. Πῆγε στὸ σημεῖο αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του, ποὺ εἶχε δώσει ἀρκετοὺς μῆνες πρὶν στὸ μνημεῖο τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου...

Ἦταν καλοκαίρι καὶ ἔπεφτε μιὰ σιγανὴ βροχὴ πάνω στὸ μνημεῖο ποὺ εἶχε στηθῆ πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων Γερμανῶν στὰ πεδία μαχῶν τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου. Ἕνας Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μουστάκι ἔμπαινε στὸ σοβιετικὸ τομέα γιὰ νὰ συνγευματίση μ᾽ ἕνα Ρῶσο ἀξιωματικὸ τῆς ἀεροπορίας. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς δὲν ἦταν ἀσυνήθεις γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ συναντῶνται μὲ Ρώσους. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ κάθισαν γιὰ νὰ πάρουν τὸ γεῦμα τους, ὅταν ἕνας ἄλλος Ρῶσος μὲ πολιτικὴ περιβολὴ ἦρθε στὴν παρέα τους.

Ἡ ὁμιλία περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ θέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μέχρις ὅτου ὁ σοβιετικὸς ἀξιωματικὸς ζήτησε συγνώμην νὰ πάῃ νὰ φτειάξῃ καφέ. Ὁ Ρῶσος μὲ τὰ πολιτικὰ γέμισε τὸ ποτῆρι του κρασί, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης κοίταζε τὸ ρολόγι του. Ὁ Ρῶσος ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε ἀργοῦσε πολὺ νὰ φτειάξῃ τὸν καφέ.

— Νομίζω πὼς κοντεύετε νὰ πάρετε σύνταξι, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ ὁ Ρῶσος μὲ τὰ πολιτικά. Θὰ ἐγκατασταθῆτε στὴ Λῆβενγουώρθ;

Ὁ συνταγματάρχης συγκατένευσε, ἀπορῶντας πὼς ὁ συνομιλητής του ἐγνώριζε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Λῆβενγουώρθ. Θυμήθηκε ὅτι κάποτε τὸ εἶχε ἀναφέρει σὲ ἄλλο Ρῶσο ἀξιωματικό, σὲ κάποιο πάρτυ, ἀλλὰ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τώρα, σ᾽ αὐτὸ τὸ γεῦμα, δὲν εἶχε κάνει νοῦξι γιὰ τὰ μελλοντικά του σχέδια.

— Σκοπεύετε νὰ ρθῆτε καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη; τὸν ρώτησε ξανὰ ὁ Ρῶσος.

—Ἴσως, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Ρῶσος ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του καὶ ἔβγαλε ἕνα χάρτη τοῦ κεντρικοῦ Μανχάταν. Ἔβαλε μιὰ κοκκίδα στὴ διασταύρωση τῆς 86ης ὁδοῦ καὶ λεωφόρου Μάντισον, λέγοντας στὸν συνταγματάρχη, ὅτι θὰ ἐρχόταν καὶ ὁ ἴδιος στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ συναντηθοῦνε στὸ σημεῖο αὐτὸ στὶς 4 μ.μ., στὶς 15 ἢ στὶς 25 Ὀκτωβρίου, στὶς 5 ἢ 15 ἢ 25 Νοεμβρίου στὴν 1 Ἰανουαρίου, στὴν 1 Φεβρουαρίου ἢ στὴν 1 Μαρτίου. Ὁ συνταγματάρχης τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον, ἐνῷ ὁ Ρῶσος τοῦ ἔλεγε ὅτι πιθανῶς, ἴσως νὰ μὴ συναντοῦσε τὸν ἴδιο, ἀλλὰ κάποιον ἄλλον. Ὁ Συνταγματάρχης ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ὁ συνομιλητής του εἶχε μεθύσει ἀπὸ τὸ κρασί.

— Θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃς ἀμέσως, συνέχισε ὁ Ρῶσος. Θὰ σοῦ πῇ:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔχω συναντήσει στὴ Σπέχστράσε, συνταγματάρχα, τί ἀριθμὸ εἶχε τὸ σπίτι σας ἐκεῖ;

Τότε ἐσὺ θὰ τοῦ ἀπαντήσεις:

—Ἄ, μάλιστα, καθόμουνα στὴ Σπὲ στράσε στὸν ἀριθμὸ 19.

Ὁ συνταγματάρχης δέχθηκε τελικὰ νὰ κλείσῃ ραντεβοῦ. Ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε

τίποτε ἀπὸ κατασκοπεία, ἀλλὰ τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως ἦταν τόσο ἁπλό. Προφανῶς τὸ γεῦμα εἶχε δοθῆ γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ προσέγγισις αὐτή. Ποιός ξέρει τί λόγους εἶχαν οἱ σοβιετικοὶ καὶ ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐδέχετο νὰ ἐνεργήση κατασκοπεία ὑπὲρ αὐτῶν. Ὁ συνταγματάρχης ὁ ἴδιος ἀποροῦσε τί εἴδους πληροφορίες ἤθελαν ἀπ' αὐτὸν οἱ Ρῶσοι, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθη.

—Ὅταν φθάσης στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶπε ὁ Ρῶσος, μπορεῖς νὰ μᾶς φέρης μερικὰ βιβλία, φυλλάδια καὶ χάρτες ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ σχολὴ Λῆβενγουώρθ.

Ἄ, ἡ σχολὴ Λῆβενγουὼρθ ἦταν ὁ ἀντικειμενικὸς στόχος τῶν Ρώσων. Ἦταν ἡ σχολὴ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, ὅπου ἐξεπαιδεύοντο οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ στὴ νέα τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τοῦ πολέμου.

— Μὰ θὰ εἶμαι συντάξιοῦχος, διαμαρτυρήθηκε ὁ συνταγματάρχης. Δὲν θὰ ἔχω πιὰ ἐπαφὴ μὲ τὴ σχολή.

—Ἴσως νὰ μπορέσης νὰ μᾶς φέρης κάτι ἄλλο, τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ Ρῶσος.

— Καλά, θὰ τὸ σκεφθῶ, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Ρῶσος γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρύνη νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι, τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε χρήματα. Ὁ συνταγματάρχης ἀπάντησε ἀρνητικὰ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προσφορά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰν νὰ ἦταν συνεννοημένοι, ἐπέστρεψε καὶ ὁ σοβιετικὸς ἀεροπόρος στὸ δωμάτιο, φέρνοντας τὸν καφέ, ἐνῷ ὁ συνταγματάρχης ἔσπευδε νὰ ἀναχωρήση τὸ γρηγορώτερο.

Μόλις ἔφθασε στὴ μονάδα του συνέταξε τὴν ἀναφορά του, ἡ ὁποία ἐστάλη κατ' εὐθεῖαν στὸ F.B.I., στὴν Οὐάσιγκτων. Ὁ συνταγματάρχης ἦταν πρόθυμος νὰ συνεργασθῆ μὲ τὸ F.B.I. καθ' οἱονδήποτε τρόπο ποὺ θὰ ἔκρινε σκόπιμο, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις ἦταν δουλειὰ γιὰ ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἐκπαιδευμένος στὴν κατασκοπεία καὶ ἀντικατασκοπεία. Τὰ μυστικὰ τῆς σχολῆς Λῆβενγουὼρθ ἔπρεπε νὰ διαφυλαχθοῦν μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ συνταγματάρχης ἐπεβεβαίωσε τὸ F.B.I. ὅτι εἶχε παίξει καλὰ τὸ ρόλο του, ὥστε νὰ πείση τοὺς σοβιετικοὺς ὅτι θὰ συνεργαζόταν μαζί τους, οἱ ἐπιτελεῖς ὅμως τοῦ F.B.I. ἤθελαν νὰ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιοι γιὰ τὶς προθέσεις τῶν σοβιετικῶν, πρὶν ἀρχίσουν τὶς ἐνέργειές τους.

Στὶς 15 Ὀκτωβρίου — τὴν πρώτην ἡμερομηνία ποὺ δόθηκε στὸν συνταγματάρχη ἀπὸ τοὺς Ρώσους γιὰ τὸ πιθανὸ ραντεβοῦ — μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. παρακολουθοῦσαν ἀόρατοι τὴ διασταύρωση τῆς 86ης ὁδοῦ καὶ λεωφόρου Μάντισον. Ἀντελήφθησαν πράγματι μερικὲς φυσιογνωμίες. Ἦσαν ἀξιωματικοὶ τῆς σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη. Διέσχισαν τὴν ὁδὸ καὶ κοίταζαν γύρω τους μὲ προφύλαξι. Περιεφέρθηκαν ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ καὶ μετὰ ἀπομακρύνθηκαν.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα θετικὸ στοιχεῖο γιὰ τὸ F.B.I. Κανένας ἐν τούτοις, ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔμοιαζε μὲ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε κλείσει ραντεβοῦ ὁ συνταγματάρχης. Ἴσως οἱ Ρῶσοι νὰ ἤθελαν νὰ ἐξακριβώσουν δύο πράγματα: Ἐὰν πράγματι ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐρχόταν στὸ ραντεβοῦ του, καὶ ἐὰν ἡ περιοχὴ παρηκολουθεῖτο καὶ ἐλέγχετο ἀπὸ πράκτορες τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας.

Οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ F.B.I. ἄρχισαν νὰ μελετοῦν μιὰ φωτογραφία τοῦ συνταγματάρχου. Εἶχαν στὴ διάθεσή τους δέκα ἀκριβῶς ἡμέρες γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ὑποκατάστατο τοῦ συνταγματάρχου, ἀφοῦ ἡ ἑπομένη ἡμερομηνία συναντήσεως ἦταν στὶς 25 Ὀκτωβρίου. Οἱ σοβιετικοὶ θὰ εἶχαν στὰ χέρια τους τὴ φωτογραφία καὶ τὰ πλήρη χαρακτηριστικὰ τοῦ πραγματικοῦ συνταγματάρχου, γι' αὐτὸ τὸ F.B.I. ἔπρεπε νὰ κατασκευάση ἕνα πανομοιότυπό του.

Ἐγνώριζαν τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βάρος τοῦ συνταγματάρχη. Τὰ χαρακτηριστικά

του ἦταν τραχέα καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται γκρίζα. Ἔτρεφε ἕνα μεγάλο μουστάκι τύπου «συνταγματάρχου Μπλίμπο.

Ἀνάμεσα στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ὑόρκης, βρέθηκε ἕνας ποὺ τοῦ ἔμοιαζε. Ἦταν ὁ Τζὰκ Γκουντγουίν, μιὰ ἴντσα ψηλότερος, δύο πάουντς ἐλαφρότερος καὶ κατὰ δέκα χρόνια νεώτερος ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη. Εἶχε κι' αὐτὸς λίγα μαλλιά, στρογγυλὸ πηγούνι καὶ τραχέα χαρακτηριστικά. Μουστάκι δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία του θὰ φρόντιζε νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ.

Ἐνῷ ἕνας ἐπαγγελματίας «μακιγιὲρ» παραλάμβανε τὸν Γκουντγουίν γιὰ νὰ τὸν φτειάξῃ πιὸ ἡλικιωμένο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ εὔκολα, ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἔσπευδαν στὴ Κάνσας Σίτυ γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν πραγματικὸ συνταγματάρχη.

Ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν τὰ πάντα γιὰ τὸ παρελθόν του, τὸ παρελθὸν τῆς οἰκογενείας του, τὶς ἐπαφές του στὴ Γερμανία, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο βιογραφικό του στοιχεῖο, πράγματα ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὸν Γκουντγουὶν γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς Ρώσους ὅτι ἦταν ὁ πραγματικὸς συνταγματάρχης. Πρόσεξαν ἐπίσης τὸ ντύσιμο καὶ τὶς χαρακτηριστικὲς συνήθειες τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ συνταγματάρχης συνήθιζε νὰ φορᾶ σκωτσέζικα φαρδειὰ κουστούμια, ἔφερε ἁλυσσίδα καὶ ἔστριβε τὸ μουστάκι του.

Στὶς 25 Ὀκτωβρίου ὁ «μακιγιὲρ» ἄρχισε νὰ μεταμορφώνει τὸν Γκούντγουίν καὶ νὰ τὸν φτειάχνῃ νέο ἄνθρωπο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν ἐνοχλητικὸ γιὰ τὸν Γκουντγουίν, ἦταν τὸ ἀπαίσιο μουστάκι ,ποὺ στερεώθηκε στὴ θέση του μὲ γόμα οἰνοπνεύματος. Ὁ τεχνίτης μάλιστα τὸ κόλλησε τρίχα - τρίχα γιὰ νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ φυσικό. Τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τοῦ Γκούντγουίν ἐβάφησαν κατάλληλα γιὰ νὰ φαίνωνται ὅτι μόλις ἀρχίζουν νὰ παίρνουν τὸ γκρίζο χρῶμα. Ἐν συνεχείᾳ ὁ μακιγιὲρ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ τὴ βαφὴ καὶ τὸ μολύβι.

Ὅταν τελικὰ ἄφησε τὸν Γκουντγουὶν νὰ κοιταχθῇ στὸν καθρέπτη, δὲν μποροῦσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἑαυτό του, ἐνῷ οἱ προϊστάμενοί του, βλέποντας τὴν μεταμόρφωσί του αὐτὴ, ἔμειναν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι. Μὲ τὶς πρόσθετες ρυτίδες κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι, ὁ Γκούντγουὶν ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν πραγματικὸ συνταγματάρχη.

Ὁ Γκούντγουὶν φόρεσε τὸ φαρδὺ σκωτσέζικο σακκάκι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν διασταύρωσι τῆς Λεωφόρου Μάντισον καὶ 86ης ὁδοῦ. Ἤξερε ὅτι δὲν θὰ ἦταν μόνος ἐκεῖ στὴ γωνία ποὺ θὰ περίμενε. Κάπου, γύρω, οἱ συνάδελφοί του ἀθέατοι, θὰ ἦταν κρυμμένοι καὶ θὰ παρακολουθοῦσαν τὰ πάντα. Ὅταν ἔφθασε, εἶδε δύο ἄνδρες ποὺ τὸν κοίταζαν προσεκτικά, ἀλλὰ κανένας τους δὲν τὸν πλησίαζε.

Ἀφοῦ περίμενε μιὰ ὥρα περίπου, ἔφυγε ἄπρακτος καὶ βιαστικὸς γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸ μουστάκι καὶ τὶς ρυτίδες. Ἀσφαλῶς ἂν πήγαινε ἔτσι σπίτι του, ἡ γυναῖκα του, βλέποντάς τον ἔτσι μεταμφιεσμένο, θὰ τοῦ ζητοῦσε διαζύγιο ἀμέσως.

Γιὰ τὸ ἑπόμενο ραντεβοῦ τῆς 5ης Νοεμβρίου' ἔγινε πάλι ἡ ἴδια διαδικασία. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐμφανίσθηκαν καθόλου σοβιετικοὶ πράκτορες καὶ κανένας δὲν τὸν πλησίασε. Τὸ ἄνω χεῖλος τοῦ Γκούντγουίν ἄρχισε νὰ τοῦ πονᾶ ἀπὸ τὶς ἐπεμβάσεις μὲ τὴ γόμα τοῦ οἰνοπνεύματος, ἀλλὰ δὲν ἀπογοητεύθηκε. Γιατὶ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες ἡμερομηνίες γιὰ ραντεβοῦ καὶ ἀσφαλῶς ὁ σοβιετικὸς πράκτορας στὸ Βερολῖνο θὰ εἶχε ξεχάσει ὅτι ἡ σοβιετικὴ ἀντιπροσωπεία στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη θὰ γιόρταζε τὴν Ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασι στὶς 5 Νοεμβρίου.

Στὶς 15 Νοεμβρίου αἰσθανόταν κάποια αἰσιοδοξία καθὼς πλήρωνε τὸ ταξὶ ποὺ τὸν εἶχε μεταφέρει στὴ διασταύρωσι. Εἶχε μιὰ προαίσθησι ὅτι αὐτὴ τὴν ἡμέρα κάτι θὰ γινόταν.

Καθὼς στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συνηθισμένη κίνησι τοῦ δρόμου, εἶδε

ἕνα ἄνθρωπο νὰ κοιτάζῃ τὸ ρολόγι του. Ἀπὸ τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, φαινόταν γιὰ ξένος. Ὁ Γκούντγουϊν ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ. Τὸν πρόσεξε περισσότερο καὶ ἀντελήφθη νὰ τοῦ ρίχνῃ λοξὲς ματιές, χωρὶς ὁμως νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄγνωστο νὰ ἀποφασίσῃ, ὁ Γκούντγουϊν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του, τὸν εἶδε ποὺ τὸν κοίταζε ξανά. Στάθηκε τότε κοντά του καὶ ἔβγαλε ἐπίτηδες τὸ ρολόγι του καὶ τὸ κοίταξε. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως μὲ τὸ ξενικὸ ντύσιμο δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι. Ὁ Γκούντγουϊν ἄναψε ἕνα τσιγάρο, προσέχοντας νὰ μὴ κάψῃ τὸ μουστάκι του καὶ ξαναπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο.

Ἐκείνῃ τὴ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος προχώρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ περίμενε στὴ διασταύρωσῃ νὰ ἀνάψουν τὰ φῶτα τῆς τροχαίας, πλησίασε καὶ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτὶ τοῦ Γκούντγουϊν.

— Συγγνώμην, εἶπε ὁ Γκούντγουϊν, γυρίζοντας τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸν ἄγνωστο.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔχω συναντήσει στὴ Σπέχστράσε, εἶχε ὁ ἄγνωστος μὲ ρωσικὴ προφορά. Συνταγματάρχα, τί ἀριθμὸ εἶχε τὸ σπίτι σας ἐκεῖ;

— Ἄ, μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Γκουντγουϊν, καθόμουνα στὸν ἀριθμὸ 19 τῆς Σπεχστράσε.

Οἱ δυὸ ἄνδρες χαμογέλασαν καὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια. Τὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχε ὁρισθῆ πρὶν ἀπὸ μῆνες στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο, ἐπραγματοποιεῖτο τελικὰ στὴ διασταύρωσι αὐτὴ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ ἄγνωστος συστήθηκε στὸ «συνταγματάρχη» ὡς «Σούλτς», ἀλλὰ οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. ποὺ ἐφωτογράφιζαν ὅλη τὴ σκηνή, κρυμμένοι κάπου ἐκεῖ κοντά, τὸν ἤξεραν μὲ ἄλλο ὄνομα. Ἦταν ὁ συνταγματάρχης Μαξὶμ Μαρτίνοφ, μέλος τῆς σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη. Τὸ F.B.I. ἐγνώριζε ἀκόμα ὅτι ὁ Μαρτίνοφ εἶχε διατελέσει ἀξιωματικὸς τῆς MVD, δηλαδὴ τῆς ρωσικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Εἶχε πραγματοποιήσει διάφορα ταξίδια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἤδη βρισκόταν στὴν Ἀμερικὴ δύο ἑβδομάδες, πρὶν πραγματοποιήσῃ τὴ συνάντησί του αὐτὴ μὲ τὸν ἀμερικανὸ συνταγματάρχη. Ἴσως οἱ σοβιετικοὶ πράκτορες νὰ εἶχαν ἐπίτηδες καθυστερήσει τὸ ραντεβοῦ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Μαρτίνοφ.

Ὁ Μαρτίνοφ — ἢ «Σούλτς» — πρότεινε στὸν «συνταγματάρχη» νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ «συνταγματάρχης» δέχθηκε ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι ὁ περίπατος θὰ γινόταν μέσα στὸ κεντρικὸ πάρκο. Ἤθελε νὰ πᾶνε ἐκεῖ ὅπου οἱ συνάδελφοί του θὰ παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις τους, καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσῃ νὰ ἀφήσῃ τὸν «Σούλτς» νὰ τὸν πάῃ κάπου ἀλλοῦ, ὅπου ἄλλοι ρῶσοι πράκτορες θὰ βρισκόταν γύρω του γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητά του.

Ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὸ πάρκο, ὁ Γκούντγουϊν θέλησε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ πραγματικὸς Ρῶσος συνταγματάρχης ποὺ εἶχε κλείσει τὸ ραντεβοῦ στὸ Βερολῖνο, δὲν παραμόνευε κάπου ἐκεῖ.

— Θὰ συναντήσωμε καὶ τὸ φίλο μας ἀπὸ τὸ Βερολῖνο; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι φίλος του καὶ ἔχω ἀναλάβει νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολή του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ρῶσος, γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀσφαλής, ζήτησε νὰ δῇ τὴν ταυτότητα τοῦ «συνταγματάρχου». Ὁ «συνταγματάρχης» τοῦ ἔδωσε πρόθυμα τὴν στρατιωτική του ταυτότητα, ἡ ὁποία ἔφερε ἡμερομηνία γεννήσεως τοῦ πραγματικοῦ συνταγματάρχου, ἀλλὰ τὴ φωτογραφία τοῦ μετημφιεσμένου Γκούντγουϊν.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ πάρκο, περπάτησαν λίγο καὶ ὁ «Σούλτς» μπῆκε στὸ θέμα.

— Σὲ τί ἔγκειται γενικὰ ἡ ἐκπαίδευσις στὴ σχολὴ τῆς Φὸρτ Λῆβενγουώρθ; ἄρχισε νὰ ρωτᾶ.

—Ἔχω ἀκούσει ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἐντατικὰ τμήματα ἐκπαιδεύσεως καὶ σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ γίνεται ἀνάλυσις μαθημάτων ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Κορέας, ἀπάντησε ὁ «συνταγματάρχης».

Ὁ Ρῶσος εὐχαριστήθηκε καὶ ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Ἤθελε νὰ μάθῃ πόσοι φοιτοῦσαν στὴ σχολή, πόσο διαρκοῦσε ἡ ἐκπαίδευσις, ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς παρακολουθοῦσαν μαθήματα, ποιοί ἦσαν οἱ καθηγηταὶ καὶ τί ἐδίδασκεν ὁ καθένας.

Ὁ Γκούντγουίν ἦταν γενικὰ κατατοπισμένος πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ραντεβοῦ του περὶ τῆς σχολῆς Λῆβενγουώρθ. Ἤξερε τί μποροῦσε νὰ πῇ καὶ τί δὲν μποροῦσε νὰ πῇ στὸ Ρῶσο. Πῆρε μιὰ ἔκφρασι ὅτι εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ ἔβγαλε ἕνα χάρτη τῆς σχολῆς Λῆβενγουώρθ, τὸν ἔδωσε στὸν «Σούλτς», ποὺ τὸν ἔβαλε μὲ προσοχὴ στὴν τσέπη του.

— Θὰ ἤθελα περισσότερες λεπτομέρειες γι' αὐτὰ ποὺ σοῦ ζήτησα, εἶπε ὁ Ρῶσος. Εἶσθε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Καὶ βέβαια, ἀλλὰ εἶναι δύσκολη δουλειά, ἀπάντησε ὁ «συνταγματάρχης». Κάτι ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὁ Ρῶσος ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ ἐπανοφοριοῦ του μὲ ἱκανοποίησι.

— Ξέρω, ξέρω, ὑποβληθήκατε σὲ ἔξοδα γιὰ νὰ ρθῆτε στὴ Νέα Ὑόρκη στὸ ραντεβοῦ σας, τοῦ εἶπε διδοντάς του ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

Χωρὶς νὰ κοιτάξῃ τὰ χρήματα, ὁ Γκούντγουίν τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη του. Περίμενε νὰ τοῦ ζητήσῃ ἀπόδειξι παραλαβῆς ὁ Ρῶσος, πρᾶγμα ποὺ ἦταν κανὼν ἀπαράβατος γιὰ τὴν σοβιετικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν καὶ ἦταν ἕτοιμος γι' αὐτό. Εἶχε ἐξασκηθῇ νὰ βάζῃ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πραγματικοῦ συνταγματάρχου, ὁ Ρῶσος ὅμως δὲν τοῦ ζήτησε τίποτα. Πιθανῶς οἱ Ρῶσοι νὰ ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦταν δικός τους καὶ δὲν ἐχρειάζετο ἀπόδειξις. Ὥρισαν νέο ραντεβοῦ γιὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου, τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος καὶ χώρισαν.

Ὁ «Σούλτς» εἶχε δώσει τὶς δέουσες ὁδηγίες στὸν «συνταγματάρχη» σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν συναντήσῃ στὶς 15 Ἰανουαρίου. Σὲ περίπτωσι ματαιώσεως τῆς συναντήσεως, ὁ «συνταγματάρχης» θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανίζεται τὸ πρῶτο Σάββατο κάθε μηνὸς σὲ ἕνα βιβλιοπωλεῖο τῆς 5ης λεωφόρου. Ἂν καὶ τότε ὁ ἴδιος ὁ «Σούλτς» ἀδυνατοῦσε νὰ ἔρθῃ, θὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι του κάποιος ἄλλος Ρῶσος. Πρὸς ἀναγνώρισι, ὁ «συνταγματάρχης» ἔπρεπε νὰ κρατᾶ ἕνα κόκκινο καὶ μπλὲ μολύβι, ξυσμένο καὶ ἀπὸ τὶς δύο ἄκρες στὸ ἀριστερὸ χέρι του, καὶ ἕνα ὁδηγὸ τοῦ Μανχάταν καὶ Μπρὸγξ στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

Τὸ F.B.I. ἦταν ἀπόλυτα βέβαιο ὅτι οἱ καλομελετημένες ὁδηγίες γιὰ τὴ μελλοντικὴ συνάντησι, ἦταν περιττές, γιατὶ ὁ Μαρτίνοφ θὰ ἐνεφανίζετο ὁπωσδήποτε στὶς 15 Ἰανουαρίου. Ἡ ἄμεσος ἀποδοχὴ τῶν χρημάτων ἀπὸ τὸν Γκούντγουίν, θὰ ἔκαμνε τοὺς Ρώσους νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦταν πρόθυμος νὰ τοὺς πουλήσῃ πληροφορίες.

Ἐὰν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἦταν ἀνακατεμένα καὶ ἄλλα πρόσωπα, τὸ F.B.I. θὰ ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἀνακαλύψῃ περισσότερα στοιχεῖα κατασκοπείας. Ὁ Μαρτίνοφ ὅμως ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι Ρῶσοι ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ σοβιετικὸ κλιμάκιο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, εἶχε τὴν διπλωματικὴ ἰδιότητα. Ἔτσι, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὁδηγηθῇ σὲ ἀμερικανικὸ δικαστήριο, ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἤρετο ἡ διπλωματική του ἀσυλία ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεώς του, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν θὰ συνέβαινε ποτέ.

Ἔτσι, τὸ F.B.I. δὲν εἶχε παρὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο ἐσωτερικῶν νὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ ἐπιβαλλόμενο σχέδιο σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Στὶς 15 Ἰανουαρίου 1955, ὁ Τζὰκ Γκουντγουὶν ξαναεπισκέφθηκε τὸν «μακιγιέρ», ποὺ τοῦ πρόσθεσε τὸ μουστάκι καὶ τὶς ρυτίδες καὶ τὸν ἔστειλε στὸ ραντεβοῦ του.

Ὁ Μαρτίνοφ — ἡ Σούλτς — βρισκόταν ἐκεῖ καὶ περίμενε. Οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ F.B.I. δὲν εἶχαν πέσει ἔξω γιὰ τὶς ὀρέξεις τοῦ Μαρτίνοφ νὰ ἔλθη σὲ «παζαρέματα» μὲ τὸν συνταγματάρχη. Ὁ Γκουντγουὶν εἶδε τὸ Ρῶσο νὰ κοιτάζη τὸ χαρτοφύλακα ποὺ κουβαλοῦσε, καθὼς ἔσφιγγαν τὰ χέρια.

— Πᾶμε ἕνα περίπατο, εἶπε ὁ Ρῶσος.

Ὁ «συνταγματάρχης» ἐπρότεινε τὸ πάρκο, ὁ Ρῶσος ὅμως δὲν δέχθηκε καὶ ἐπέμεινε νὰ κάνουν περίπατο κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Μάντισον. Ἡ ἐπιμονή του αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γκούντγουὶν νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικός. Μποροῦσε ὁ Μαρτίνοφ νὰ εἶχε βάλει κανένα δικό του αὐτοκίνητο σὲ καμμιὰ πάροδο νὰ περιμένη, καὶ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ βρεθῆ διὰ τῆς βίας μέσα σὲ κανένα σοβιετικὸ αὐτοκίνητο.

Τελικά, συμφώνησαν νὰ πᾶνε σὲ κάποιο ἑστιατόριο ἐκεῖ κοντά.

—Ἐγὼ θὰ παραγγείλω τὸ φαγητό, εἶπε χαρούμενα ὁ Ρῶσος, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔτρωγαν κυριολεκτικὰ τὸν χαρτοφύλακα ποὺ κρατοῦσε ὁ «συνταγματάρχης» στὸ χέρι του.

—Ἔφερα κάτι πληροφορίες, ποὺ μοῦ ζήτησες, εἶπε ὁ Γκούντγουίν, κουνῶντας τὸν χαρτοφύλακα, γιὰ νὰ ὑποδαυλίση ἀκόμα περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μαρτίνοφ.

Κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι στὸ βάθος, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν εἴσοδο. Ὁ «συνταγματάρχης» διάλεξε ἐπίτηδες τὴ θέσι αὐτή, γιὰ νὰ τὸν δῆ ἀμέσως ὅποιος θὰ ἔμπαινε στὸ ἑστιατόριο. Ἀκούμπησε τὸ χαρτοφύλακά του πάνω σὲ ἕνα ἀδειανὸ κάθισμα καὶ παρήγγειλαν ἀπὸ ἕνα ποτό. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε ὁ σερβιτόρος, ὁ Ρῶσος ἔσκυψε καὶ συνέστησε στὸν «συνταγματάρχη» νὰ μιλᾶ σὲ χαμηλὸ τόνο.

— Σᾶς ἔφερα ὅσα μοῦ ζητήσατε, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ «συνταγματάρχης». Θέλετε νὰ κρατήσετε σημειώσεις;

— Δῶστε μου ὅ,τι ἔχετε στὸν χαρτοφύλακα, ἀπάντησε ὁ Ρῶσος.

Ἐνῶ ὁ «συνταγματάρχης» μιλοῦσε, ὁ Ρῶσος κοίταζε ἀνήσυχα γύρω του.

— Δὲν μ' ἀρέσει τὸ μέρος αὐτό. Πᾶμε σ' ἕνα ἄλλο μέρος ποὺ ξέρω.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ρώσου ἀνησύχησε καὶ πάλι τὸν Γκούντγουίν. Ἀσφαλῶς ὁ Μαρτίνοφ ἤθελε νὰ βάλη χέρι στὸ χαρτοφύλακα καὶ ταυτοχρόνως θὰ εἶχε κι' ἄλλους συνεργάτες του γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν «συνταγματάρχη». Ὁ Γκούντγουὶν ἀποφάσισε τότε νὰ θέση τέρμα στὴν ὑπόθεσι. Σήκωσε τὸν χαρτοφύλακα ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ τὸν ἔβαλε πάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν τὸ σύνθημα.

Δυὸ ἄνδρες ποὺ καθόταν πιὸ πέρα σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ καθίσματά τους καὶ κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ γωνιακὸ τραπέζι.

— Εἴμαστε πράκτορες τοῦ F.B.I., εἶπε ὁ ἕνας. Μὴν κινηθῆτε.

Ὁ Μαρτίνοφ χλώμιασε καὶ δὲν μιλοῦσε, ἐνῶ ὁ «συνταγματάρχης» ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται ἔντονα.

— Τὴν ταυτότητά σας, εἶπε ὁ πρῶτος στὸν «συνταγματάρχη».

Ὁ «συνταγματάρχης» ἔδωσε τὴν ταυτότητά του καὶ συνέστησε τὸν συνομιλητή του:

—Ἀπ' ἐδῶ ὁ φίλος μου ὁ κ. Σούλτς.

Ὁ Μαρτίνοφ ἄρχισε νὰ παίρνη θάρρος.

— Μὰ γιατί ὅλα αὐτά; Καθίσαμε ἐδῶ ἁπλῶς γιὰ νὰ πάρωμε ἕνα ποτό, εἶπε βγάζοντας τὴν ταυτότητά του ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ δίνοντάς την στὸν ἄλλο πράκτορα.

«Συνταγματάρχης Μαξὶμ Γ. Μαρτίνοφ, σύμβουλος USSR», διάβασε ὁ πράκτορας.

— Κύριε Μαρτίνοφ, τοῦ εἶπε, ἐσεῖς καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατελήφθητε νὰ ἐνεργῆτε κατασκοπεία εἰς βάρος τῆς χώρας μας. Ἡ θέσις σας εἶναι δύσκολη.

Ὁ Μαρτίνοφ δὲν εἶπε τίποτε. Χτύπησε μόνο τὰ χέρια του γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν σερβιτόρο, καὶ ἔρριξε δυὸ δολλάρια πάνω στὸ τραπέζι. Χωρὶς νὰ περιμένῃ, πῆρε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι καὶ προχώρησε ἔξω ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο. Ἦταν βέβαιος ὅτι οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. δὲν θὰ τὸν σταματοῦσαν, γιατὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα λόγῳ τῆς διπλωματικῆς του ἀσυλίας.

Καὶ πράγματι, οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. περιωρίσθησαν στὸν «συνταγματάρχη». Τὸν διέταξαν νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν ὡδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο.

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετά, ὁ Γκούντγουϊν ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισι.

—Ἄντε βρὲ παιδιά, δὲν θὰ ἀπαλλαγῶ τέλος πάντων ἀπ' αὐτὸ τὸ μουστάκι;

Ὁ Μαρτίνοφ δὲν συνελήφθη, ἀλλὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου 1955 τὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσεν ἐπισήμως ὅτι ἦταν ἀνεπιθύμητος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες λόγῳ τῆς κατασκοπευτικῆς του δράσεως.

Ὁ Μαρτίνοφ ἐγκατέλειψε τὴν Ἀμερικὴ πέντε ἡμέρες ἀργότερα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε ὅτι τὸ F.B.I. ἔπρεπε νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἐπαγρύπνησί του. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἕνας ἄλλος Ρῶσος θὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι τοῦ Μαρτίνοφ καὶ θὰ συνέχιζε τὸ ἔργο γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὰ μυστικὰ τῆς σχολῆς Φὸρτ Λῆβενγουώρθ. Καὶ τὸ F.B.I. ὅμως θὰ χρησιμοποιοῦσε ἄλλον πράκτορά του γιὰ νὰ τὸν θέσῃ κι' αὐτὸν ἐκτὸς μάχης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι διὰ τὴν βιβλιοδεσίαν τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλλιδρομίου 7 βιβλιοδετεῖον τοῦ κ. Ἰωάννου Ταουσάνη (τηλ. 634-691). Τιμὴ κατὰ τόμον, κατόπιν συμφωνίας τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν μετὰ τοῦ βιβλιοδέτου, δρχ. 17 διὰ τὸν πανόδετον καὶ δρχ. 27 διὰ τὸν δερματόδετον, ἤτοι αἱ αὐταὶ ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τιμαί.

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΙ ΔΡΙΜΥΤΑΤΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕΡΙΟΥ ΤΑΡΣΗ

Αἱ ΕΚΔΗΛΩΘΕΙΣΑΙ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντιδράσεις κατὰ τῆς συλλήψεως καὶ παραπομπῆς εἰς δίκην τῶν δύο Ρώσων συγγραφέων, φαίνεται ὅτι ἤσκησαν κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν. Μία ἀπόδειξις χαλαρώσεως τῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ζητημάτων ὑπῆρξεν ἡ χορήγησις ἀδείας ταξιδίου εἰς τὸν ἀντικομμουνιστὴν Ρῶσον συγγραφέα Βαλέριον Ταρσῆν. Ὁ Ταρσῆς, περισσότερον γνωστὸς εἰς τὴν Δύσιν ἀπὸ τοὺς δύο καταδικασθέντας συγγραφεῖς, ἰδίως ἀπὸ τὸ περισπούδαστον ἔργον του «Θάλαμος 7», ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδῖνον ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ διὰ σειρὰν διαλέξεων. Ἔχων περισσότερον ἀνεπτυγμένον τὸ θάρρος τῆς γνώμης ὁ Βαλέριος Ταρσῆς, ἐξιφούλκησεν ἐναντίον τοῦ Σινυάφσκι καὶ τοῦ Ντάνιελ τὴν στιγμὴν ὅπου ἀπεκάλυπτε τὸ ταξίδιόν του καὶ τὰ σχέδιά του εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀπεκάλεσε τοὺς δύο συναδέλφους του «δειλούς, ὑποκριτὰς καὶ ψεύστας», διότι «ἐνεφανίζοντο ὡς μαρξισταὶ ἐνῷ ἔγραφαν ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα, καὶ αὐτὸ ὑπὸ πλαστὰ ὀνόματα». Αὐτὰ βεβαίως πρὸ τῆς καταδίκης των, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Μόσχας ἔλαβε τὸ μέρος τῶν δύο συγγραφέων καὶ ἐκαυτηρίασε μὲ πρωτοφανῆ δριμύτητα τὴν ἀπόφασιν.

Ὁ ἡλικίας 59 ἐτῶν μυθιστοριογράφος Βαλέριος Ταρσῆς, μετέβη εἰς Λονδῖνον διὰ σειρὰν διαλέξεων καὶ ἐδέχθη προθύμως νὰ δώσῃ συνεντεύξεις πρὸς τοὺς δημοσιογράφους. Ἐξιστορῶν τὴν ζωήν του εἶπεν, ὅτι ὡς συγγραφεὺς καὶ μεταφραστὴς ἀπέκτησε πολλοὺς φίλους καὶ τὸ 1958 ἔγραψε ἕνα ἱστορικὸν μυθιστόρημα μὲ θέμα τὴν ἰταλικὴν Ἀναγέννησιν. Ἔδωσεν ἐν ἀντίτυπον τοῦ ἔργου του εἰς Ἰταλὸν δημοσιογράφον καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες ἐπὶ τῆς περιόδου ἐκείνης ἠδυνήθησαν νὰ ἐκφράσουν τὰ σχόλιά των. Εἰς τὴν Ρώμην, ἕνας Ἀμερικανὸς καθηγητὴς εἶδε τὸ ἔργον του αὐτὸ καὶ ἀργότερα μετέβη εἰς τὴν Μόσχαν, ὅπου τοῦ ἐτηλεφώνησε σχετικῶς διὰ τὰς ἐντυπώσεις του. Ἡ τηλεφωνικὴ ἐκείνη συνδιάλεξις παρηκολουθήθη καὶ αἱ ἀρχαὶ τὸν ἠρώτησαν διατί ἔστειλε τὸ βιβλίον του εἰς τὸ ἐξωτερικόν. «Ἡ τοπικὴ κομματικὴ ἐπιτροπή, ἐδήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ταρσῆς, μοῦ εἶπε, πολὺ σωστά, ὅτι μεταχειριζόμουν τὴν ἰταλικὴν ἱστορίαν ὡς μεταμφίεσιν διὰ νὰ καυτηριάσω τὸ σοβιετικὸν καθεστώς. Μοῦ εἶπαν νὰ πάρω πίσω τὸ ἀντίγραφον ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τίποτε ἄλλο δὲν συνέβη. Ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισα διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Ἄγγλους ἐκδότας μου καὶ ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1960 ἤρχισαν νὰ μὲ ἐπισκέπτωνται ξένοι δημοσιογράφοι, συχνὰ δεξιῶν ἐφημερίδων. Οὕτω, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1962, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου μου «Καμπανούλα» εἰς τὴν ἀγγλικήν, δὲν ἐξεπλάγην καὶ τόσον πολὺ ὅταν ἕνας Συνταγματάρχης τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας μὲ ἐκάλεσε καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ἐὰν τὸ ἐδημοσίευα θὰ μὲ ἐτυφέκιζαν...».

Συνεχίζων ὁ Βαλέριος Ταρσῆς ἐδήλωσεν: «Ἐνωρίτερον ἐπῆγε κάποιος εἰς τὴν κόρην μου Νατάσαν —ὕπανδρον καὶ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ— καὶ τῆς προσέφερε 5.000 ρούβλια διὰ νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπάνω μου. Αὐτὸ μὲ ἐστενοχώρησε πολύ. «Σὲ παρακαλῶ, σταμάτησε τὸν μπαμπᾶ σου», τῆς εἶπε. Ἀλλὰ φυσικά, τοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κάμῃ τίποτα καὶ ὅτι δὲν δέχεται τὰ χρήματά του. Καί,

ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ ἐλευθερία εἶναι περισσότερον ἀναγκαία καὶ ἀπὸ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερό...».

Ὕστερα ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου ἐκείνου, τὸ 1962, τὸν ἐνέκλεισαν εἰς τὸ ψυχιατρεῖον τὸ ὁποῖον περιγράφεται εἰς τὸν «Θάλαμον 7». Ἐπ' αὐτοῦ εἶπεν ὁ Ταρσῆς εἰς τὴν συνέντευξίν του:

«Πρὶν μὲ κλείσουν εἰς τὸ ἄσυλον ἐπέρασα τὴν πρώτην νύκτα ἀπὸ τῆς συλλήψεώς μου εἰς ἕνα κρατητήριον, ὅπου ἦσαν τόσοι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὥστε δὲν ὑπῆρχε χῶρος διὰ νὰ ξαπλωθοῦν. Τότε ἀντελήφθην ὅτι οἱ κυβερνῆται μας δὲν εἶναι κομμουνισταί, ἀλλὰ συμμορία ληστῶν. Ἐκείνην τὴν νύκτα ὑπεσχέθην εἰς τὸν ἑαυτόν μου ὅτι θὰ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν ἔστω καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ μὲ σκοτώσουν. Φυσικὰ ἡ θέσις ὅπου εὑρισκόμην δὲν ἦτο καὶ ἡ χειρότερη. Ὑπῆρχε καὶ ἕνα ἄλλο ἵδρυμα τιτλοφορούμενον «Λευκοὶ Κίονες», ὅπου «ἐφιλοξενοῦντο» 25.000 ἄνθρωποι... Καὶ πλησίον τοῦ Καζὰν ὑπάρχει ἕνα ἄλλο, ἐντελῶς ἀπομεμονωμένον μυστικὸν στρατόπεδον συγκεντρώσεως».

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1963 ὁ Ταρσῆς ἀπελύθη ἐκ τοῦ ἀσύλου. «Τώρα ἤρχισα νὰ γράφω —καὶ αὐτὸ θὰ μὲ ἀπασχολήσῃ τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος— ἕνα ἄλλο αὐτοβιογραφικὸν μυθιστόρημα διὰ τὸ τί ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἀπόλυσίν μου», ἐδήλωσε καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ.

Μέρος τοῦ τί ἐπηκολούθησεν ἀναφαίνεται εἰς περαιτέρω δηλώσεις τοῦ ἀντικομμουνιστοῦ συγγραφέως. «Τὸν Μάρτιον 1963, εἶπεν, ὅταν εἶχα ἀφεθῇ ἐλεύθερος, ἔκαμα δύο δηλώσεις. Μίαν πρὸς τὸ κόμμα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγα ὅτι δὲν ἐθεώρουν τὸν ἑαυτόν μου ἱκανὸν νὰ εἶμαι μέλος τοῦ κόμματος. «Σᾶς παρακαλῶ, ἔλεγα, νὰ στείλετε ἕναν ὑπάλληλον τοῦ κόμματος νὰ πάρῃ τὴν κομματικήν μου ταυτότητα, ἐπειδὴ θεωρῶ ὅτι προσβάλλει τὴν τιμήν μου τὸ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ γραφεῖα σας». Τὴν δευτέραν δήλωσιν ἀπέστειλα εἰς τὴν Ἕνωσιν Σοβιετικῶν Συγγραφέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγα ὅτι τῆς ἐπέστρεφα τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 703 ταυτότητά μου ὡς μέλους τῆς Ἑνώσεως»...

«Ὑποθέτω, συνέχισεν ὁ Ταρσῆς, ὅτι αἱ πρῶται μου πραγματικαὶ ἀμφιβολίαι ἤρχισαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ὅταν ἤμουν πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς καὶ εἶδα πόσον τρομερὰ πράγματα συνέβαιναν, πόσαι δεκάδες χιλιάδων ἀνδρῶν ἀπέθνησκαν χωρὶς λόγον. Τότε ἤρχισεν ἡ ἀληθὴς πίστις μου εἰς τὸν Χριστιανισμόν... Μέχρις ἡλικίας 33 ἢ 34 ἐτῶν ἐλάχιστα ἐσκεπτόμην τὴν θρησκείαν ἢ τὸν κομμουνισμόν. Ἤμουν νέος, ὑγιής, μοῦ ἤρεσαν τὰ ποτὰ καὶ τὰ κορίτσια. Καὶ ἡ λογοτεχνία βεβαίως, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἴσως ὄχι αἱ ἰδέαι. Ὅλα ὅμως συνέβησαν γρήγορα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου. Καὶ τώρα ποὺ εἶμαι 59 ἐτῶν πιστεύω εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ συγγραφέως. Ὁ κόσμος διαβάζει μυθιστορήματα διὰ νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὰ βάσανα, τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς φόβους του, διὰ νὰ ψυχαγωγηθῇ ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταλάβῃ τὸν κόσμον. Ἐδιαβάσατε τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο μυθιστόρημα τοῦ Τζὼν Ἀμπντάϊκ «Τρέχα κουνέλι»; Καὶ τὸν Χεμινγουαίη καὶ τὸν Φῶκνερ; Λέγουν ὅτι ὁ Φῶκνερ ἔπινε πολύ. Λοιπόν, θὰ προτιμοῦσα νὰ ζῶ εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἐκεῖνος ἔπινε, παρὰ ἐκεῖ ποὺ πίνουν οἱ ἰδικοί μας ἡγέται...».

Ὁ Ταρσῆς εἶπεν ἀκόμη ὅτι θεωρεῖ ὡς τὸν μεγαλύτερον συγγραφέα τὸν Ντοστογιέφσκυ, καὶ ὅτι ὁ δρόμος τοῦ Ντοστογιέφσκυ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν μητέρα Ρωσίαν εἶναι καὶ ὁ ἰδικός του δρόμος. «Ἔχω μεγάλην πεῖραν τῆς ζωῆς, συνέχισε. Ἔχω φίλους ποὺ εἶναι στρατηγοί, ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι, καλλιτέχναι... Γνωρίζω ὅτι ὁ Ρωσικὸς λαὸς δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀνέχεται αὐτὸν τὸν διωγμὸν τῶν τελευταίων σαράντα ἐτῶν. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάμνει ἰδιαιτέρως εὐτυχῆ εἶναι ὅτι πολλοὶ νέοι δὲν θὰ τὸν ἀνεχθοῦν. Γνωρίζω τόσους πολλοὺς ἀπὸ αὐτούς, ἔρχονται νὰ μὲ ἰδοῦν, νὰ μὲ συμβουλευθοῦν. Γράφουν διαρκῶς. Ἔχετε ἀκούσει περὶ «Σμόγκ»; Εἶναι

μία ἕνωσις νεαρῶν συγγραφέων, ποιητῶν, ζωγράφων, γλυπτῶν εἰς τὴν Ρωσίαν. Πέρυσι εἶχαν ὀργανώσει μίαν μεγάλην ἐκδήλωσιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου (1). Τὸ μόνον των λάθος, εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν κάποιον νὰ τοὺς ὁδηγῇ. Ἀλλὰ οἱ νέοι αὐτῆς τῆς κατηγορίας αὐξάνονται καθημερινῶς, καὶ ὄχι μόνον καθημερινῶς ἀλλὰ κάθε ὥραν. Καὶ οἱ νέοι ἐπιστρέφουν ἐπίσης εἰς τὸν Θεόν. Πέρυσι τὸ Πάσχα πῆρα ταξὶ καὶ ἐγύρισα δέκα περίπου ἐκκλησίας. Συνήντησα τέσσαρας ἢ πέντε χιλιάδας πιστῶν νὰ κάμνουν οὐρὰ μαζὶ μὲ τόσον πολλοὺς νέους, ποὺ μοῦ ἐπροξένησε κατάπληξιν. Τὰ πράγματα θὰ ἀλλάξουν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν θάρρος. Ὄχι πάντοτε τὴν συνηθισμένην μορφὴν θάρρους. Ὅπου αἱ ἰδέαι μας εἶναι αἱ αὐταί, ὀφείλομεν νὰ βοηθῶμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον... Ὁ ἀγών μας εἶναι κοινός. Τὸ σημερινὸν καθεστὼς κλέπτει τὴν χώραν μου, κλέπτει τὴν ψυχήν της. Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ...».

Ἐρωτηθεὶς εἰδικώτερον διὰ τοὺς δύο συγγραφεῖς, ὁ Βαλέριος Ταρσῆς εἶπεν ὅτι «ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου εἶναι ἀπάνθρωπη καὶ ἐγκληματική». «Οἱ δύο αὐτοὶ συγγραφεῖς, ἐτόνισεν, ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον μὲ ἐμέ. Ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἀπάνθρωπος καταδίκη εἶναι μία ἀπόπειρα ἐκ μέρους τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν ἐπιστροφῆς εἰς τὰς σταλινικὰς μεθόδους αὐθαιρεσίας καὶ ἀποκαλύπτουν τὸν φασιστικὸν χαρακτῆρα τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος. Ὁ Σινυάφσκι καὶ ὁ Ντάνιελ δὲν παρέβησαν κανένα σοβιετικὸ νόμο καὶ ἡ κατηγορία εἶναι ἐντελῶς πλαστή».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ Ταρσῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἕνας νέος Ρῶσος ποιητής, ὁ Βλαδίμηρος Μπουκόφσκυ, συνελήφθη διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς διαδηλώσεως τῶν νέων διανοουμένων τῆς Μόσχας τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1965, ὑπὲρ τοῦ Σινυάφσκι καὶ τοῦ Ντάνιελ, καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὴν ψυχιατρικὴν κλινικὴν Νο 13 τοῦ Λιουμπλίνο. Ὑπὲρ αὐτοῦ ἐζήτησε τὴν ἐπέμβασιν τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τέλος, εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐὰν τὸ καλύτερον πρᾶγμα ποὺ ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν εἶναι νὰ τὸν θεωρήσουν τρελλὸν ὅταν ἀντιδρᾷ, ἀπήντησεν:

«Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠμπορεῖ ἕνας Σοβιετικὸς πολίτης νὰ εἶναι εὐτυχής»...

(Συνεχίζεται)

(1) Ἂς σημειωθῇ ὅτι τὸ «Σμόγκ», εἰς μίαν προκήρυξίν του ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὑψηλόφωνον πολεμικὴν κραυγήν, λέγει: «Εἴμεθα οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ συνεχισταὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἀθανάτου κληρονομίας μας. Ὁ Ροῦμπλεφ καὶ ὁ Μπαγιάν, ὁ Ραντσίστεφ καὶ ὁ Ντοστογιέφσκυ, ἡ Τσβετάγιεβα καὶ ὁ Πάστερνακ, ὁ Μπερντγιάγιεφ καὶ ὁ Ταρσῆς ἔχυσαν εἰς τὰς φλέβας μας νέον αἷμα, διωχέτευσαν τὸ ζῶν ὕδωρ... Σήμερον ἀγωνιζόμεθα ἐναντίον ὁποιουδήποτε..., ἐναντίον παντὸς ὅ,τι εἶναι ἐναντίον μας».

Τὸ Πασχαλινὸ δῶρο τοῦ Ἀστυνομικοῦ

Ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Π. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Μιὰ σαρανταπεντάχρονη, πληθωρικὴ καὶ λαϊκὰ ντυμένη γυναίκα, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας τοῦ Τμήματος καὶ στὸ ἄκουσμα τοῦ «ἐμπρός», μπῆκε μὲ φόρα καὶ «ἀνάστατη», κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ δεκατετράχρονο γυιό της. Ἕνα ἀγοράκι ἀδύνατο καὶ φοβισμένο, ποὺ στὰ μάτια του ἔλαμπε ἡ ἐξυπνάδα.

Κάθησε στὸ ἀπέναντι κάθισμα χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις καὶ μπῆκε κατ' εὐθεῖαν στὸ «θέμα»:

— Θέλω νὰ μοῦ τὸν κλείσετε στὸ ἀναμορφωτήριο. Μοῦ κλέβει τὰ λεφτά, δὲν πάει σχολεῖο, λέει ἄσχημες κουβέντες, δὲν δουλεύει καὶ μαζεύεται στὸ σπίτι ὅποια ὥρα τοῦ καπνίσει...

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ὁ μικρός, μὰ ἡ αὐστηρὴ μητέρα τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα χαστούκι, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ κυλίσουν δυὸ μεγάλα δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του, ποὺ τὰ σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τῆς παλάμης του.

Ὁ ἀρχιφύλακας καθησύχασε τὴ μητέρα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ βγῇ γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, γιὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν μικρό.

Βγῆκε μὲ κάποια δυσφορία, ρίχνοντας μιὰ βλοσυρὴ ματιὰ στὸν «κατηγορούμενό» της.

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ εἶπε ἡ μητέρα σου, Παῦλε;

—Ὄχι, ὄχι! ἀπάντησε. Λέει ψέματα. Θέλει νὰ πουλάω κουλούρια ὅλη τὴ μέρα καὶ νὰ μὴ πηγαίνω στὸ σχολεῖο. Εἶμαι μαθητὴς τῆς Ε΄ Δημοτικοῦ ἀκόμα. Πουλάω κουλούρια ἀπὸ τὶς 6—8 τὸ πρωΐ, μαζεύω τριάντα δραχμές, τὶς τῆς παραδίδω καὶ μετὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ ἀπόγευμα δὲν κάθομαι καὶ πολὺ στὸ σπίτι. Γυρίζω ἔξω, χαζεύω στὶς βιτρίνες, παρακολουθῶ τοὺς μεγάλους ποὺ παίζουν ποδοσφαιράκια στὰ σφαιριστήρια, πηγαίνω καὶ στὸν κινηματογράφο...

— Καὶ γιατί δὲν μένεις σπίτι καὶ γυρίζεις στοὺς δρόμους;

— Τὸ σπίτι ποὺ νοικιάσαμε εἶναι ἕνα δωμάτιο, ποὺ μέσα ἔχει καὶ τὴν κουζίνα του. Εἴμαστε δύο ἀγόρια καὶ δύο κορίτσια, ποὺ τὸ μεγαλύτερο εἶναι 16 χρόνων. Ἀκόμα ἔχομε τὴ γιαγιά, ποὺ μᾶς χτυπάει καὶ μᾶς βρίζει ὅλη τὴ μέρα καὶ τὸν πατέρα, ποὺ ἐργάζεται στὶς οἰκοδομὲς καὶ ἔρχεται κάθε βράδυ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μεθυσμένος. Τί νὰ κάνω σπίτι, ἀφοῦ οὔτε βιβλία μοῦ ἀγοράζουν γιὰ νὰ διαβάζω, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀγάπη μοῦ δείχνουν;

Εἶχε κι' ἄλλα νὰ πῇ ὁ «ὑποψήφιος τρόφιμος τοῦ ἀναμορφωτηρίου», ἀλλὰ ὁ ἀρχιφύλακας τὸν διέκοψε καὶ φώναξε τὴ μητέρα του:

— Δῶστε μου τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ σας, κυρία μου, καὶ αὔριο τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔρθω στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ ἐξετάσω ἀπὸ κοντὰ τὴν κατάσταση. Πᾶρτε τώρα τὸν Παῦλο μαζί σας καὶ αὔριο θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Τὴν ἑπομένη ὁ ἀρχιφύλακας, ποὺ ἐκτελοῦσε καθήκοντα ἀξιωματικοῦ ἐπιθεωρήσεως, ἀφοῦ ἐπιθεώρησε τοὺς σκοποὺς ἀστυφύλακες, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου δωματίου τοῦ Παύλου.

Τοῦ ἄνοιξε μιὰ γριὰ μὲ κόκκινη μύτη καὶ ἀχτένιστα μαλλιά, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ὁποίας ἔβγαινε ἡ χαρακτηριστικὴ μυρουδιὰ ποὺ ἀναδίνει ὁ μεθυσμένος ἄνθρωπος.

— Περᾶστε μέσα κύριε ἀστυνόμε! Μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀκαταστασία μας, ἀλλὰ ἔβαλα πλύση καί...

— Σᾶς παρακαλῶ. Δὲν πειράζει. Ποῦ εἶναι ἡ κυρία Φανή;

— Πῆγε στὸν μπακάλη, ὅπου νᾶναι ἔρχεται...

Τὸ πεντάλεπτο χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολάβησε μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῆς κυρίας Φανῆς, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὸ «οἰκογενειακὸ περιβάλλον» τοῦ μικροῦ Παύλου ὁ ἀρχιφύλακας.

Τὸ δάπεδο τοῦ ὑπογείου δωματίου ἀνέδιδε βαρειὰ ὀσμὴ ὑγρασίας καὶ μούχλας. Οἱ τοῖχοι ἦταν ὑγροὶ καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὸ μοναδικὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Ἕνα σανιδένιο κρεβάτι στὴ μιὰ πλευρὰ καὶ στὸν τοῖχο ἐπάνω κρεμασμένη μιὰ παμπάλαια κορνίζα, ποὺ ἀπεικόνιζε δυὸ καρδιὲς ποὺ δίνανε τὸ χέρι. Ἕνα «πὶκ - ἄπ», καμμιὰ τριανταριὰ δίσκοι λαϊκῶν τραγουδιῶν, καθὼς καὶ ἕνα «πορτατὶφ» βρισκόντουσαν πάνω σ᾽ ἕνα μικρὸ τραπέζι, δίπλα στὸ κρεβάτι. Ἀκόμα «μαγὸν» γιὰ τὰ νύχια καὶ μιὰ πουδριέρα.

Ἀπὸ ἀστυνομικὴ περιέργεια ὁ ἀρχιφύλακας σήκωσε μὲ τρόπο τὴν κουβέρτα τοῦ κρεβατιοῦ καὶ ἡ ἔκπληξή του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε κάτω ἀπ᾽ αὐτὴν πέντε ἕως ἕξη ἄδεια μπουκάλια μπύρας.

Ἀπὸ τὴν «αὐτοψία» τὸν διέκοψε ἡ κυρία Φανή, ποὺ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο σιγοτραγουδώντας τὸ «Τὸ δικό μου πάπλωμα εἶναι γιὰ δυὸ ἄτομα»... Κρατοῦσε ἕνα μπουκάλι μπύρας, τυρί, κοκκινοπίπερο, μισὸ κιλὸ φασόλια καὶ μισὴ φραντζόλα ψωμί.

Τὸν καλοσώρισε καὶ ἀφοῦ στρογγυλοκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ψάλλῃ τὸν «ἀναβαλλόμενο» κατὰ τοῦ Παύλου:

—Αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, κύριε ἀστυνόμε μου...

Ἀλλὰ ὁ ἀρχιφύλακας δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ.

— Μπορῶ νὰ δῶ τὴ σάκκα τοῦ παιδιοῦ;

— Καὶ μήπως ἀφήνει τσάντα; Τὴν ἔκανε κομμάτια! Δὲν πέρασε χρόνος ποὺ τοῦ τὴν εἴχαμε ἀγοράσει...

— Τότε νὰ δῶ τὰ βιβλία του, τὰ τετράδια του...

Ξεροκατάπιε, καὶ δίνοντάς του δυὸ τετράδια, μουρμούρισε:

— Φτώχεια, κύριε ἀστυνόμε! Ποῦ νὰ βροῦμε τὰ λεφτά;

Κοίταξε μὲ προσοχὴ τὰ δυὸ τετράδια τῶν ἐκθέσεων καὶ τῆς ἀριθμητικῆς τοῦ μικροῦ Παύλου. Οἱ ἐκθέσεις τὸν ἐνθουσίασαν τόσο, ὥστε δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία γιὰ τὶς ἱκανότητες καὶ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ μικροῦ μαθητοῦ.

— Κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ ἀρχιφύλακας, θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμὰ νὰ ἀφήσετε σὲ μένα τὴ φροντίδα τῆς ἐπιβλέψεως τοῦ Παύλου καὶ νὰ εἶστε βεβαία πὼς ὁ γυιός σας εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ πάῃ στὴ φυλακή.

Ἔφυγε, ἀλλὰ ἀρκετὲς φορὲς μετὰ οἱ γείτονες ἔβλεπαν τὸν ἀρχιφύλακα νὰ συνοδεύῃ τὸν μικρὸ ὡς τὸ σπίτι του, σὰν στοργικὸς πατέρας. Ὁ δάσκαλος τοῦ σχολείου πολλὲς φορὲς δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιφύλακα, ὅπως καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μηχανουργείου, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε τοποθετήσει καὶ στὸ ὁποῖο ἐργαζότανε τὶς ἐλεύθερες ἀπογευματινὲς ὧρες του.

Ὑπὸ τὴν προστασία καὶ ἐπίβλεψη τοῦ ἀρχιφύλακα, ἡ προσαρμογὴ τοῦ Παύλου στὴ νέα ζωή, κράτησε γύρω στοὺς ἕξη μῆνες. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ ἀρχιφύλακας, διαγωνισθείς, ἐπέτυχε καὶ εἰσήχθη ἐν συνεχείᾳ γιὰ ἐκπαίδευση στὴ Σχολὴ Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἔτσι οἱ ἐπαφές τους καὶ οἱ σχέσεις τους εἶχαν σταματήσει.

◇

Εἶχαν περάσει ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τότε... Νύχτα τῆς Ἀναστάσεως... Οἱ καμπάνες

τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν χαρμόσυνα. Τὰ πυροτεχνήματα καὶ τὰ βεγγαλικὰ ἔσχιζαν καὶ φώτιζαν τὸν οὐρανό, παρὰ τὴν ἀστυνομικὴ ἀπαγόρευση. Τὰ βαρελότα μὲ τοὺς φοβεροὺς κρότους τους συμπλήρωναν τὴν γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀναστάσεως.

«Χριστὸς ἀνέστη»!... Φιλιὰ ἀγάπης στὴ μεγάλη πλατεία τῆς ἐκκλησίας καὶ τσουγκρίσματα κόκκινων αὐγῶν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λαμπάδας τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ φίλος μας ὁ ἀρχιφύλακας, ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως τώρα, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδος ἀστυφυλάκων, πάσχιζε νὰ τηρήσῃ τὴν τάξη μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

—Κύριε ὑπαστυνόμε «Χριστὸς ἀνέστη», «Χρόνια πολλά». Ὁρῖστε ἕνα αὐγό! Θέλετε νὰ τσουγκρίσουμε;

Ἕνας καλοντυμένος νέος ἔστεκε μπροστά του. Σὰν σὲ ὄνειρο θυμήθηκε ὁ ὑπαστυνόμος τὸν μικρὸ Παῦλο...

— Εἶσαι ὁ Παῦλος; Ναί, βέβαια!... Τί γίνεσαι, παλιέ μου φίλε; Χαθήκαμε! «Χρόνια πολλά»!...

Πῆρε τὸ αὐγὸ καὶ τσούγκρισε μὲ τὸν Παῦλο.

— Ξέρετε, τοῦ εἶπε, ἔχω τελειώσει τὴν Σιβιτανίδειο καὶ τώρα εἶμαι μηχανικὸς μὲ πολὺ καλὲς ἀποδοχὲς στὸ ἐργοστάσιο τοῦ...

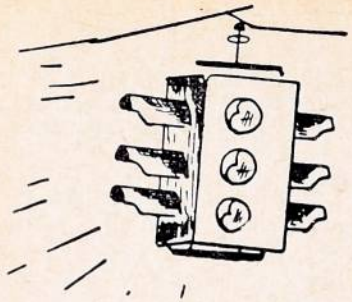
— Χαίρομαι πάρα πολὺ ποὺ εἶσαι καλὰ Παῦλε, τὸν διέκοψε. Θὰ περάσω μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι σου νὰ σὲ δῶ. Τώρα, ὅπως βλέπεις, εἶμαι ἀπασχολημένος ὑπηρεσιακά.

Κανένας δὲν ἄκουσε τὴν παραπάνω στιχομυθία τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἂν τὴν εἶχε ἀκούσει, τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ.

Ἡ παραπάνω ἱστορία, καθ' ὁλοκληρίαν ἀληθινή, δείχνει τὸν ἀποφασιστικὸ ρόλο ποὺ διαδραματίζουν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ἀφανεῖς αὐτοὶ ἥρωες τοῦ καθήκοντος, στὴν προσπάθειά τους νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ βοηθήσουν μὲ ἀνιδιοτέλεια τὰ ἔχοντα ἀνάγκην ἀρωγῆς μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Π. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ (καραμπόλα), εὐτυχῶς ἀναίμακτη, ἔγινε στὴ λεωφόρο Συγγροῦ (στάση Χρυσάκη), ὅταν τὸ 106129 Ι.Χ. αὐτοκίνητο προσέκρουσε στὸ 164393 Ι.Χ. καὶ ἐπηκολούθησε πρόσκρουση καὶ τοῦ Ι.Χ. 119032 ἐπάνω στὸ Ι.Χ. 164393. Ὑπαίτιος ἐθεωρήθη ὁ Κ. Καβουρίδης, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε μὲ ταχύτητα καὶ δὲν ἐτροχοπέδησε ἐγκαίρως.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Βύρων Βογιάνος, ἐτῶν 65, ὅταν τὸν παρέσυρε στὴ Λαμία μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἐλ. Κωνσταντίνου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Ἀλεξανδρῆς, ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του προσέκρουσε σὲ προστατευτικὸ κιγκλίδωμα, στὸ 29 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Λαμίας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κλ. Χασιρόπουλος ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 205.534, στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Δράμα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς, ὁ Δ. Καρδαγούσης καὶ δύο γυναῖκες, ὅταν τὸ Ι.Χ. 192032 παρεβίασε τὸ κόκκινο φῶς καὶ συνεκρούσθη μὲ τὸ Ι.Χ. 64323, στὴ διασταύρωση τῆς λεωφόρου Συγγροῦ μὲ τὴν ὁδὸ Βουρβάχη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Ἀζίζογλου, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν συνεκρούσθη μὲ νυκτερινὴ ἁμαξοστοιχία Θεσσαλονίκης - Βόλου, στὴν ἰσόπεδη διάβαση Βόλου.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ἐννέα ἄτομα σὲ τριπλῆ σύγκρουση ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου, στὴ Θεσσαλονίκη. Μεταξὺ τῶν τραυματισθέντων καὶ ὁ Κ. Κούσκουρος, ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος «Ἀλήθεια».

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ θανάσιμα ὁ ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας Ι. Κραβέλας, ὅταν ἀνετράπη στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ ἡ Κυριακούλα Λαμπρινέα, ἐπιβάτις τοῦ Ι.Χ. 204932, ἡ ὁποία ἦτο ἔγκυος καὶ ἀπέβαλε, ὅταν ὁ σύζυγός της ὁδηγὸς Ι. Λαμπρινέας, λόγω βλάβης τοῦ αὐτοκινήτου του, παρεξέκλινε τῆς πορείας καὶ ἔπεσε πάνω σὲ στύλο, στὴν ὁδὸ Βασ. Γεωργίου (Γλυφάδα).

— ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ἐλαφρὰ ἔπαθε ὁ Ἐμμ. Πετρίδης, ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του πῆρε ἀπὸ βραχυκύκλωμα φωτιὰ καὶ κάηκε τελείως, στὴ θέση «Σχιστὸ» τοῦ Σκαραμαγκᾶ.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Εἰρήνη Ἀρκουδιάρη, ποὺ τὴν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 108101, στὴ λεωφόρο Κηφισίας, κοντὰ στὸν «Παράδεισο».

—ΝΕΚΡΑ ἡ Ἰουλία Καλογεροπούλου, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 112345, στὴν ὁδὸ Εὐτυχίου 14. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Δήμητρα Μπουρμπούκα, 5 ἐτῶν, τὴν ὁποία παρέσυρε Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Μαντζούνη, στὰ Γρεβενά.

— ΤΡΕΙΣ τραυματισμένοι, ὅταν τὸ Ι.Χ. 130505, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἠλ. Ντόστορο, στὴ γέφυρα τῆς λεωφόρου Καβάλας, προσέκρουσε στὸ σηματοδότη καὶ ἀνετράπη διαδοχικῶς τρεῖς φορές. Ὁ σηματοδότης καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔπαθαν μεγάλες ζημιές.

— ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ τοῦ 98601 Δ.Χ. λεωφορείου καὶ τοῦ Ι.Χ. 199492 ἔγινε στὴ διασταύρωση τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου - Θερμοπυλῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ σοβαρὸ τραυματισμὸ τῆς Π. Νταφάλη. Οἱ ὁδηγοὶ συνελήφθησαν.

— ΣΥΝΕΚΡΟΥΣΘΗΣΑΝ, στὴν ὁδὸ Θεσσαλονίκης - Καβάλας, τὸ Ι.Χ. τοῦ Γ. Ἰακωβίδη μὲ φορτηγὸ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Ἀλ. Τότσιος. Τὰ ὀχήματα ὑπέστησαν σοβαρὲς ζημιὲς χωρὶς θύματα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Καρρᾶς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ τραυματισμένος ὁ ἐπιβαίνων τούτου, ὅταν συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὸ Αἴγιο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Φλώρα Τραμπάκουλα, ἐπιβάτις κάρρου, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη, στὸ Μενίδι.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Γαϊτάνη καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Κυρ. Χουρέας ὅταν συνεκρούσθησαν δύο φορτηγά, στὸ 59 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Κορίνθου. Οἱ ὁδηγοὶ Η. Κορδαρούργης καὶ Α. Παναγουλέας συνελήφθησαν.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ θανάσιμα ὁ ὑπίατρος Ν. Μπεβούδας καὶ οἱ στρατιῶτες Σπυρ. Ἀράθυμος καὶ Δημ. Κουτουλάκης, ὅταν στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο ἀνετράπη κοντὰ στὸ χωριὸ Μάνεσι Πατρῶν.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Μαρία Σκαμνίδου καὶ τραυματισμένη ἡ Ἀ. Τσούτη, ὅταν ἀνετράπη μοτοποδήλατο, στὸ Ἀγρίνιο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Χάϊδος, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη ἀπὸ τὸ 51152 λεωφορεῖο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Πετσιμέρη, στὴν Ἄρτα.

— ΝΕΚΡΟΙ 6, τραυματισμένοι θανάσιμα 7, ὅταν μικρολεωφορεῖο τῆς ἀγόνου γραμμῆς Δημητσάνης - Κακουρείκα, παρὰ τὴ θέση «Ράπτη Τούρλα», ἀπὸ κακὸ χειρισμό, σὲ στενὴ στροφή, ἔπεσε σὲ βάραθρο 200 μέτρων. Οἱ νεκροὶ εἶναι: Ὁ Ἀσημ. Κωστήρας, ἡ σύζυγός του Κανέλα καὶ ἡ νύφη του Χρηστίνα, ὁ Ἀναστ. Πανόπουλος, ὁ Δημ. Κόντος καὶ ἡ Νικολέττα Πανοπούλου. Βαρειὰ τραυματισμένοι δυὸ παιδιὰ τοῦ Κωστήρα, ὁ παππᾶς Ἀπ. Χριστόπουλος, οἱ Δημ. Μιχαλόπουλος, Παν. Χατζημουτάκης καὶ οἱ Τρύφων καὶ Γεώργιος Πανόπουλος.

— 2 ΝΕΚΡΟΙ,οἱ Κ. Νταλιτάκης καὶ Π. Χατζηκυριάκης καὶ θανάσιμα τραυματισμένοι ὁ Ι. Τσιτσιβῆς, ὅταν τὸ Ι.Χ., τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, συνεκρούσθη μὲ ἐμπορικὴ ἁμαξοστοιχία ποὺ πήγαινε στὴ Καλαμπάκα, στὴν ἰσόπεδη διάβαση κοντὰ στὸ χωριὸ Θεόπετρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ λοχίας Π. Αὐγανετάκος καὶ 10 τραυματισμένοι, οἱ Γ. Μισιόπουλος, Π. Φουμπέκης, Κ. Ἀλιμπράντης, Α. Σακεράλης, Γ. Καλαποθάκης, Π. Κομανίδης, Ι. Βουδούκας, Ι. Κοντοστέργιος, Σ. Λιάπης, Κ. Κατσαβῆς, Ἐμ. Χριστοφοράκος, Κ. Ροδέσης, ὅταν στὸ 17 χιλ. τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης - Κιλκίς, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Γαλικοῦ ποταμοῦ, λόγω ἀδεξίου χειρισμοῦ, ἀνετράπη στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΟΙ 2, ὁ Δ. Γιαννακόπουλος (ὁδηγός) καὶ Σ. Παριαζίδης ὅταν ἀνετράπη ὁ γεωργικὸς ἑλκυστήρας τους, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Πετράλωνα Χαλκιδικῆς.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀρχάγγελος Γεωργίου τὸν ὁποῖο παρέσυρε ἁμαξοστοιχία, στὴν ἰσόπεδη διάβαση τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως. Ἦταν μεθυσμένος καὶ δὲν ἀντελήφθη τὸν συρμό

— ΝΕΚΡΑ ἡ γερόντισσα Ἀνδριανὴ Φούντα, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 122. 186, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Πλατῆ, στὴν ὁδὸ Καβάλας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Ψυχογιὸς καὶ τραυματισμένος ὁ Σπ. Σπυρίδων, ὅταν ἀνετράπη ὁ γεωργικὸς ἑλκυστήρας τους, στὸν ἀγροτικὸ δρόμο Ἁγίας Παρασκευῆς - Ἁγίας Μαρίνης Λοκρίδος.

—ΝΕΚΡΟΣ 1καὶ τραυματισμένοι 16 στρατιῶτες τῶν ΤΕΑ, ὅταν στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο ἀνετράπη, στὸν δρόμο πρὸς τὸ Διδυμότειχο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Φ. Παπαλάμπρου καὶ τραυματισμένοι 4, ποὺ ἐπέβαινον σὲ τρίκυκλο μοτοσυκλέττα, ἡ ὁποία προσέκρουσε πάνω σὲ δέντρο, στὴ Χαλκίδα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 99503 καὶ 5 πεζοί, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη στὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ Δέλτα Φαλήρου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα, ἡ Ἀρ. Μακρῆ, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 92561, μὲ ὁδηγὸ τὸν Η. Δρακοδαΐδη, στὴν ὁδὸ Ἡλιουπόλεως.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 3, οἱ Ἰωάν. Τσίπης, Τζένη Κατσιχεράκη καὶ Ἀντ. Σαρακηνοῦ, ὅταν συνεκρούσθη στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Ἀθηνῶν - Λαμίας φορτηγὸ καὶ ἐπιβατικό.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Δολιανίτης, ἐτῶν 18, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν, τρέχοντας μὲ μεγάλη ταχύτητα, σφηνώθηκε στὸ πίσω μέρος βυτιοφόρου αὐτοκινήτου, ποὺ ἦταν σταματημένο στὸ Πέραμα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 4, οἱ Δ. Χρυσάκης (ὁδηγός), Κ. Κώνστας, Γρηγ. Εὐσταθιάδης καὶ Κ. Σαματᾶς, ὅταν τὸ Ι.Χ. 91648, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, προσέκρουσε σὲ προπορευόμενο φορτηγό, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Λαμίας.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ, 2, οἱ Κ. Καρίκας (ὁδηγὸς) καὶ ὁ ἐπιβάτης Δ. Ἐσπελιάδης, ὅταν τὸ Ι.Χ. 189120, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Θησέως 20, κατέστρεψε ἕνα περίπτερο καὶ ἔπεσε στὴν προθήκη ἑνὸς καταστήματος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ μαθητὴς Ν. Καραγιάννης, ἐτῶν 8, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὰ Καλὰ Νερὰ Βόλου, φορτηγὸ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Δ. Χολέβας.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Φιλιὼ Παπαλάμπρου, ποὺ ἐπέβαινε μοτοσυκλέττας, τὴν ὁποία ὁδηγοῦσε ὁ ἄνδρας της, ὅταν ἀνετράπη στὸ 7ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Χαλκίδος - Κύμης. Ἐτραυματίσθησαν καὶ οἱ Π. Παπαλάμπρου, Στέλα Μπανῆ καὶ Αἰκ. Μπασδέκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Πασχάλης, ὁδηγός, ὅταν ἀνετράπη στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο, στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Ἀλεξανδρουπόλεως - Διδυμοτείχου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 7, ὅταν τὸ φορτηγὸ 86330 ἀνετράπη, στὸ 12 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἑρμιόνης - Γαλατᾶ. Ὁ ὁδηγὸς Ι. Ἀντωνόπουλος συνελήφθη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 4, στὸ 11ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Κερκύρας - Παλαιοκάστρου, ὅταν μοτοσυκλέττα μὲ ὁδηγὸ τὸν Καβασίκη, συνεκρούσθη μὲ μοτοποδήλατο, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Κ. Προβατᾶς.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 3, οἱ Γ. Χαραλαμπίδης, Κ. Γρηγορόπουλος, καὶ Λ. Καπέλας, ἐπιβάτες μοτοσυκλέττας, ἡ ὁποία ἀνετράπη, στὴ θέση «Καραγιάννη Ρουσέϊκα», λόγω μέθης τοῦ ὁδηγοῦ.

— ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ σὲ κράτηση 7 ἡμερῶν (χωρὶς ἐξαγορὰ) καὶ πρόστιμο 600 δραχ. μεταλλικῶν, ὁ Κ. Διαμαντόπουλος, ἐτῶν 20, γιατὶ ἔτρεχε μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα μὲ τὸ Ι.Χ. 206609 καὶ παρεβίαζε τοὺς φωτεινοὺς σηματοδότες, στὴν περιοχὴ Συγγροῦ - Χαροκόπου καὶ Δαβάκη.

— ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ στὴν περιοχὴ Ἀμφιθέας ὁ Γ. Ραζέλος, ὁδηγὸς τοῦ GUT 689 Ι.Χ., γιατὶ ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα καὶ θέλησε νὰ διαφύγῃ, ὅταν τὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ ἔκαμε σῆμα νὰ σταματήσῃ.

— ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ (καραμπόλα), εὐτυχῶς χωρὶς θύματα, στὴν διασταύρωση τῆς ὁδοῦ Σωνιέρου - Λιοσίων ὅπου τὸ Ι.Χ. 13446, μὲ ὁδηγὸ τὸ μεθυσμένο Θ. Ἀναστασᾶτο, ἔπεσε ἀλληλοδιαδόχως στὰ ἐν στάσει εὑρισκόμενα λεωφορεῖα 135460, Ι. Χ. 95953 καὶ 186847.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Παρουκῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ ταξί, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Σ. Παππᾶς.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Δ. Βλάθης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη, στὴ Χωματερὴ τοῦ Δαφνίου, μὲ τὸ 98845 φορτηγό, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Λ. Γιαννᾶτος.

— ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ἔπαθε ὁ 10ετὴς μαθητὴς Γ. Δογάνης καὶ ὁ Θ. Γιαννακόπουλος, ἐτῶν 2, ὅταν, στὴ Δάφνη, πῆρε φωτιὰ μοτοσυκλέττα, στὴν ὁποία ἐπέβαινον.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ 8ετὴς μαθητὴς Ν. Κατωγιάννης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ Βόλο, φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸ Δ. Χαλεβᾶ.

Ν. Α.

- Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ Κ. ΕΡΖΙΝ ΧΑ·Ι·ΝΕ ΓΙΟΡΓΚΕΝΣΕΝ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΤΑ·Υ·ΛΑΝΔΗΣ Κ. ΤΟΡΣΑΚ ΓΟΜΝΑΚ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΝ
- Η ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1965 ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ "ΛΑ·Ι·ΟΝΣ„ ΑΘΗΝΩΝ
- ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΚΤΑΣΕΩΣ 220.000 ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΔΑΝΙΑΣ κ. ΕΡΖΙΝ ΧΑ·Ι·ΝΕ ΓΙΟΡΓΚΕΝΣΕΝ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΤΑ·Υ·ΛΑΝΔΗΣ κ. ΤΟΡΣΑΚ ΓΟΜΝΑΚ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἑλληνικὸς χῶρος, μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὰ ἐπιτεύγματά των, ἔλκει ὁλονὲν καὶ περισσότερον τοὺς ξένους καὶ ἀποτελεῖ ἑστίαν διαρκῶς ἀνανεουμένης «ἐμπειρίας». Ἴσως νὰ φανῇ παράδοξον εἰς ὡρισμένους αὐτὸ τὸ περὶ «ἐμπειρίας» ἀλλὰ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ σκεφθοῦν πόσοι διεθνεῖς παράγοντες, πόσοι ἄνθρωποι τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης καὶ

Ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος μετὰ τοῦ Στρατηγοῦ Ἀστυνομίας Ταϋλάνδης (Σιὰμ) κ. Τορσὰκ Γομνάκ.

τῆς κοινωνικοπολιτικῆς ζωῆς γενικῶς παρήλασαν καὶ παρελαύνουν καθημερινῶς ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Παρθενῶνος καὶ ποῖα ὠφέλη, ποῖα «διώματα» διὰ τὴν διεθνῆ ζωὴν ἀποκομίζονται χάρις εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν γνωμῶν καὶ τὰς ἀμοιβαίας παρατηρήσεις ἐπὶ σωρείας ζητημάτων καὶ καταστάσεων.

Ὁ Στρατηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ταϋλάνδης (Σιάμ) κ. Τορσὰκ Γομνὰκ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Δανικῆς Ἀστυνομίας κ. Ἔρτζιν Χάϊνε Γιόργκενσεν, οἱ ὁποῖοι ἐπε-

σκέφθησαν τὸν Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον ἀλληλοδιαδόχως τὴν 29ην Μαρτίου τρέχοντος ἔτους, ἀποτελοῦν, μαζὶ μὲ τὸν κ. Ι. Ν. Βὰν Χέερντεν, τὸν κύκλον τριῶν ἐξεχουσῶν ξένων προσωπικοτήτων ποὺ ἐντὸς διμήνου σχεδὸν εἶδε καὶ ἐχαιρέτησεν ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος διὰ τοῦ ἡγήτορός του. Ὁ πρῶτος ἐξέχων ἐπισκέπτης, ὁ κ. Ι. Ν. Βὰν Χέερντεν τῆς Ἀστυνομίας Νοτίου Ἀφρικῆς, ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, ἦλθε μὲ πολὺ καλὰς ἐντυπώσεις διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ ἔφυγε μὲ τὰς πλέον ἀρίστας τοιαύτας. Ὁ δεύτερος κατὰ σειράν, ὁ Στρατηγὸς τῆς ἐξωτικῆς Ταϋλάνδης κ. Τορσὰκ Γομνάκ, πολλὰ παρετήρησεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὸ ἐπίνειον καὶ πολλὰ ἀπεκόμισε κατὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐγκάρδιον συνομιλίαν μετὰ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ μας. Ὁ κ. Γομνὰκ ἐξεφράσθη κολακευτικώτατα διὰ τὴν ἀστυνόμευσιν τῶν ἑλληνικῶν μεγαλουπόλεων, τὸ ἦθος καὶ τὴν

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Δανίας κ. Ἔρτιν Χάϊνε Γιόργκενσεν ἀνταλλάσσων θερμὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ Ἕλληνος συναδέλφου του κ. Εὐαγγ. Καραμπέτσου.

παράστασιν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἀπεχώρησε καὶ αὐτὸς μὲ τὰς πλέον ἀρίστας ἐντυπώσεις.

Τὰ αὐτὰ συναισθήματα ἐδοκίμασε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Δανίας κ. Ἔρτζιν Χάϊνε Γιόργκενσεν, ποὺ ἦλθε καὶ αὐτὸς ἐνθουσιώδης διὰ τὰ ἀστυνομικὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἑλληνικῶν μεγαλουπόλεων. Καὶ ἀπὸ ὅσα εἶδεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἀπὸ ὅσα παρὰ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ μας ἤκουσεν εἰς τὰς ἀμοιβαίας ἐνημερωτικὰς των συνομιλίας, ἔφυγε καταγοητευμένος διὰ τὴν ὡραίαν καὶ φίλην χώραν τῆς Δανίας καὶ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ ἐδῶ ἐπίσκεψίς του τοῦ ἀπεκόμισε τὰς πλέον ἀγαθὰς τῶν ἐντυπώσεων. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προεκάλεσεν εἰς τὸν κ. Γιόργκενσεν ἡ προληπτικὴ δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν χαμηλὴν στάθμην τῆς ἐγκληματικότητος καὶ κατὰ συνέπειαν χαρίζει εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ὀργανισμὸν τὸν τόσον σπανίζοντα, διεθνῶς, ὅρον «ἐπιτυχία». Ἂς σημειωθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι εἰς τὴν Δανίαν, ἡ Ἀστυνομία ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης,

ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ ὁποίου ἐπιλέγεται διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὀργανισμὸς ἐκφράζει καὶ διὰ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς δύο ἐξέχοντας ἐκπροσώπους ξένων Ἀστυνομιῶν. Καὶ εὔχεται ὅπως παρόμοιαι ἐπισκέψεις εἰς τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, πληθύνωνται καὶ πυκνώνονται ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τόσον ἀναγκαίας διεθνοῦς συνεργασίας.

Η ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1965 ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ «ΛΑ·Ι·ΟΝΣ» ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ ἐτονίσθη ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ὅτι ἡ διεθνὴς ὀργάνωσις «Λάϊονς» ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον δραστηρίας καὶ πλέον ἀντιπροσωπευτικὰς ὀργανώσεις ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Χωρὶς νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν πολιτικὴν αἱ 19.435 ἀνὰ τὸν κόσμον Λέσχαι τῶν «Λάϊονς», αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς 132 χώρας καὶ ἀριθμοῦν 760.178 μέλη, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους ἐπίλεκτα μέλη τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ κόσμου καὶ ἀποβλέπουν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν συναδελφικοῦ πνεύματος καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπαφὴν τῶν μελῶν των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ διαπιστώνουν τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ νὰ ἀναπτύσσουν τὰ μέσα πρὸς θεραπείαν των, εἴτε δι' ἰδίας προσπαθείας εἴτε ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ἱδρυμάτων καὶ παρεμφερῶν ὀργανώσεων. Ἀποτελεῖ κατὰ ταῦτα ὁ «Λαϊονισμός» ἐνεργὸν καὶ ἀποτελεσματικὸν μέσον διὰ συνδυασμένην κοινωνικὴν προσπάθειαν καὶ δρᾶσιν, εἶναι δὲ συγχρόνως ἐξαίρετον μέσον ἐθνικῆς καὶ παγκοσμίου ἐξυπηρετήσεως ποὺ ἐξασκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν πρὸς ἐπίτευξιν ἐθνικῆς εὐημερίας, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς διεθνοῦς φιλίας καὶ εἰρήνης καὶ πρόοδον τοῦ ἀτόμου εἰς τὸν κοινωνικόν, πνευματικὸν καὶ οἰκονομικὸν τομέα ὁλοκλήρου τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος.

«Λάϊονς» κατὰ συνέπειαν εἶναι ἕνωσις ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τὴν πνευματικήν, τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πρόοδον τῆς χώρας των καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τῆς ὀργανώσεως, ἀποτελούμεναι ἐξ ὀκτὼ κυρίων σημείων εἶναι αἱ ἑξῆς:

«1.— Νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου μου διὰ τῆς ἐπιμελοῦς μέχρι τέλους προσηλώσεως εἰς αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κριθῶ ἄξιος καὶ νὰ ἀποκτήσω φήμην διὰ τὴν ποιότητα τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν.

»2.— Νὰ ἐπιδιώκω τὴν ἐπιτυχίαν καὶ νὰ ἐπιζητῶ τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀπορρέοντας καρποὺς καὶ ὠφέλη, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀποδέχωμαι ὠφέλη ἢ ἐπιτυχίας διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων κατέβαλα ὡς τίμημα τὴν ἀπώλειαν τοῦ αὐτοσεβασμοῦ ἢ τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐκτέλεσιν ἀξιομέμπτων πράξεων.

»3.— Νὰ μὴ λησμονῶ ὅτι διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐργασίας μου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταστρέψω τὴν ἐργασίαν ἑνὸς ἄλλου. Νὰ εἶμαι τίμιος πρὸς τοὺς πελάτας μου καὶ εἰλικρινὴς πρὸς τὸν ἑαυτόν μου.

»4.— Ὁσάκις γεννᾶται ἀμφιβολία διὰ τὰ δικαιώματα ἢ τὴν ἠθικὴν βάσιν ὡρισμένων ἐνεργειῶν μου ἔναντι τῶν συνανθρώπων μου, νὰ διαλύω τὰς τοιαύτας ἀμφιβολίας, ἐπιλύων τὴν προκύπτουσαν διαφορὰν κατὰ τρόπον ἔστω καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον.

»5.— Νὰ θεωρῶ τὴν φιλίαν οὐχὶ ὡς μέσον. Νὰ πιστεύω ὅτι ἀληθὴς φιλία ὑπάρχει, ὄχι λόγῳ τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν ὑπὸ ἑνὸς προσώπου εἰς ἕτερον, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀληθὴς φιλία δὲν ἐπιδιώκει τίποτε ἀλλ' ἀποδέχεται τὴν παρεχομένην ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον δίδεται.

»6.— Νὰ ἔχω πάντοτε κατὰ νοῦν τὰς ὑποχρεώσεις μου ὡς πολίτου ἔναντι τοῦ ἔθνους μου καὶ τῆς κοινότητος εἰς ἣν ἀνήκω, παρέχων πρὸς αὐτὰ τιμίαν ἀνταπόκρισιν διὰ λόγων καὶ ἔργων καὶ διαθέτων δι' αὐτὰ χρόνον, ἐργασίαν καὶ ὑλικὰ μέσα.

»7.— Νὰ βοηθῶ τοὺς συνανθρώπους μου παρέχων τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν βοήθειάν μου εἰς τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς ἐνδεεῖς.

»8.— Νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰς ἐπικρίσεις μου καὶ γενναιόδωρος εἰς τοὺς ἐπαίνους. Νὰ ἀνοικοδομῶ καὶ ὄχι νὰ καταστρέφω».

***

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ τῆς 25ης Μαρτίου 1821, κατὰ τὴν σεμνὴν τελετὴν τῆς 31ης Μαρτίου ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ ὥρας 21.30΄—24ης, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Βασιλέων Μέλαθρον» τῶν Ἀθηνῶν ἐβραβεύθη καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῶν «Λάϊονς» Ἀθηνῶν ὁ καλύτερος ἀστυφύλαξ τοῦ ἔτους 1965: ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ποταμιᾶς τοῦ Ἀνδρέου, ποὺ ὑπηρετεῖ εἰς τὴν Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν. Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ὁ Ὑπουργὸς Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Εὐάγγ. Σαββόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν Στρατηγὸς

Ὁ Ὑπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Εὐάγγ. Σαββόπουλος, ὁ Στρατηγὸς Γ. Πεταλᾶς (πρὸ τοῦ μικροφώνου), ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος καὶ ὁ βραβευθεὶς ἀστυφύλαξ κ. Ἀλέξ. Ποταμιᾶς καθ' ἣν στιγμὴν ψάλλεται ὁ Ἐθνικός μας Ὕμνος.

ἐ.ἀ. Γ. Πεταλᾶς, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γ. Χαλοῦλος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν κ. Β. Γιαννόπουλος καὶ πολλὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς Λέσχης «Λάϊονς» τῶν Ἀθηνῶν.

Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ κ. Γ. Πεταλᾶς, Πρόεδρος τῆς Λέσχης «Λάϊονς» ὡς προελέχθη, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπένειμεν εἰς τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα τὸ «Μετάλλιον Τιμῆς» μετὰ χρηματικοῦ βραβείου. Εἶπεν ὁ κ. Πεταλᾶς:

«Κύριε Ὑπουργέ, κύριε Ἀρχηγὲ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κυρίαι καὶ κύριοι, ἀγαπητοὶ Λάϊονς,

»Ἀπόψε ἡμεῖς οἱ Λάϊονς τῶν Ἀθηνῶν συνεκεντρώθημεν διὰ νὰ ἑορτάσωμεν τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας καὶ νὰ ἀποτίσωμεν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἡρώων, οἵτινες ἀψηφήσαντες τὰ πάντα ἐξηγέρ-

θησαν κατὰ τῆς ἰσχυροτέρας στρατιωτικῆς δυνάμεως τῆς ἐποχῆς των, τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ νὰ ἀποτινάξωσι τὴν δουλείαν στυγνοῦ δυνάστου καὶ ἀποκτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν των μὲ τὸ σύνθημα «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος». Συγχρόνως νὰ θραβεύσωμεν τὸν καλύτερον ἀστυνομικὸν τοῦ ἔτους 1965, διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ τὰς παρεχομένας νυχθημερὸν ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινωνίαν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, περιουσίας καὶ κοινωνικῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων των καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων των.

»Αἱ Λέσχαι Λάϊονς, ἀνήκουσαι εἰς τὸν Διεθνῆ Σύνδεσμον Λεσχῶν Λάϊονς, εἶναι Ὀργανώσεις κοινωφελεῖς, ὑπεράνω πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν διακρίσεων καὶ δοξασιῶν. Ἐκτείνονται εἰς ὅλον τὸν ἐλεύθερον κόσμον. Ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ποικίλα προβλήματα τῶν χωρῶν των, κοινωνικά, πλουτοπαραγωγικά, διοικητικά, ἐθνικά.

»Σκοπός των εἶναι νὰ παρέχουν ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἐξυπηρετῶσι τὰ ἄτομα, τὴν

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἀπονομῆς τοῦ Μεταλλίου Τιμῆς, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν, εἰς τὸν καλύτερον ἀστυφύλακα ἔτους 1965.

κοινότητά των, τὴν χώραν των, τὴν διεθνῆ φιλίαν καὶ εἰρήνην καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὴν μεταξύ των κατανόησιν τῶν λαῶν τῆς γῆς. Τὸ ἰδανικόν των εἶναι ἡ «ἐλευθερία». Τὸ σύνθημά των εἶναι αἱ λέξεις «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ τοῦ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ», τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ὁποίων συνθέτουσι τὸ ὄνομά των. Ἂς ἐγερθῶμεν καὶ ἂς ψάλωμεν τὸν ὕμνον τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, τὸν ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΑΣ ΥΜΝΟΝ.

»Εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν Λεσχῶν Λάϊονς, ἄρθρον 2ον, ὁρίζεται:

»"Νὰ προαγάγουν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς Διοικήσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Νομιμότητος τῶν πολιτῶν ἀφ' ἑτέρου".

»Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ σκοποῦ τούτου ἡ Λέσχη Λάϊονς Ἀθηνῶν θὰ ἀπονείμῃ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Κ. 863 (14086) ΠΟΤΑΜΙΑΝ Ἀλέξανδρον τοῦ Ἀνδρέου, τὸ «ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΙΜΗΣ» μετὰ χρηματικοῦ βραβείου, ὡς τὸν καλύτερον ἀστυνομικὸν τοῦ ἔτους 1965 ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του.

»Διότι, ἀστυφύλαξ ἐξαιρετικοῦ ἤθους καὶ χαρακτῆρος, λίαν πειθαρχικὸς καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καθῆκον του, ὑπηρετῶν εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, διὰ τῆς δραστηριότητός του, τῆς μεθοδικότητός του, τῆς ὀξυτάτης ἀντιλήψεως καὶ εὐστροφίας του, συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν καὶ ἐξάρθρωσιν πλήθους σπειρῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν καὶ ἀρχαιοκαπήλων, ἐκσεσημασμένων καὶ ἐπικινδύνων κακοποιῶν, δι' ἃς πράξεις ἔτυχεν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀμοιβῶν, εὐαρεσκείας καὶ ἐπαίνου μετὰ 3 χρηματικῶν ἀμοιβῶν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ 4άκις ἐπαίνου μετὰ χρηματικῆς ἀμοιβῆς τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως.

»Ἀστυφύλαξ Ἀλέξανδρε ΠΟΤΑΜΙΑ, ἡ Λέσχη ΛΑΪΟΝΣ Ἀθηνῶν σᾶς συγχαίρει καὶ σᾶς ἀπονέμει τὸ «ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΙΜΗΣ» μὲ τὰς λέξεις «ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ» καὶ σᾶς εὔχεται παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἀριστεύετε».

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ θερμῶν χειροκροτημάτων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ὑπουργέ, κύριε Πρόεδρε, κυρίαι καὶ κύριοι,

»Σᾶς μεταφέρω τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκου, ὡς καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης λύπης του, διότι λόγῳ ἀσθενείας του δὲν ἠδυνήθη νὰ παραστῇ εἰς τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετήν. Σᾶς μεταφέρω ἐπίσης τὰς εὐχαριστίας του καὶ τὰ συγχαρητήριά του διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔμπνευσιν τῶν «Λάϊονς» Ἀθηνῶν, ὅπως καθ' ἕκαστον ἔτος βραβεύωσι τὸν καλύτερον ἀστυφύλακα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Εὑρισκόμεθα σήμερον εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, διὰ δύο λόγους:

»Πρῶτον, διὰ νὰ μετάσχωμεν εἰς τὸν ἐκ μέρους τῆς Λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας καὶ νὰ ἀποτίσωμεν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦντες δράκα μόνον, ἀλλ' εὐτόλμων ἀνδρῶν, ἀπετόλμησαν τὸ μοναδικὸν ἴσως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐγχείρημα, νὰ ὀρθώσουν τὸ ἀνάστημά των καὶ ἀποδυθοῦν εἰς ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου κατὰ πανισχύρου καὶ κραταιᾶς αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐπέτυχον οἱ ἀλήστου μνήμης ἥρωες τοῦ 1821, μετὰ ἀτρύτους προσπαθείας, καθ' ἃς ποταμηδὸν ἔρρευσε τὸ αἷμα, νὰ ἀποτινάξουν τὸν τουρκικὸν ζυγὸν καὶ μᾶς παραδώσουν Πατρίδα ἐλευθέραν. Τὸ ὑπέρλαμπρον παράδειγμά των, μοναδικὸν εἰς ἀνιδιοτελῆ καὶ ἀνυστερόβουλον προσφορὰν αἵματος, πρὸς προάσπισιν τοῦ πολυτιμωτέρου ἀνθρωπίνου ἀγαθοῦ, τῆς Ἐλευθερίας, θὰ κατευθύνῃ σταθερῶς καὶ ἐσαεὶ τὰ βήματα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

»Εὑρισκόμεθα, δεύτερον, διὰ νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν τελετὴν ἀπονομῆς μεταλλίου τιμῆς, ἐκ μέρους τῆς Λέσχης τῶν Λάϊονς Ἀθηνῶν, εἰς τὸν καλύτερον ἀστυφύλακα τοῦ ἔτους 1965.

»Ἡ ἀπονομὴ τοῦ ἐν λόγῳ μεταλλίου ἐθεσπίσθη καὶ ἐπραγματώθη, τὸ πρῶτον, ἐν ἔτει 1956, ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον, καθ' ἕκαστον ἔτος, ἐπαναλαμβάνεται ἀδιαλείπτως.

»Εἶναι εἰς πάντας γνωστόν, ὅτι ἡ ἀναντιλέκτως σοβαρὰ κοινωνικὴ ὀργάνωσις τῶν Λάϊονς, διὰ τῶν ἐκδηλώσεών της, ὡς ἡ σημερινή, ἐπιδιώκει ὅπως κεντρίσῃ καὶ ὑποδαυλίσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας, τὸν δημιουργικὸν ζῆλον τῶν μελῶν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν καὶ δὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς ὁποίας, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὑπογραμμίζει τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν.

»Κατόπιν τούτου, ἐπιτακτικὴ ἀνακύπτει ἡ ὑποχρέωσίς μου, ὅπως ἀπευθύνω τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχαριστιῶν μου εἰς τοὺς Λάϊονς Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς εὐγενοῦς, ὡς ἄνω, πρωτοβουλίας των, προβάλλουν, κατὰ τρόπον λίαν τιμητικόν, τὸ ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Πατρίδος, ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Καὶ προσλαμβάνει ἔτι μεγαλυτέραν ἀξίαν ἡ ἀνωτέρω ἐκδήλωσίς των, διότι οἱ Λάϊονς, μακρὰν τοῦ νὰ ἐπιβραβεύουν πράξεις, ὀφειλομένας εἰς τὴν δραστηριότητα αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἐξαίρουν καὶ ἐπιβραβεύουν τοιαύτας προσώπων μὴ καταλεγομένων εἰς τὴν ὀργάνωσίν των.

»Καὶ ἤδη αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, ὅπως συγχαρῶ καὶ δημοσίᾳ τὸν τιμώμενον ἀστυφύλακα κ. Ποταμιᾶν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν μνημονευθεισῶν ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ κ. Πεταλᾶ προσπαθειῶν καὶ ἐπιτυχιῶν του, συνέβαλε, σοβαρῶς, εἰς τὴν ἐδραίωσιν τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῶν πολιτῶν καθ' ὃ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, πάντοτε ἐν ἐγρηγόρσει τελοῦσα, εἶναι ἑτοίμη νὰ πλήξῃ καιρίως καὶ ἐξουδετερώσῃ πάντα, ὅστις ἤθελε, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, καταστρατηγήσῃ τοὺς θεσπισμένους νόμους τῆς Πολιτείας. Καὶ εἶναι ἀπροσμέτρητος ἡ ἀξία τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ ἐμπέδωσις τοῦ

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος ἐκφωνῶν τὸν ἐμπνευσμένον λόγον του. Παρ' αὐτὸν ὁ τιμηθεὶς ἀστυφύλαξ κ. Α. Ποταμιᾶς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Λέσχης «Λάϊονς» Ἀθηνῶν κ. Γ. Πεταλᾶς.

αἰσθήματος ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἐπίδοσιν εἰς τὰ εἰρηνικά των ἔργα, ἔργα προόδου καὶ πολιτισμοῦ.

»Ὀφείλω, ἀκόμη, νὰ εὐχαριστήσω καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως τὸν τιμώμενον, διότι, διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸ καθῆκον, τῆς ἀκαταπονήτου δραστηριότητός του καὶ τῶν μεθοδικῶν ἐνεργειῶν του, μεθ' ὧν ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον του, ἤχθη εἰς τὰ μνημονευθέντα ἀποτελέσματα καὶ παρέσχεν οὕτω τὴν δυνατότητα εἰς τὴν Λέσχην τῶν Λάϊονς Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπιβραβεύσῃ αὐτὸν καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τοὺς συναδέλφους του ἐν τῷ συνόλῳ, διότι ἐν τῷ προσώπῳ του τιμᾶται ἡ ἐπίμοχθος ἐργασία ὁλοκλήρου τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ καὶ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα διεδέχθη συγκινητικὴ ἀντιφώνησις τοῦ τιμηθέντος ἀστυφύλακος κ. Ποταμιᾶ, ὁ ὁποῖος εἶπεν:

«Κύριε Ὑπουργέ, κύριε Πρόεδρε, κύριε Ἀρχηγέ, κυρίαι καὶ κύριοι,

»Διακατέχομαι ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσγενομένης εἰς ἐμὲ

τιμῆς, ὑπὸ τῆς διακεκριμένης διὰ τὴν πλουσίαν κοινωφελῆ δρᾶσιν της Λέσχης «Λαΐ-ονς» τῶν Ἀθηνῶν.

»Ἡ συγκίνησίς μου αὐτὴ εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ πρόσωπόν μου, κατ' οὐσίαν ὅμως ἀποδιδομένη εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, προέρχεται ἀπὸ μίαν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν.

»Ἂν ἡ τιμὴ αὐτὴ μοῦ ἀπονέμεται διὰ τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων μου, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί μου κατ' οὐδὲν ὑστεροῦν ἐμοῦ. Εἶναι, λοιπόν, δίκαιον νὰ θεωρῶ, ὅτι τιμῶμαι διὰ λογαριασμὸν ὅλων τῶν συναδέλφων μου τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐνθουσιασμόν, ἀφοσίωσιν καὶ ἀκατάβλητον δραστηριότητα ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον των.

»Νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι, ἐκδηλώσεις, ὅπως ἡ ἀποψινή, ἡ ὁποία εἶναι ἰδιαιτέρως

Ἡ στιγμὴ ἑνὸς μεγάλου «εὐχαριστῶ» παρὰ τοῦ τιμηθέντος ἀστυφύλακος κ. Α. Ποταμιᾶ.

τιμητικὴ ἀναγνώρισις ἑνὸς ὄχι ὀλίγου — πράγματι — κουραστικοῦ ἔργου, ἀποτελοῦν πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ θάρρους διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, χάριν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς μέχρι σήμερον ζήλου.

»Ἡ ἀποψινὴ ἐκδήλωσις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν καλυτέραν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς μου. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα».

Τέλος τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Εὐάγγ. Σαββόπουλος. Ἐν μέσῳ θερμῶν χειροκροτημάτων ὁ κ. Ὑπουργός, ἀφοῦ ἐτόνισεν ὅτι ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως συγχαίρει καὶ ἐπαινεῖ τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα καὶ δι' αὐτοῦ ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀνεφέρθη διὰ μακρῶν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῶν νυχθημερὸν ἀγωνιζομένων ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων διὰ τὴν προστασίαν τῶν πολυτιμοτέρων ἀγαθῶν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Καὶ κατέληξε μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως ἡ ἀστυνομικὴ παράδοσις διαφυλαχθῇ καὶ μεγαλυνθῇ ἔτι περισσότερον, ἐκφράσας ἐν ταυτῷ τὴν

πεποίθησιν ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ περιβάλῃ μὲ μεγαλυτέραν στοργὴν καὶ κατανόησιν τοὺς πόθους καὶ τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν ἀστυνομικῶν.

* * *

Αἱ ΣΤΗΛΑΙ συγχαίρουν θερμῶς τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα καὶ εὔχονται ὅπως τὸ «Αἰὲν ἀριστεύειν» τὸν ἀκολουθεῖ πάντοτε. Εἴθε τὸ παράδειγμά του νὰ μιμηθοῦν ἅπαντες οἱ συνάδελφοί του ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου.

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΚΤΑΣΕΩΣ 220.000 ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ὑπάλληλοι ηὐτύχησαν κατ' αὐτὰς νὰ ἴδουν πραγματοποιούμενον ἓν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ὀνείρων των: τὴν παραχώρησιν ἐκτάσεως 220.000 τετραγωνικῶν μέτρων πρὸς τὸν Οἰκοδομικὸν Συνεταιρισμὸν Ἀστυνομίας Πόλεων, κειμένης εἰς θέσιν «Καρρᾶ» τῆς Ἡλιουπόλεως. Ἡ Πολιτεία ἐπέδειξε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι εὑρίσκεται πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν μοχθούντων ἀστυνομικῶν καὶ παραστέκεται εἰς τὰ πλέον ζωτικὰ προβλήματά των, ὅπως τὸ τῆς στέγης αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ κατόπιν τῶν γνωστῶν τελευταίων παραχωρήσεων διὰ τῶν νόμων 4500 καὶ 4501 τοῦ 1966.

Ἡ παραχώρησις τῆς οἰκοπεδικῆς ἐκτάσεως ἐγένετο, ἐπισήμως, κατὰ σεμνὴν τελετὴν τῆς 3—4—1966 εἰς τὴν Λέσχην Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ὥρας 9.30—10.30. Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γ. Χαλοῦλος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γ. Σπηλιόπουλος κ.ἄ.

Ὁ κ. Γ. Σπηλιόπουλος, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ὑπουργέ, κύριε Ἀρχηγέ, κύριοι,

«Σκοπὸς τῆς παρούσης ἐκτάκτου Γενικῆς Συνελεύσεώς μας εἶναι, πρῶτον ἵνα ἐπισήμως γνωστοποιήσωμεν εἰς τὰ μέλη μας ὅτι τὸ θέμα τῆς παραχωρήσεως τῶν 220 χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων, ἐτελείωσε καὶ ὅτι ἤδη βαίνομεν μὲ γοργὸν ρυθμὸν πρὸς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Οἰκισμοῦ μας. Δεύτερον, ἵνα δημοσίᾳ εὐχαριστήσωμεν καὶ ἐκφράσωμεν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ὑπουργόν μας κ. Χ. Ἀποστολάκον, καὶ Ὑφυπουργοὺς κ.κ. Σπηλιάκον καὶ Κωστῆν, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην των καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὴν στέγασίν μας.

»Κύριε Ὑπουργέ,

»Δὲν θὰ ξεχάσωμεν ποτὲ ὅτι ὅταν σᾶς ἐπεσκέφθημεν ἀσθενοῦντα εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ σᾶς ἀναφέραμεν ὅτι τὸ θέμα εἶχεν ἐγγραφῆ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τελευταῖον, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀναβληθῆ, μᾶς ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ κατεβῆτε καὶ ὅτι θὰ περάσετε τὸ θέμα μας ὁπωσδήποτε καὶ νὰ μὴν ἀνησυχοῦμεν. Πράγματι, κ. Ὑπουργέ, μὲ κίνδυνον τῆς ὑγείας σας, κατεβήκατε εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ τὸ θέμα μας, ἀπὸ τελευταῖον, τὸ περάσατε πρῶτον.

»Κύριε Ἀρχηγέ,

»Δεχθῆτε τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας τόσον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὅσον καὶ τῶν μελῶν τοῦ Συνεταιρισμοῦ. Διότι οὐδέποτε μᾶς ἐγκαταλείψατε εἰς τοὺς ἀγῶνας μας, προπορευόμενος πάντοτε τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

»Κύριε Ὑπουργέ,

»Διὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῶν στοργικῶν σας ἐνεργειῶν, ἐπιλύσατε τὸ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ζωτικὸν θέμα τῆς στεγάσεως μέρους τῶν ὑπαλλήλων μας,

ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι, διὰ τῶν στοργικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν σας, ἐνεγράψατε χρυσῆν ὑποθήκην εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ὑπαλλήλων μας.

»Τελειώνοντας, κ. Ὑπουργέ, ὑποβάλλομεν τὴν παράκλησιν ὅπως ἐνδιαφερθῆτε περαιτέρω μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἱκανοποιηθοῦν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν τὴν κλήρωσιν λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἔκτασις εἶναι μικρά. Καὶ δεύτερον, ἵνα εἰς τοὺς συνεταίρους χορηγηθῶσι στεγαστικὰ δάνεια καὶ δυνηθῶσιν οὕτω νὰ ἀποκτήσουν τὴν πολυπόθητον στέγην των καὶ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦ ἐνοικίου καὶ τῆς ἀνθυγιεινῆς στέγης».

⊡

Ὡμίλησεν ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ ὁποῖος, συγκινημένος ἐκ τῆς σοβαρωτάτης προσφορᾶς τῆς Πολιτείας πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, εἶπεν:

«Κύριε Ὑπουργέ,

»Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερμῶς, διὰ τὴν τιμητικὴν παρουσίαν σας εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτήν. Συγκέντρωσιν χαρμόσυνον, θὰ ἔλεγα, κατὰ τὴν ὁποίαν, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, συνῆλθαν διὰ νὰ ἐκφράσουν αἰσθήματα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς Ὑμᾶς, ὁ ὁποῖος υἱοθετήσατε καὶ ἐπιτυχῶς ἀντιμετωπίσατε ἕνα σοβαρόν των αἴτημα. Ἡ χαρά των σᾶς ἀνήκει. Σεῖς τὴν ἐδημιουργήσατε. Καὶ ἡ παρουσία σας, ὑπογραμμίζει τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην σας.

»Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

»Κύριοι,

»Τὸν σκοπὸν τῆς παρούσης Ἐκτάκτου Γενικῆς Συνελεύσεως σᾶς ἀνέπτυξεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Σπηλιόπουλος, τὸν ὁποῖον ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας νὰ συγχαρῶ καὶ δημοσία διὰ τὴν δραστηριότητά του πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ στεγαστικοῦ προβλήματος τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ κ. Σπηλιόπουλος ἀνέφερεν ἐπίσης τὴν θερμὴν συμπαράστασιν τοῦ παρισταμένου κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως καὶ τῶν Ὑφυπουργῶν κ.κ. Σπηλιάκου καὶ Κωστῆ, καὶ τῆς Κυβερνήσεως ὁλοκλήρου. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὰς ἁπλᾶς αὐτὰς λέξεις, κρύπτεται, μία ὁλόκληρος ἱστορία ἀγώνων πολλῶν, πρὸς ἐπίλυσιν, ὄχι μόνον τοῦ στεγαστικοῦ τούτου προβλήματος, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, ἀπὸ μακροῦ μὲν ἐκκρεμούντων, δικαίων δὲ αἰτημάτων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτήν, πρωταγωνιστεῖ, κατὰ συγκινητικὸν τρόπον, ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χρῆστος Ἀποστολάκος.

»Ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο, εἰς κρισίμους διὰ τὴν Πατρίδα μας, καὶ διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, στιγμάς.

»Εὗρε τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους νὰ ἐπιτελοῦν τὸ καθῆκον των ἐν μέσῳ συγχύσεως, παθῶν καὶ σοβαροῦ κλονισμοῦ τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας. Ἡ ζοφερὰ αὕτη κατάστασις μετεβάλλετο εἰς ἀπειλὴν κατὰ τοῦ Ἀστικοῦ μας Οἰκοδομήματος, διὰ τῆς ποικιλομόρφου, ἀνατρεπτικῆς δράσεως τῶν πρακτόρων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἐπιχειρούντων μεθοδικὴν διάβρωσιν τῶν πάντων καὶ συστηματικῶς καλλιεργούντων κλῖμα ἀναρχίας καὶ ἀπειθείας πρὸς τοὺς νόμους καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

»Ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπωμίσθη εὐθύνην βαρυτάτην καὶ ἀνέλαβεν ἔργον δυσχερέστατον. Ἀλλ' ἡ πατρικὴ ἀγάπη του πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ πρὸς τὸν μοχθοῦντα λαόν, ἡ γνώριμος ἀγωνιστική του ὑψηλοφροσύνη καὶ ἡ βαθεῖα συναίσθησις τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς, τὸν ἐβοήθησαν νὰ προχωρήσῃ ἀποφασιστικῶς καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον του.

»Εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν προσέφερεν, ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, ἡσυχίαν, ἐμπέδωσιν τῆς τάξεως καὶ ἑδραίωσιν τοῦ κλονισθέντος αἰσθήματος ἀσφα-

λείας. Εἰς δὲ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα προσέφερεν, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ὑπουργίας του, τὴν τόνωσιν τοῦ ἠθικοῦ των, τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ των φρονήματος, καὶ τὴν ψύχραιμον καὶ ἀπερίσπαστον ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των. Οὕτω, ἀπεκατεστάθη τὸ Κράτος καὶ ἀπεμονώθησαν οἱ ἐπιβουλευόμενοι τὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ, πέριξ τῶν ὁποίων ὑψώθη ὁ φραγμὸς τοῦ Νόμου καὶ τῆς Τάξεως. Πρόκειται διὰ μίαν ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν θ' ἀναγνωρίσῃ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ ἠθικὴ προσφορὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον κατέστησεν εὐχερέστερον καὶ πλέον ἀποδοτικόν.

»Πέραν ὅμως τούτων, ἐξεδήλωσε παντοιοτρόπως τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐπιλύσεως ὑλικῶν προβλημάτων, καὶ εἰργάσθη δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἡ ὁποία ἀντιπροσώπευε παλαιάν του ἐπιθυμίαν.

»Εἶναι γνωστοὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ἀγῶνες δυσχερεῖς, λόγῳ τοῦ πτωχοῦ ἑλληνικοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἀνεῦρε πόρους διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς Ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων, καθιερώσας, ὡς γνωστόν, τὴν κράτησιν 2½% ἐξ ἑκάστου εἰσιτηρίου τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων. Ἐπέλυσε, κατὰ τὸν ἐπωφελέστερον τρόπον, τὸ πρόβλημα ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Κατέστρωσε πλῆρες πρόγραμμα διὰ τὴν σταδιακὴν ἱκανοποίησιν φλεγόντων αἰτημάτων τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Οὐδέποτε Ὑπουργός, ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ἐπέτυχε τόσα πολλά. Δι' ὃν λόγον καὶ ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι προσβλέπουν πρὸς τὸ πρόσωπόν του μ' εὐγνωμοσύνην καὶ θαυμασμόν.

»Τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις δὲν τὰς ὑπαγορεύει ἡ ἐκπλήρωσις ἑνὸς τύπου. Εἶναι ἡ δικαία ἀναγνώρισις ἑνὸς δημιουργικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔχομεν χρέος νὰ μνημονεύομεν.

»Μία ἐκδήλωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, εἶναι καὶ ἡ ἀναφερθεῖσα σήμερον παραχώρησις ἐκτάσεως 220.000 τετρ. μέτρων εἰς τὰ μέλη τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐπρωτοστάτησεν.

»Ἀσθενὴς καὶ πυρέσσων, ἠγέρθη τῆς κλίνης του καὶ μετέβη εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὴν φωνὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ νὰ ὑπεραμυνθῇ ταύτης. Καί, χάρις εἰς τὴν κατανόησιν, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Στέφανος Στεφανόπουλος, καὶ χάρις εἰς τὴν πολύτιμον συμπαράστασιν τῶν Ὑφυπουργῶν, Γεωργίας κ. Κωστῆ καὶ Οἰκονομικῶν κ. Σπηλιάκου, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐδικαιώθησαν. Οὕτω ἕνας νέος Ἀστυνομικὸς Οἰκισμὸς δημιουργεῖται λίαν προσεχῶς.

»Τὸ πρόβλημα τῆς στέγης τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, πρόβλημα νευραλγικὸν καὶ σοβαρώτατον, θὰ εὕρῃ ταχέως τὴν λύσιν του. Διότι εἴμεθα βέβαιοι πάντες, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις ἐνδιαφέροντος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Τάξεως καὶ τῆς Κυβερνήσεως γενικώτερον, θὰ συνεχισθῇ ἔτι ζωηρώτερον, καὶ θὰ εὑρεθῇ ἡ ἐνδεδειγμένη λύσις διὰ τὴν στέγασιν καὶ τῶν ὑπολοίπων ἀστέγων μελῶν τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Κύριοι,

Ἀνέφερε χαρακτηριστικῶς εἷς ἀστυφύλαξ προσφάτως: «Ἐὰν δὲν λύσωμεν ὅλα μας τὰ θέματα, τώρα ποὺ εἶναι Ὑπουργὸς ὁ κ. Ἀποστολάκος, δὲν θὰ τὰ λύσωμεν ποτέ». Τὸ τοιοῦτον βεβαιοῖ ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ, εἶναι ἀπέραντος, καὶ ὅτι αἰσθάνονται οὗτοι στοργικήν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τὴν συμπαράστασίν του.

»Βεβαίως, τὰ προβλήματα τὰ ἀναμένοντα τὴν λύσιν των εἶναι εἰσέτι πολλά. Μεγάλη εἶναι, ὅμως, παραλλήλως καὶ ἡ αἰσιοδοξία διὰ τὴν αὔριον. Καὶ καθολικὴ εἶναι ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ στοργὴ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ θὰ εὕρῃ τρόπους νὰ θεραπεύσῃ ὅλας τὰς ὑπαρχούσας ἀνάγκας.

»Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ταύτην, ἂς συνεχίσωμεν μὲ τὴν ἰδίαν εὐσυνειδησίαν ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκον μας, βέβαιοι ὄντες, ὅτι ὁ μόχθος μας ἀναγνωρίζεται καὶ ὅτι αἱ προσφοραί μας ἐκτιμῶνται.

»Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὲ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὰς ἐθνικάς μας παραδόσεις, ἂς προχωρήσωμεν μὲ ὑψηλὸν φρόνημα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἄγρυπνοι φρουροὶ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ μας. Σᾶς εὐχαριστῶ».

Τέλος, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκος, εἰπών:

«Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν ἀγαπητόν μου ἄξιον Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Καραμπέτσον, δι' ὅσα δι' ἐμὲ τιμητικὰ λόγια εἶπε. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τὸν Πρόεδρό σας, τὸν Πρόεδρο τοῦ συνεταιρισμοῦ κ. Σπηλιόπουλον, διότι καὶ ἐκεῖνος εἶπε τόσον κολακευτικὰ δι' ἐμὲ λόγια. Δὲν ἤξιζεν ὅμως τὸν κόπον, διότι δὲν ἔπραξα εἰμὴ μόνον τὸ καθῆκον μου ἀπέναντί σας.

»Εἶναι βαθεῖα ἡ συγκίνησις τῆς ψυχῆς μου διὰ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως μὲ τὰ ὁποῖα ἐξακολουθεῖτε νὰ μὲ περιβάλλετε. Καὶ εἶναι ἱερὰ ἡ συγκίνησις ποὺ μὲ καταλαμβάνει, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὸν τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ ἀγῶνας ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἀγῶνας συνδικαλιστικούς, καὶ νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ, ὅταν εἰς τεραστίας συγκεντρώσεις παντοῦ καὶ πάντοτε εἶχα τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ σᾶς ἀποκαλῶ — καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντιστῶ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ σᾶς ἀποκαλέσω καὶ σήμερα — ἀγαπητούς μου συναδέλφους. Καὶ παρὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀσθενείας μου θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς εἴπω ὀλίγας λέξεις σήμερον, ὄχι ὡς προϊστάμενός σας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν παλαιὰν ἰδιότητα καὶ ὑπὸ τὴν μέλλουσαν ἰδιότητα τοῦ συναδέλφου σας, διότι δὲν ἔπαυσα νὰ εἶμαι ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς δημόσιος ὑπάλληλος συνταξιοῦχος, συνδικαλιστής, μαχητὴς καὶ ἀγωνιστὴς τῶν ἱερῶν δικαιωμάτων τῶν πτωχῶν ἐργαζομένων λαϊκῶν τάξεων.

»Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι μὲ ηὐνόησεν ἡ μοῖρα, εἰς αὐτὰς τὰς πράγματι κρισίμους στιγμὰς διὰ τὸ Ἔθνος, νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Καὶ ὑπῆρξα εὐτυχής, διότι ἀπέδειξα ὅτι τὰ ὅσα ὡς συνδικαλιστὴς ὑπεσχέθην, προσεπάθησα καὶ σήμερον ὡς ὑπεύθυνος προϊστάμενός σας νὰ τὰ μεταβάλω εἰς πράξεις. Βεβαίως γνωρίζω καὶ τὰ ὑπόλοιπα προβλήματά σας, καὶ ὅπως ὅταν ἀνέλαβα τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως σᾶς ὑπεσχέθην ὅτι συνδέω τὴν παραμονήν μου εἰς τὴν Κυβέρνησιν μὲ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ζωτικῶν σας αἰτημάτων, ἔτσι ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερον ὅτι θὰ ἀφιερώσω κάθε μου δύναμιν διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ τῶν ὑπολοίπων ζωτικῶν καὶ φλεγόντων αἰτημάτων τῆς τάξεώς σας. Μὲ ηὐνόησε ἡ μοῖρα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου νὰ ψηφισθοῦν δύο ζωτικὰ νομοσχέδια δι' ἐσᾶς. Τὸ 2½ % ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅταν ἀποχωρεῖτε τῆς ὑπηρεσίας σας νὰ ἔχετε μίαν σύνταξιν κυρίαν, καὶ ἐπικουρικὴν σύνταξιν ἀνθρωπιᾶς, σύνταξιν ἀξιοπρεπείας. Καὶ εἶπον, ὅταν μοῦ ἠρνήθησαν κατ' ἀρχὴν τὴν ψήφισιν τῶν νομοσχεδίων ὡρισμένοι παράγοντες, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ ὑπηρετεῖτε σεῖς ἐκείνους, διὰ νὰ εἰσπράττουν χρήματα χωρὶς ἐσεῖς νὰ ἀμείβεσθε. Καὶ ἔφθασα νὰ διατάξω καὶ τὴν ἀποχήν σας ἀπὸ τοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἔφθασα, καὶ δὲν ἐδίστασα, ἀκόμη καὶ ἐκβιασμοὺς νὰ κάμω, ἀλλὰ νὰ ἐπιτύχω, καὶ ἐπέτυχα τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου. Καὶ θεωρῶ ἀκόμη μεγάλο ἐπίτευγμα ὅτι ἐπὶ τέλους, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, καὶ σεῖς ὅπως ὅλοι οἱ συνάδελφοί σας δημόσιοι ὑπάλ-

ληλοι, ὅπως ὅλοι οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Κράτους, θὰ ἔχετε ἕνα βιβλιάριον ἀσθενείας διὰ νὰ μεταβαίνετε ἐλευθέρως εἰς τοὺς ἰατρούς, εἰς ἰδιωτικὰς κλινικάς, εἰς νοσοκομεῖα καὶ νὰ προμηθεύεσθε ἐλευθέρως τὰ φάρμακά σας ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα, ὥστε πλέον νὰ μὴν εἶσθε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσφέρετε τὰς περισσοτέρας καὶ σπουδαιοτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κράτος, ἀλλὰ οἱ ὁποῖοι ἀδικεῖσθε περισσότερον παντὸς ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου. Καὶ πιστέψατέ με, κύριοι, πράγματι, ὅταν ἐπεραιώθη ἡ ψήφισις τῶν νομοσχεδίων, ὑπῆρξα πάρα πολύ, μὰ πάρα πολὺ εὐτυχὴς διὰ λογαριασμόν σας.

»Ἀνέλαβα, ὡς ἐτόνισεν ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως εἰς κρισίμους διὰ τὴν χώραν στιγμάς. Παρακολουθήσατε ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐπιθέσεις τῶν συκοφαντῶν συνεκεντρώθησαν καὶ ἐστράφησαν ἐναντίον κυρίως τοῦ προσώπου μου ἐν τῇ Κυβερνήσει. Διότι εἶδα ὀρθῶς καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσω τὴν παλαιὰν πολιτικὴν δυνάμει τῆς ὁποίας ἀντὶ δημοκρατίας καὶ ἀντὶ ἐλευθερίας, ἐκινδύνευε ὁ λαὸς καὶ τὸ Κράτος νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν ὀχλοκρατίαν, εἰς τὴν ἀναρχίαν, εἰς τὸν μηδενισμόν, εἰς τὴν καταστροφήν, εἰς τὸ χάος. Ἐνόμισα χρέος μου νὰ διαθέσω ὅλον μου τὸν ἑαυτόν, καὶ ἄν, σᾶς ἐξομολογοῦμαι κύριοι, συμβῇ νὰ παραμείνω ὅπως λένε στὰ χωριά μας «μισερὸς» ἀκόμη, διότι εἰργάσθην σκληρὰ διὰ τὸ Ἔθνος μας, διὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, οὐδέποτε θὰ μετανοήσω, ἕτοιμος νὰ προσφέρω καὶ τὴν ζωήν μου ἀκόμη ὡς θυσίαν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Ἐνόμισα λοιπὸν χρέος μου νά πράξω τὸ πᾶν διὰ νὰ ἐπαναφερθῇ ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία εἰς τὸν τόπον. Καὶ ἡ Δημοκρατία, ἀλλὰ Δημοκρατία καθ' ὃν τρόπον τὴν πιστεύομεν ἡμεῖς, Δημοκρατία εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχῃ ἐλευθερία, ἀλλὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ τάξις, καὶ πειθαρχία, καὶ νόμος. Αὐτὸ θὰ πῇ Δημοκρατία. Χάρις εἰς τὰς πολυτίμους, εἰς τὴν πολύτιμον βοήθειαν τῶν ἀξίων ἡγετῶν καὶ τῶν ἀγαπητῶν μου ἡγετῶν σας, κατορθώσαμεν πράγματι εἰς ὀλίγον χρονικὸν διάστημα νὰ δώσωμεν τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν εἰς τὸν ταλαίπωρον καὶ μοχθοῦντα ἑλληνικὸν λαόν. Διὰ τὸν ἐπιούσιον. Τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν! Καὶ οἱ ἐξτρεμισταὶ καὶ οἱ καραδοκοῦντες ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους, ἐπέπεσαν ἐναντίον μου δι' ὅλων τῶν μέσων, μὲ ὅλας τὰς ἐπιθέσεις, διὰ νὰ μὲ ἐξοντώσουν· νὰ ἐξοντώσουν ὄχι τὸν Ἀποστολάκον, ἀλλὰ ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀνάστημά του μαζὶ μὲ ἐσᾶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἐπτοήθην, καὶ τοὺς εἰδοποιῶ. Μὲ ἐκατηγόρησαν ὅτι σᾶς ὠθῶ καὶ σᾶς ὤθησα εἰς διαισπραγίας ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ σᾶς καλῶ σήμερον νὰ μοῦ εἴπητε, πότε διὰ λόγων ἢ δι' ἔργων σᾶς ὑπέδειξα αὐτὴν τὴν ὁδόν. Ἐξέδωσα μίαν ἡμερησίαν διαταγήν, ὅταν ἀνέλαβα τὰ καθήκοντά μου καὶ σᾶς εἶδα, καὶ μὲ κατηγόρησαν δι' αὐτό, ὅτι εἶσθε ὁ νόμος, ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους, τὸ Κράτος τὸ ἴδιον, ὁ χαλύβδινος βραχίων τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων καὶ τῶν διατάξεων ἀτέγκτων καὶ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Μὲ κατηγόρησαν δι' αὐτὸ καὶ δὲν διστάζω νὰ ἐπαναλάβω, ὅτι εἶσθε πράγματι ὁ χαλύβδινος βραχίων τοῦ Κράτους διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ἐναντίον παντὸς ἀναρχικοῦ, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται οὗτος. Πότε σᾶς ὤθησα εἰς διαισπραγίας ἐναντίον τῶν νομοταγῶν πολιτῶν; Ἀντιθέτως σᾶς συνέστησα ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ἄτεγκτον πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Καὶ συγχρόνως στοργὴν σᾶς εἶπα, σᾶς εἶπα νὰ χαϊδεύετε μὲ στοργικὸ χέρι τὸ αὐλακωμένο μέτωπο τοῦ ἐργαζομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ ἱδρῶτα διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τοῦ ἐπιουσίου του. Καὶ εἶπα παντοῦ ἔκτοτε, καὶ ἐπαναλαμβάνω, πὼς δὲν εἶσθε ἐχθροὶ τοῦ νομοταγοῦς πτωχοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶπα εἰς ὅλας τὰς συγκεντρώσεις καὶ χειροκροτεῖται κατὰ κόρον τοῦτο. Τὸ τονίζω καὶ εἰς ὑμᾶς. Εἶναι καὶ αὐτοί, εἶσθε καὶ σεῖς ἀδέλφια, Ἕλληνες ὅλοι, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὸν ἐπιούσιόν σας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ ἰδανικά, διὰ τὸ Ἔθνος μας!

»Ἂς συνεχίσωμεν ἀκαμπτοι αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Ἂς συνεχίσωμεν νὰ ἀνηφορίζωμεν αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον. Σᾶς εἶπα προηγουμένως ὡρισμένα ἐπιτεύγματα. Καὶ σᾶς εἶπαν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὅτι ἠγέρθην ἐκ τῆς κλίνης μου βαρύτατα ἀσθενῶν διὰ νὰ περάσω τὸ νομοσχέδιον. Τίποτε δὲν ἔπραξα καὶ δὲν μοῦ ὀφείλετε οὐδὲν δι' αὐτά, οὔτε χειροκροτήματα οὔτε ζητωκραυγάς. Προσεφέρατε τόσα διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τὸ Ἔθνος καὶ προσφέρετε, καὶ ὅτιδήποτε καὶ ἂν σᾶς δώσῃ ἡ Πολιτεία εἶναι μικρὰ δείγματα ἔναντι τῶν θυσιῶν σας. Μὲ κατηγόρησαν ἀκόμη ὅτι «ἄρχισαν πάλι οἱ ἀστυνομικοί». Τί ἄρχισαν; Εἶπα νὰ προστατεύετε τοὺς νομοταγεῖς πολίτας. Ἀλλὰ εἶπα, καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερα, οὐδέποτε ἠθέλησα οὔτε θὰ θελήσῃ ποτὲ ἡ Πολιτεία καὶ τὸ Κράτος νὰ δέρετε τοὺς πτωχοὺς πολίτας, ἀλλὰ παρῆλθεν ὁ καιρὸς ποὺ ἀπὸ τοὺς ἀναρχικοὺς ἐδέροντο τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τὸ Κράτος δηλαδή, ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Κράτους Εἰς τὴν πάταξιν τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς παρανομίας, ὑπερήφανοι ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, θὰ ὑψώνετε τὸ μέτωπόν σας ἀπτόητοι καὶ ἀτρόμητοι, ὅπως ἐπράξατε καὶ σεῖς καὶ οἱ πρόγονοί μας, ὅταν ἔχυναν ποταμοὺς αἵματος εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς μεγάλης μας Ἑλλάδος. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, ὁμονοοῦντες νὰ βαδίσωμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρὸς τὴν πρόοδον καὶ ἂς τὸ εὐχόμεθα ὅλοι. Οὐδεὶς γνωρίζει ὅμως τὸ μέλλον. Εἶναι δυνατὸν καὶ πάλι νὰ εὑρεθῶμεν πρὸ κινδύνου, διότι ὅπως παλαιότερον, πάλιν ὁ γνωστὸς ἐχθρὸς ὕπουλος καραδοκεῖ καὶ ὀργανοῦται καθημερινῶς διὰ νὰ δράσῃ, ἂν τοῦ παρουσιασθῇ εὐκαιρία. Διὰ νὰ ὑψώσῃ, ἂν τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, τὸ ἀνάστημά του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Τότε καὶ πάλιν εἰς ἐσᾶς τὸ Ἔθνος, εἰς ἐσᾶς ἡ Πατρίς, εἰς ἐσᾶς ὁ Βασιλεύς, εἰς ἐσᾶς ὁ Λαὸς θὰ ἐναποθέσῃ, καὶ ἐναποθέτει, τὰς ἐλπίδας του διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Καὶ ἐγὼ προσωπικῶς, ἀφοῦ σᾶς ἐκφράσω καὶ πάλιν τὴν βαθεῖαν συγκίνησίν μου δι' αὐτὰ τὰ αἰσθήματά σας, καὶ ἀφοῦ σᾶς εἴπω ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία μεγαλυτέρα ἀνταμοιβὴ δι' ἕναν ἀγωνιστὴν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἰδικά σας αἰσθήματα, σᾶς δηλῶ ὅτι εἴτε ἐδῶ, εἴτε ἀλλοῦ, καὶ ὁπουδήποτε εὑρεθῶ, θὰ εἶμαι πάντοτε παράπλευρος μαχητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν ἱερῶν σας δικαιωμάτων. Ἕν δι' ἐμὲ δὲν θὰ εἴπητε, πρὸ παντὸς ἐσεῖς, ἀλλὰ καὶ κανεὶς ἐργαζόμενος: ὅτι παρέλειψα, ἀνεξαρτήτως ἀποτελεσμάτων, νὰ πράξω τὸ καθῆκον μου ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καὶ ἀπέναντι τῶν πτωχῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων. Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ συναντᾶτε ὁπουδήποτε καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε, καὶ ἂν μὴ τι ἄλλο, νὰ λέτε: Ἰδοὺ ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειψε ποτὲ εὐκαιρίαν διὰ νὰ πράξῃ τὸ καθῆκον του ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων του, ἀπέναντι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσέφεραν καὶ προσφέρουν θυσίαν τὴν ζωὴν καὶ τὸ αἷμα των χάριν τῆς Ἑλλάδος, χάριν τοῦ Ἔθνους. Καὶ τώρα ἂς ἀναφωνήσωμεν ὅλοι μαζί, εἰς μίαν στεντορείαν φωνήν, τὴν ἰδικήν σας, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον δυνατὴν πρὸς τὸ παρὸν φωνήν, ἐκείνην ποὺ ἐγνωρίσατε, διὰ νὰ ἀκουσθῇ πανταχοῦ:

»Ζήτω τὸ Ἔθνος!

»Ζήτω ὁ γενναῖος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!

»Ζήτω τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας!

»Ζήτω ὁ πτωχός, νομοταγής, ἐργαζόμενος ἑλληνικὸς λαός!».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ ἀπὸ σφαῖρα πολεμικοῦ ὅπλου, ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο καὶ τὴ χτυποῦσε μὲ πέτρα ὁ 13ετὴς Μουσουλμᾶνος Καζὴμ Χαλήμ, στὸ χωριὸ Μεγάλο Πεύκο Δράμας.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ἄγνωστος μπῆκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀλ. Στεργίου, στὴν ὁδὸ Δεξαμενῆς 1 (Κολωνάκι), κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἀπουσίαζαν οἱ ἔνοικοι καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν σὲ μιὰ ντουλάπα ὅπου εἶχε στὸν τοῖχο ἐντοιχισθῆ μικρὸ χρηματοκιβώτιο, τὸ ὁποῖο ἀφήρεσε μὲ τὸ περιεχόμενό του, 100.000 δραχμές, 200 χρυσὲς λίρες καὶ κοσμήματα ἀξίας ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν. Ἐπελήφθη ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ αὐτοκινήτων ὁ Ι. Κούμπαλης συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω ἐνῶ προσπαθοῦσε μὲ δύο ἄλλους νὰ διαρρήξη φορτηγό, στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους. Προηγουμένως εἶχε διαρρήξει δύο ἄλλα αὐτοκίνητα.

— ΚΑΤΑΚΡΑΤΗΣΗ παράνομη ἔγινε τοῦ Ν. Κοκορέλια ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ε. καὶ Π. Παλιεράκη καὶ τὸν ξάδελφό τους Ε. Φλουράκη, στὸ σπίτι τους, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ παντρευτῆ τὴν ἀδελφή τους, Φωτεινή, μὲ τὴν ὁποία εἶχε δυὸ χρόνια σχέσεις καὶ τὶς διέκοψε. Οἱ ἀδελφοὶ συνελήφθηκαν καὶ θὰ δικασθοῦν. Τὸ θῦμα ἐλευθερώθηκε μὲ τὴν ἔγκαιρη ἐπέμβαση τῆς Ἀστυνομίας.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ (ΡΙΦΙΦΗΣ) τὴ νύκτα καὶ καταστηματάρχης τὴν ἡμέρα ἦταν ὁ Δ. Πετράκης ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἄμεσο Δράση, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπεπειρᾶτο διάρρηξη στὸ κατάστημα νεωτερισμῶν «Κοκκέτα» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων — Ἀνάφης. Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ διέτρησε τρεῖς τοίχους πρὸ ἡμερῶν καὶ ἐλεηλάτησε ἕνα κοσμηματοπωλεῖο. Ὁμολόγησε 13 κλοπές. Ὁ κακοποιὸς διατηροῦσε κατάστημα ψιλικῶν στὴ διασταύρωση Ἀνάφης καὶ Ι. Δροσοπούλου. Στὸ κατάστημά του πουλοῦσε κυρίως κλοπιμαῖα, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ «χτυποῦσε» κυρίως τὰ ψιλικατζίδικα. Ὅταν τὸν συνέλαβαν εἶχε μαζί του 65 ἀντικλείδια, τρυπάνια καὶ ἄλλα σύνεργα. Ὁ διαρρήκτης «ριφιφί» εἶχε συλληφθῆ καὶ τὴν 6 Μαρτίου (τὴν ἴδια ἡμερομηνία) τοῦ 1964. Τότε ὁμολόγησε 33 κλοπὲς καὶ διαρρήξεις. Κατεδικάσθη σὲ φυλάκιση 4 ἐτῶν καὶ 9 μηνῶν. Δὲν ἔμεινε ὅμως φυλακὴ παρὰ μόνον 11 μῆνες. Ἀπεφυλακίσθη ὅταν ἐδόθη χάρις μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου.

— ΧΑΣΙΣ καλλιεργοῦσε στὸ Ἅγιο Ὄρος ὁ μοναχὸς Χαρ. Παπᾶς ποὺ τὸ ἐπεξεργάζετο καὶ τὸ πουλοῦσε μὲ τοὺς λαθρεμπόρους Γ. Καλιοτζῆ, Κ. Εὐσταθίου καὶ Ε. Ζιούρα. Καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο Θεσσαλονίκης σὲ φυλάκιση ἀπὸ 2 μέχρι 5 ἐτῶν.

— ΓΙΑ ΑΗΣΤΕΙΑ μετὰ φόνου κατηγορήθηκαν οἱ συλληφθέντες Δ. Μαρτζάκης, λιποτάκτης λιμενοφύλαξ καὶ Χρ. Μαυρόπουλος, λιποτάκτης ναύτης. Αὐτοὶ ἀφοῦ διασκέδασαν σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ Πειραιῶς μὲ τὴν ζητιάνα Τσάκωνα, πῆγαν κατόπιν στὸ Πέραμα. Ἐκεῖ πῆραν τὴν τσάντα τῆς γυναίκας μὲ 450 δραχμὲς καὶ κατόπιν τὴν ἔσπρωξαν στὴ θάλασσα, ὅπου πνίγηκε.

— ΚΛΟΠΕΣ σὲ ἐκκλησίες χρημάτων ἔκαναν 6 ἀνήλικοι, ποὺ ἀποτελοῦσαν

σπεῖρα στὰ προάστια καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Χωροφυλακῆς Προαστίων.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ μὲ μαχαίρι τοὺς Ν. Μπόκο, Ν. Πανουργιᾶ καὶ Δ. Ἀλεξιάδη, μὲ τοὺς ὁποίους συνεπλάκη γιὰ ἀσήμαντο ἀφορμή, ὁ Ἀλ. Φλῶρος, ποὺ ἦταν τελείως μεθυσμένος στὸ μπὰρ «Πορτοφίνο» Κυψέλης.

— ΒΙΤΡΙΟΛΙ ἔρριξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἐμπόρου Δ. Ζέλου, στὸ Ἀγρίνιο, ἡ Βούλα Κοτροπούλου, γιατὶ τὸ θῦμα ἀθέτησε ὑπόσχεση γάμου.

— ΚΛΟΠΗ ἱματισμοῦ ἀξίας 180.000 δραχμῶν ἔκανε ἡ Σημ. Ροτούλα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο ὁδοῦ Περικλέους 46, ὅπου εἰργάζετο. Τὴν συνέλαβαν ἐπ' αὐτοφώρω καὶ βρῆκαν πολλὰ κλοπιμαῖα στὸ σπίτι της.

— ΔΙΕΡΡΗΞΑΝ τὸ περίπτερο τοῦ Α. Ἀσημάκη, στὴν ὁδὸ Κωνσταντινουπόλεως 277, οἱ Κ. Ἀνδρειωμένος καὶ Ἀθ. Μπαφάκης, ποὺ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρω ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας.

— ΚΛΟΠΗ αὐτοκινήτων ἀπεπειράθη ὁ Χρ. Κεντηστός, στὴν ὁδὸ Κηφισίας, ἀλλὰ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας.

— ΣΑΤΥΡΟΣ συνελήφθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία Ἀμέσου Δράσεως τῆς Ἀστυνομίας. Ὀνομάζεται Γ. Φέξης, ἐτῶν 20, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἡ νέα εἰρήνη Κούρτη, ἐτῶν 21, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της (στὶς Τρεῖς Γέφυρες) γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα γραφεῖο, τῆς ἐπετέθη, τὴν ἐφίμωσε μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὴν ἔρριξε κάτω. Ἀλλὰ κατέφθασε περιπολικὸ ποὺ τὸν κατεδίωξε καὶ τὸν συνέλαβε.

— ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ χασὶς συνελήφθησαν στὸ Ἡράκλειο Κρήτης. Εἶναι οἱ Μ. Σχινᾶς, Κ. Ἀνδρουλάκης, Κ. Κράνης, Ν. Χρονάκης, Ε. Καραμανωλάκης, Ε. Στρατογιάννης, Γ. Κεραμίδας, Ἐλ. Θαλασσινός. Κατεσχέθησαν 675 γραμμάρια χασίς.

— ΣΕ ΚΑΘΕΙΡΞΗ 25 ἐτῶν κατεδικάσθη ὁ ὁδελυρὸς δάσκαλος Ἀνδρέας Παπαδημητρίου γιὰ τὴν ἀποπλάνηση 12 μαθητῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Περτουλίου Τρικάλων. Ὁ συνεργός του κατεδικάσθη σὲ 12 ἐτῶν κάθειρξη.

— ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ὁ Α. Βαρελᾶς, ψαρᾶς, ποὺ ψάρευε μὲ δυναμίτιδα στὴν περιοχὴ Βιτουλαίων Κερκύρας. Ἐπίσης μαζί του τραυματίσθηκε καὶ ὁ Σ. Νάος.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ ἄγνωστοι ἀφήρεσαν ἕνα χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχε μέσα 500.000 δραχμὲς ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς «ΚΑΙΝΕΞ» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Συγγροῦ 3 τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ ἄγνωστοι παραβίασαν μὲ λοστὸ τὰ ρολὰ τοῦ καταστήματος καὶ ἀνοιξαν τὴν πόρτα μὲ ἀντικλείδι.

— ΚΕΝΤΡΟ ἡρωϊνομανῶν ἀπεκαλύφθη καὶ συνελήφθησαν ὁ ἰδιοκτήτης του Ι. Κοντεζῆς (πωλητὴς ἡρωΐνης) καὶ οἱ τοξικομανεῖς Ι. Ρονιώτης καὶ Ι. Βρυάκος.

— ΠΑΠΑΤΖΗΣ ὁ Ν. Σαββίδης πῆρε 1.000 δραχμὲς τοῦ ἀφελοῦς Σ. Διαμαντοπούλου, στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς.

— ΕΠΙΘΕΣΗ κατὰ τοῦ σερβιτόρου καὶ φθορὰ στὰ ἔπιπλα τοῦ ἑστιατορίου Ι. Κοψηκοπούλου στὴν ὁδὸ Σατωβριάνδου 8 ἔκαμε ὁ Σ. Ἀσπιώτης, ὅταν ἐζήτησε μὲ τρόπο ἀπειλητικὸ 1.000 δραχμὲς ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἑστιατορίου καὶ αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— ΧΤΥΠΗΣΕ μὲ τὸ ταβλά του τῶν κουλουριῶν τὸν ἀστυφύλακα Α 56 ὁ κουλουροπώλης Ἀλ. Λιάκος, ὅταν τοῦ συνεστήθη ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ στοὰ Ὀρφέως. Ὅταν συνελήφθη καὶ ὁδηγεῖτο στὸ τμῆμα, μπῆκε στὸ κοσμηματοπολεῖο Ἰγγλέση, ἔσπασε μὲ τὴ γροθιά του τὴ βιτρίνα καὶ μ' ἕνα κομμάτι γυαλὶ ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀστυφύλακα Κακαβούλη καὶ τὸν ἐτραυμάτισε στὸ κεφάλι. Ὁ ἀφηνιασμένος κουλουροπώλης παρεπέμφθη στὸν εἰσαγγελέα.

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Ν. Πλαστήρας, 19 ἐτῶν, στὴ Θεσσαλονίκη, μέσα σὲ μιὰ νύκτα, διέρρηξε ἕνα παρεκκλήσι, δύο ἐκκλησίες, δύο ἀρτοπωλεῖα καὶ ἕνα παντοπωλεῖο. Συνελήφθη.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πατρώου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 25, κοντὰ στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μὲ τὴν προσωνυμία «Πατρῶος» ἐκαλοῦντο διάφοροι θεοί, ὅπως ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἀπόλλων στὴν Ἀθήνα, ὁ Βάκχος καὶ ὁ Ἑρμῆς στὰ Μέγαρα κλπ.

Πάτση Σπυρίδωνος.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ 73, στὸν «Βοτανικό».

Ὁ Σπυρίδων Πάτσης, δικηγόρος καὶ πολιτευτής, γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο τὸ 1862. Τὸ 1914 ἐξελέγη δημοτικὸς σύμβουλος Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1917 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1920 καὶ ἀπὸ τὸ 1922—1929 διετέλεσε δήμαρχος Ἀθηναίων. Τὸ 1951 τοῦ ἀπενεμήθη τό χρυσοῦν μετάλλιον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἀξιόλογο τιμητικὸ μηνιαῖο ἐπίδομα. Ἀπέθανε τὸ 1954.

Παυλῆ Ἀλεξάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λαρίσης 17, στὸν «Ἐρυθρὸ Σταυρό».

Ὁ Ἀλέξανδρος Παυλῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἦταν πυριτιδοποιός. Μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐργοστασιάρχης σοκολάτας.

Παύλου Μελᾶ. (Βλέπε **Μελᾶ Παύλου**).

Παυσανίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωκιανοῦ 44, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Σπυρίδωνα» τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Παυσανίας, περιώνυμος περιηγητὴς καὶ γεωγράφος τοῦ Β΄ μ.Χ. αἰῶνος, γεννήθηκε μᾶλλον στὴν Μαγνησία τῆς Μ. Ἀσίας. Περιηγήθη πολλὲς χῶρες, ὅπως τὴν Ἑλλάδα, τὴν Συρία, τὴν Μ. Ἀσία, τὴν Ἰταλία, τὴν Αἴγυπτο κλπ. Διεσώθη ἀξιολογώτατον ἔργο του μὲ τὸν τίτλο «Ἑλλάδος περιήγησις». Τὸ σύγγραμμα αὐτό, ἀποτελούμενον ἀπὸ δέκα βιβλία, ἀποτελεῖ σημαντικωτάτην πηγὴν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀρχαιολογία, τοπογραφία καὶ μυθολογία, γιατὶ τὸ ἀξιόπιστο τῶν μαρτυριῶν του ἀπέδειξαν ἐπανειλημμένως οἱ ἀνασκαφές ποὺ ἔγιναν σὲ διάφορα μέρη ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτό.

Πάφου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Βόδα 224, κοντὰ στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Ἡ Πάφος, ἀρχαία παράλιος πόλις τῆς μεσημβρινῆς Κύπρου, εὑρίσκετο ἐκεῖ ὅπου σήμερα εἶναι τὸ χωριὸ Κούκλια. Σ' αὐτὴν ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ἡ Παφία Ἀφροδίτη, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἱδρυθῆ σημαντικώτατος καὶ πλουσιώτατος ναὸς καὶ μαντεῖο. Ἡ Πάφος ἀργότερα μετωνομάσθη σὲ Νέα Πάφο ἢ Κτῆμα, κατὰ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τὴν Παλαίπαφο. Σήμερα ἡ Νέα Πάφος ἔχει περὶ τὶς 10 χιλ. κατοίκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 3 περίπου χιλ. εἶναι Τοῦρκοι.

Πάφρας ἢ Μπάφρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μαινεμένης 2, κοντὰ στὴν πλατεῖα «Ὑμηττοῦ».

Ἡ Μπάφρα, τουρκικὴ πόλις στὸ νομὸ Σαμψοῦντος, ἀπέχει 20 χλμ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτήριον τῆς νοτίας ἀκτῆς τοῦ Εὐξείνου. Τὸ 1927 ἡ Μπάφρα εἶχε 8 χιλ. κατοίκους, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἦσαν καραμανλῆδες (Ἕλληνες τουρκόφωνοι μεταχειριζόμενοι τὴν καραμανλήδειο γραφὴ) οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν μετηνάστευσαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθησαν σὲ διάφορα μέρη της, ὅπως στὴν Ζίχνη τῶν Σερρῶν, στὴν πεδιάδα τῆς ὁποίας ἵδρυσαν τὴν Νέα Μπάφρα, ποὺ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 900 κατοίκους.

Πειραιῶς.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴν ὁδὸ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖαν «Ὁμονοίας».

Ὁ Πειραιεὺς (περαιόω — πορθμεὺς = Πειραιεύς), κατὰ τὴν προϊστορικὴ περίοδο κατωκήθη στὴν περὶ τὴν Μουνιχίαν περιοχὴ καὶ εἰκάζεται ὅτι ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομέντες στὴν Ἀττικὴ λαοὺς τοῦ Βορρᾶ, ἐγκατεστάθησαν μονίμως οἱ Μινύες. Στοὺς πανάρχαιους χρόνους ἦταν ἄσημη πολίχνη καὶ δὲν ἐχρησιμοποιήθη ὡς λιμάνι κατὰ τὴν προκλασσικὴ περίοδο, λόγω τοῦ δυσβάτου τοῦ Ἁλιπέδου. Ἤρχισε νὰ ἀκμάζῃ ὅταν ὁ Θεμιστοκλῆς ἔστρεψε τὴν προσοχὴ τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν θάλασσα καὶ ἔκανε τὸν Πειραιᾶ ἐπίνειο. Ἔτσι ἡ πόλις ὠχυρώθη καὶ ἐναυπηγήθη ἰσχυρὸς πολεμικὸς καὶ ἐμπορικὸς στόλος, συνεδέθη δὲ μὲ τὴν Ἀθήνα μέ τὰ Μακρὰ Τείχη. Στὴ συνέχεια ὁ Περικλῆς ἀνέθεσε στὸν Μιλήσιο ἀρχιτέκτονα Ἱππόδαμο τὴν ἀναμόρφωσι τοῦ Πειραιῶς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταστῇ κλασσικὸν ὑπόδειγμα πολεοδομίας καὶ τὸ σημαντικώτερο λιμάνι τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ 85 μ.Χ. κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Σύλλα καὶ περιέπεσε γιὰ αἰῶνες σὲ ἀφάνεια, ἔμεινε δὲ γνωστὸς περισσότερον ὡς «Πόρτε Λεόνε» ἢ «Πόρτο Δράκο» καὶ «Ἀσλὰν Λιμάν».

Ἡ ἐξέλιξις τῆς συγχρόνου πόλεως ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1835 μετὰ τὴν μεταφορὰ τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Ναύπλιο στὴν Ἀθήνα, ὁπότε κατέστη καὶ πάλιν ἐπίνειο αὐτῆς. Σταθμὸν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ Πειραιῶς ἀπετέλεσεν ἡ διάνοιξις τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου (1893) καθὼς καὶ ἡ ἕνωσις τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου τῆς πρὸ τοῦ 1912 Ἑλλάδος μετὰ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ὅσο καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς, ὁ Πειραιεὺς ὑπέστη τρομακτικὲς καταστροφές.

Σήμερα ὁ Πειραιεὺς ἔχει περὶ τὶς 200 χιλ. κατοίκους, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐκλογικὴν περιφέρειαν καὶ εἶναι ἕδρα ὁμωνύμου νομοῦ.

Πεισάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μαικήνα 107, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Γεράσιμο» τῶν Κουπονίων.

Ὁ Πείσανδρος, Ἀθηναῖος δημαγωγὸς ἦταν ὁ πρωτεργάτης τῆς κατὰ τὸ 411 π.Χ. γενομένης μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τὸ ὀλιγαρχικώτερον, μὲ τὴν ἀνάδειξι τῆς Βουλῆς τῶν τετρακοσίων.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ. Σ.**

ΟΣΟ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ οἱ ὧρες τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τόσο μεγάλωνε ἡ ἀγωνία τοῦ ἀνθυπαστυνόμου Μπάρκη. Οἱ δύο ἀστυφύλακες τῆς βραδυνῆς περιπολίας εἶχαν κάμει τὸ καθῆκον τους βέβαια μὲ τὸ νὰ βροῦν καὶ νὰ τοῦ φέρουν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔκλεψε τὸ βαρύτιμο περιδέραιο τὴν προηγούμενη νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ οἱ πιστοὶ περιέφεραν τὸν Ἐσταυρωμένο στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῆς συνοικίας, ἀλλὰ καλύτερα θὰ ἦταν νὰ εἶχε βρεθῆ ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὁπότε θὰ εἶχε κλείσει ἡ ὑπόθεση μὲ τὴν ἀποστολή του στὸν εἰσαγγελέα καὶ αὐτὸς θὰ μποροῦσε ν' ἀναφέρη τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως: «Κρατούμενος οὐδείς»... Τώρα ὅμως, λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο ἄγγελμα ποὺ ἀκούστηκε ποτὲ στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς ἀνθρωπότητας, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἔχη κρατούμενο τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον, ν' ἀρχίση τὸν ἄχαρι κύκλο τῶν καταθέσεων καὶ, τὸ κυριώτερο, νὰ στριφογυρίζουν ἀδιάκοπα στὸ μυαλό του τὰ τελευταῖα κι' ἀπεγνωσμένα λόγια τοῦ κλέφτη:

«Μετανοῶ πικρὰ γιὰ ὅ,τι ἔκαμα, παρασύρθηκα κι' ἔγινα ἕνας τιποτένιος γιὰ νὰ δώσω λίγη χαρὰ στὸ σπιτικό μου. Μὰ σᾶς τὸ ζητῶ ὡς τὴ μεγαλύτερη χάρη, σᾶς ἱκετεύω! Μὴν πῆτε στοὺς δικούς μου ὅτι μὲ πιάσατε γιὰ κλοπή... Ἀφῆστε τους νὰ πιστεύουν ὅτι κινδυνεύει ἡ γρηὰ μητέρα μου καὶ ἔφυγα γιὰ τὴν πατρίδα μου, ὅπως πρόφθασα νὰ τοὺς εἰδοποιήσω μὲ τὸν Ἀρτέμη τὸν Κρέμμο...».

Εἶχε βρεθῆ ὁ Ἀρτέμης ὁ Κρέμμος λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν εἰδοποίηση καὶ εἶχε βεβαιωθῆ ὅτι μετέφερε πραγματικὰ στὴ γυναίκα καὶ τὰ δύο ἀγόρια τοῦ Θάνου Μπέγκα τὴν εἴδηση γιὰ ἀναγκαῖο ταξίδι του στὴν Ἄρτα. Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς δῆθεν εἰδοποιήσεις τῶν κακοποιῶν ποὺ κρύβουν πολλά, καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀνθυπαστυνόμος Μπάρκης ἔδειξε ἐπιείκεια στὸν ἀστυφύλακα ποὺ δὲν προσπάθησε ὅσο ἔπρεπε νὰ συλλάβη τὸν Κρέμμο πρὶν ἐξαφανισθῆ. Μὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ὁ Θάνος Μπέγκας, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκλεψε τὸ βαρύτιμο περιδέραιο; Ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ ἐξέθεσε μόλις τὸν ἔφεραν οἱ δύο ἀστυφύλακες ἢ τοῦ εἶχε ἀραδιάσει κάποιο «παραμύθι», ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ «βαθειὰ ἀνθρώπινα δράματα» ποὺ μηχανεύονται σὲ παρόμοιες περιστάσεις οἱ ἐγκληματίες;

***

ΕΙΧΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ νὰ χτυπᾶνε οἱ πρῶτες καμπάνες γιὰ τὴν Ἀνάσταση, ὅταν ὁ ἀνθυπαστυνόμος Μπάρκης βεβαιώθηκε ἀπόλυτα γιὰ τὰ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Οἱ δύο ἀστυφύλακες εἶχαν ἰδῆ τοὺς γυιούς του, 7 καὶ 9 χρονῶν, μὲ ὁλοκαίνουργιες φορεσιὲς καὶ λευκὰ παπουτσάκια. Εἶχαν ἰδῆ καὶ τὴ γυναίκα του, τὴν κυρὰ-Μάρθα ποὺ μόλις πρὶν εἴκοσι ἡμέρες εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σανατόριο, μὲ καινούργιο φόρεμα καὶ ζακέττα κι' ἀκόμα μὲ τσάντα καὶ γοβάκια «τοῦ κουτιοῦ». Εἶχαν πάρει ἀπὸ νωρὶς τὸ δρόμο γιὰ τὴ σκοτεινὴ ἀκόμα ἐκκλησιὰ τῆς ἐνορίας τους καὶ ἡ γυναίκα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἔπειτα, μερικοὶ ἔμπιστοι γείτονες τοὺς εἶπαν ὅτι ὁ Θάνος ὁ Μπέγκας ἦταν ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος καὶ χριστιανός, ἐργατικὸς καὶ

τίμιος στὶς δοσοληψίες του, μὰ ἄτυχος ἀφοῦ μὲ τὴν ἀρρώστια τῆς γυναίκας του καὶ κάποιο ἀτύχημα ποὺ τὸν εἶχε καθηλώσει μῆνες στὸ κρεβάτι, ξεπούλησε ὅ,τι κι' ἂν εἶχε καὶ ὁρισκόταν χρεωμένος στὸν μπακάλη καὶ τὸ φούρναρη τῆς γειτονιᾶς. «Εὐτυχῶς ποὺ φάνηκε τυχερός, πρόσθεσαν, καὶ ἕνας μακρυνὸς συγγενής του τοῦ ἔστειλε μεγαλοβδομαδιάτικα κάπου ἑκατὸ δολλάρια ἀπὸ τὴν Αὐστραλία... Μπόρεσε ἔτσι καὶ ἔντυσε τὴ φαμίλια του κι' ἀγόρασε καὶ τὸ πασχαλινὸ ἀρνί, ἀλλὰ κάτι κακὸ συνέβη στὴ γρηὰ μητέρα του κι' ἔφυγε τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὴν Ἄρτα...».

Ὁ Θάνος ὁ Μπέγκας ἔλεγε τὴν ἀλήθεια λοιπὸν γιὰ τὶς συνθῆκες ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ μπῆ στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Ἀρμένη Γιοσμὰν Ἀλγιανάκ, τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ πάνω στὴν ἐκφορὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἀλήθεια ἦταν ὅτι πῆρε μόνο τὸ βαρύτιμο περιδέραιο καὶ ἀγνοώντας τὴν πραγματικὴ ἀξία του τὸ ἔδωσε ὅσα - ὅσα σὲ κάποιον ἄγνωστο ναυτικό, τὴν ὥρα ποὺ σαλπάριζε τὸ ξένο πετρελαιοφόρο ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε, δυὸ χιλιάδες περίπου, πῆγε κι' ἀγόρασε ροῦχα καὶ παπούτσια γιὰ τὰ γυμνὰ παιδιά του καὶ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα του, κι' ὕστερα τὸ πασχαλιάτικο ἀρνί. Ἀλήθεια ἀκόμα ἦταν ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε διανοηθῆ νὰ κλέψη ἢ νὰ βλάψη συνάνθρωπό του. Ἀντιμετώπιζε τίμια τὴ ζωὴ καὶ ὅλοι τὸν ἤξεραν στὴ γειτονιὰ ὡς τὸν πλέον ἔντιμο οἰκογενειάρχη.

Ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάμουν τὸν ἀνθυπαστυνόμο Μπάρκη νὰ τὸν ἀφήση ἐλεύθερο τέτοια νύχτα, ὅπως ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ διέγνωσε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια γιὰ τὰ κίνητρα τῆς κλοπῆς. Δὲν εἶχε τέτοιο δικαίωμα ἀπὸ τὸ νόμο, ἐκτός...

Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου ὁ Μπάρκης καὶ σχημάτισε ἕναν ἀριθμό. Ὅταν τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ κοσμηματοπώλη, εἶπε ὅτι ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τὸν δῆ καὶ μάλιστα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἔφτασε ἐκεῖνος ἀμέσως μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ὅταν τοῦ ἀπάντησε καταφατικὰ σὲ κάτι ποὺ τὸν παρεκάλεσε ἐπίμονα στὸ διπλανὸ γραφεῖο, ὁ Μπάρκης ἄφησε τοὺς ἀστυφύλακες νὰ προσέχουν γραφεῖα καὶ κρατούμενο καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες. Ἡ ὥρα πλησίαζε ἕντεκα καὶ μισὴ κι' οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησιᾶς πάνω ἀπ' τὸ ὑδραγωγεῖο χτυποῦσαν γιὰ δεύτερη φορά, ἐνῶ στὸ μυαλό του πρόβαλλε τώρα κι' ἡ εἰκόνα δύο καλοντυμένων χαρούμενων παιδιῶν καὶ μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας, ποὺ πήγαινε κλαμένη γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ μεγάλου Λυτρωτῆ.

* * *

ΣΑΝ ΕΚΕΙΝΗ τὴ νύχτα, πρὶν εἴκοσι χρόνια, ὁ ἀνθυπαστυνόμος Μπάρκης εἶχε χάσει ὅ,τι πολυτιμώτερο τοῦ εἶχε δώσει ἡ ζωή: τὴν Ἕλενα, τὴ μοναδικὴ ἀγάπη καὶ εὐτυχία ποὺ εἶχε γνωρίσει σ' ὅλες τὶς διαστάσεις μέσα στὴ γεμάτη στερήσεις ζωὴ τῆς κατοχῆς. Ἦταν καὶ τότε νύχτα τῆς Λαμπρῆς, μὰ κατασκότεινη ἀπ' τὸ ὁράδυ ὡς τὸ πρωΐ, μὲ τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο ποὺ εἶχε σπείρει ὁ κατακτητής. Ἡ Ἕλενα ἡ ἀγαπημένη του, ποὺ μόλις τὸν προηγούμενο χρόνο εἶχε γίνει γυναίκα του, γύριζε καθυστερημένα ἀπὸ μιὰ μυστικὴ συγκέντρωση τοῦ Α - 888 καὶ λαχταροῦσε νὰ τὸν συναντήση στὸ σπιτάκι τους, πίσω ἀπ' τὸ λόφο μὲ τὰ πεῦκα, γιὰ νὰ πᾶνε μαζὶ στὴν Ἀνάσταση καὶ νὰ γιορτάσουν ἔστω καὶ χωρὶς καμμιὰ φωταψία, ἔστω καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸ κρότο κάποιου ἄκακου βαρελόττου. Ἐκεῖ, πάνω στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τοῦ σπιτικοῦ τους, ἡ ἄμοιρη δέχθηκε κατάστηθα τὴ δολοφονικὴ σφαῖρα ποὺ προοριζόταν γι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς ἄνοιγε. Δὲν ἦταν ἡ σφαῖρα ἐκείνη ἀπὸ τὸν κατακτητή, μὰ ἀπὸ κάποιους ντόπιους προδότες καὶ ἀντίχριστους ποὺ λίγους μῆνες ἀργότερα αἱματοκύλησαν τὴν Ἀθήνα κι' ἐπιβουλεύτηκαν τὴν ὕπαρξη ὁλόκληρης τῆς Χώρας. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸ χαμὸ τῆς ἄμοιρης ἀγαπημένης του ἀβάσταχνα ὀδυνηρό.

Πρόφθασε νὰ βγάλη τὸ περίστροφό του ὁ Μπάρκης καὶ νὰ τραυματίση τὸν ἕναν ἀπὸ τὰ δύο ὑποκείμενα. Ἡ Ἔλενα ὅμως ξεψύχησε ἐκεῖ, στὸ κεφαλόσκαλο καὶ πρὶν μπορέση νὰ τῆς δώση καμμιὰ βοήθεια. Τοῦ εἶχε ψιθυρίσει μόνο, βγάζοντας ἕνα χρυσὸ καὶ σπάνιας ἀξίας μενταγιὸν ἀπὸ τὸ λαιμό της:

«Νὰ τὸ ἔχης γιὰ φυλαχτὸ σ᾽ ὅλη σου τὴ ζωή... Εἶναι τὸ ἱερὸ κειμήλιο τῶν προγόνων σου καὶ μοῦ τὸ χάρισες μὲ τόση ἀγάπη καὶ λατρεία... Πάρτο γιὰ νὰ σοῦ θυμίζη πάντοτε τὶς ἡμέρες τῆς εὐτυχίας μας, ὅτι σ᾽ ἀγάπησα ὅσο...».

Δὲν ἀποτελείωσε τὰ λόγια της καὶ ἔγειρε μὲ ἀνείπωτη πίκρα τὸ καστανό της κεφάλι στὴν ἀγκαλιά του. Εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωή, πάνω στὸ ἄνθος τῶν 19 χρόνων της καὶ μὲ τὸν ἐξάμηνο καρπὸ μιᾶς ἀπέραντης ἀγάπης στὰ σπλάχνα της.

Αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο σὲ ἀναμνήσεις μενταγιόν, οἰκογενειακὸ κειμήλιο ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Βενετία πρὶν δύο αἰῶνες σχεδὸν καὶ ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ δώση ἕνα δεύτερο σπιτάκι ἂν ποτὲ ἀπεφάσιζε νὰ τὸ πουλήση, ὁ ἀνθυπαστυνόμος Μπάρκης τὸ προώριζε τώρα γιὰ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπεια μιᾶς ἔντιμης οἰκογένειας. Ἔφτασε λαχανιασμένος μὲ τὶς σκέψεις ποὺ ἔκανε ὅσο βάδιζε, ἄνοιξε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, πῆρε τὸ μενταγιὸν ἀπὸ μιὰ παλιὰ κασετίνα κι᾽ ἔκανε νὰ φύγη. Ἀλλὰ ἡ μορφὴ τῆς Ἔλενας στὴ φωτογραφία, ποὺ ἀπὸ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου της στόλιζε τὸ κομοδῖνο του, τοῦ φάνηκε πὼς σκυθρώπασε.

«Θὰ μὲ συγχωρήσης ἀγαπημένη μου», ψιθύρισε τρέμοντας πιὸ πολὺ καὶ χωρὶς νὰ μπορέση νὰ κρατήση ἕνα δάκρυ ὅπως κοίταζε γιὰ κάμποσα δευτερόλεπτα τὴ φωτογραφία. Ὕστερα ἔκλεισε γρήγορα τὴν πόρτα καὶ παίρνοντας ἕνα ταξὶ ἔφτασε δώδεκα παρὰ τέταρτο στὸ γραφεῖο του. Ἀνάσανε μὲ ἀνακούφιση, πῆρε κατὰ μέρος τὸν Μπέγκα, κι᾽ ἀφοῦ τοῦ εἶπε ἀρκετὰ τοῦ ἔβαλε στὴν τσέπη τὸ μενταγιὸν καὶ τὸν συμβούλεψε τί ἔπρεπε νὰ πῆ...

* * *

Ο ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Ἀλγιανὰκ βρῆκε οὐρανοκατέβατη τὴν περίπτωση τῆς ἀποζημιώσεώς του καὶ φώναξε πολλὲς φορὲς ὅτι συγχωρεῖ τὸν κλέφτη τῆς περιουσίας του. Θέλησε νὰ πῆ πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ὅτι μποροῦσε ν᾽ ἄξιζε καὶ κάτι παραπάνω τὸ μενταγιὸν ἀπὸ τὸ περιδέραιο, καὶ ὁ Μπάρκης ἐπωφελήθηκε νὰ τὸν βεβαιώση ὅτι «κάτι ἤξερε» κι᾽ αὐτὸς ἀπὸ χρυσαφικὰ μὲ τὴν πολύχρονη πεῖρα του στὴν Ἀστυνομία. «Θὰ ἦταν τίμιο, ἐπέμεινε, νὰ δώσετε κάτι ἀπὸ πάνω στὸν κλέφτη τῆς περιουσίας σας...».

Τὸ δέχτηκε ὁ κοσμηματοπώλης μὲ κάποιο μούδιασμα στὴν ἀρχή. Ὕστερα ὅμως, κοιτάζοντας ἐπίμονα τὸν ἀνθυπαστυνόμο Μπάρκη στὰ μάτια, παρέμεινε γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς συλλογισμένος καὶ βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του τοῦ ἔδωσε ἕνα πραγματικὰ ὑπέρογκο ποσόν...

«Ὁ εἰσαγγελέας, σκέφθηκε ὁ Μπάρκης βλέποντας τὸν Θάνο Μπέγκα νὰ πηδάει τὰ σκαλοπάτια πρὸς τὴν ἔξοδο, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη ἀντίρρηση ὅταν τοῦ ἀναφέρω σχετικά. Δὲν μπορεῖ, ἂν σκεφθῆ ὅτι ἡ ὥρα ποὺ τὸν ἄφησα ἐλεύθερο εἶναι μόλις δώδεκα παρὰ δέκα λεπτά.... Ἴσα ποὺ προφθάνει ὁ κλέφτης νὰ βρεθῆ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ πάρη τὴν ἀναστάσιμη λαμπάδα»...

Χ. Σ - ς

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 19—1—1966 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 17 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 21—1—66, προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1965, ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Ἀναγνωστάκης Ἀλέξανδρος τοῦ Ἐμμανουήλ, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 1—2—1966 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 34 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 4—2—1966, προήχθη ὁ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Κακαριάδης Γεώργιος τοῦ Εὐαγγέλου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως ἀπὸ τῆς 31—12—1955, ἀφ' ἧς προήχθη ὁ νεώτερός του κ. Γεωργακάκος Νικόλαος, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐντάσσεται εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, ἐκ τοῦ ἐν ἰσχύι πίνακος προακτέων τοῦ ἔτους 1965, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Παπαργυρίου Βλάσιος τοῦ Γεωργίου, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

* * *

ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ — ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 19—1—1966 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 29—1—1966, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ἀπὸ 29—1—1966, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Ἀθανασόπουλος Νικόλαος τοῦ Χαραλάμπους, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῆς θέσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331) 63 καὶ Ν. Δ. 4371) 64, καθ' ὅσον συνεπλήρωσε 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, βάσει τοῦ Ν. 4448) 64. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 29—1—1966, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ἀπὸ 3—2—1966, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Ζάγκος Ἀθανάσιος τοῦ Ἀλεξάνδρου, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῆς θέσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331) 63 καὶ Ν.Δ. 4371) 64, καθ' ὅσον συνεπλήρωσε 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, βάσει τοῦ Ν. 4448) 64. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 31—1—1966 καὶ δημοσιεύθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 8—2—66, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ἀπὸ 3—1—1966, ἀφ' ἧς ἔπαυσε νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά του, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Μιχαηλίδης Ἰωάννης τοῦ Ἀδαμαντίου, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331) 63 καὶ Ν.Δ. 4371) 64, καθ' ὅσον συνεπλήρωσεν ἤδη 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, βάσει τοῦ νόμου 4448) 64.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 17—12—1965 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 29 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 31—1—1966, διατηροῦνται εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ

μέχρι συμπληρώσεως 35ετοῦς πραγματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας ἀπὸ 1—1—1966, ἐκτὸς δὲ ὀργανικῶν θέσεων, οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ Ἀστυνομίας Πόλεων, οἵτινες κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τὴν 31—12—1965: 1) Ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Οἰκονόμου Δημήτριος, 2) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Παπαγεωργίου Σταῦρος, 3) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Δημουλᾶς Γεώργιος, 4) Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Κακαριάδης Γεώργιος, 5) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Ἀναστασόπουλος Βασίλειος, 6) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Παπαδάκης Ἰωάννης καὶ 7) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Φουστέρης Δημήτριος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις τὴν 7—2—1966 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 59 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ.) τῆς 22—2—66, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παρὰ τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γιακουμάκη Ἰωάννου τοῦ Δημητρίου ὑποβληθεῖσα παραίτησις ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι θέσεώς του. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Παπανικολάου Παναγιώτης τοῦ Ἀνδρέου, Σαρέλας Κωνσταντῖνος τοῦ Δημητρίου, Τσαντήλας Δημήτριος τοῦ Ἀγγελῆ, Οἰκονόμου Νικόλαος τοῦ Ἰωάννου, Ραπατᾶς Πέτρος τοῦ Κωνσταντίνου, Παπαλόης Παναγιώτης τοῦ Βασιλείου, Δημητρούλιας Σταῦρος τοῦ Θεοδώρου, Καραμῆτσος Βασίλειος τοῦ Θεοδώρου, Ἀβαρκιώτης Θεόδωρος τοῦ Βασιλείου, Βουργίδης Μάριος τοῦ Σπυρίδωνος, Μιχαλολιάκος Κωνσταντῖνος τοῦ Ἠλία, Ἀνδρουλακάκης Γεώργιος τοῦ Ἀντωνίου, Μοσχάκης Κωνσταντῖνος τοῦ Γεωργίου, Κουκόπουλος Δημήτριος τοῦ Περικλέους, Σιάκος Ἠλίας τοῦ Γεωργίου, Κουφάκης Παναγιώτης τοῦ Γεωργίου, Φωτεινόπουλος Σωτήριος τοῦ Ἰωάννου, Χασιώτης Γεώργιος τοῦ Ἰωάννου, Παυλάκος Γεώργιος τοῦ Δημητρίου, Μενιουδάκης Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἐμμανουήλ, Μυλωνάκης Ἀπόστολος τοῦ Γεωργίου, Μπαζῖγος Νικόλαος τοῦ Χαραλάμπους, Μπακογιάννης Εὐάγγελος τοῦ Δημητρίου, Νίκου Νικόλαος τοῦ Λουκᾶ.

— Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀναστασόπουλος Δημήτριος τοῦ Δημητρίου, Ἀραμπατζῆς Γεώργιος τοῦ Χρήστου, Στασινόπουλος Παναγιώτης τοῦ Νικολάου, Ζαμὶτ Αἰμίλιος τοῦ Μιχαήλ, Καραγεώργης Ἀντώνιος τοῦ Κωνσταντίνου, Γιακουμέλος Διονύσιος τοῦ Ἀλεξίου, Ἠλιάδης Θρασύβουλος τοῦ Θεοφίλου, Παπαγεωργάκης Αὐγερινὸς τοῦ Σπυρίδωνος, καὶ Ρήγας Ἀθανάσιος τοῦ Δημητρίου.

— Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Φραγκουλιᾶς Νικόλαος τοῦ Ἀθανασίου καὶ Παπαγεωργίου Ἀθανάσιος τοῦ Βασιλείου, κριθέντες ἀπολυτέοι διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστάντες σωματικῶς ἀνίκανοι, πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

— Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ μαθητευόμενος Ἀστυφύλαξ κ. Γιαννόπουλος Νικόλαος τοῦ Παναγιώτου, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν.

* * *

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Βασιλείου Ὄθων, Διοικητὴς τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πατρῶν καὶ ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀρχιφύλακα Καραγιάννην Χαράλαμπον, 2) Ἀρχιφύλακα Σωτηρόπουλον Γεώργιον, 3) Ἀστυφύλακα Ἀρβανίτην Παναγιώτην, 4) Ἀστυφύλακα Ματθακόπουλον Δημήτριον καὶ 5) Ἀστυφύλακα Ταπεινὸν Νικόλαον, διότι, ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Ἀστυνόμου Β΄ κ. Βασιλείου Ὄθωνος, ἐργασθέντες ἕκαστος ἐν τῷ κύκλῳ τῶν καθηκόντων του, μετ' ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐπιδείξαντες ἅμα ἀπαράμιλλον ζῆλον, δραστηριότητα καὶ αὐτοθυσίαν, συνετέλεσαν λίαν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἀνάσχεσιν ἐξαπολύσεως μεγάλης ἐκτάσεως πυρκαϊᾶς, ἥτις ἐξερράγη τὴν 6—8—1965, εἰς τὴν ἀγροτικὴν περιοχὴν παρὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Γηροκομείου Πατρῶν. Ἡ ἐν λόγῳ ἐνέργεια προεκάλεσεν εὐμενῆ σχόλια παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ, περὶ ὧν ἠσχολήθη καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος τῶν Πατρῶν, κατὰ τὸν κολακευτικώτερον ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας τρόπον.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30΄ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.